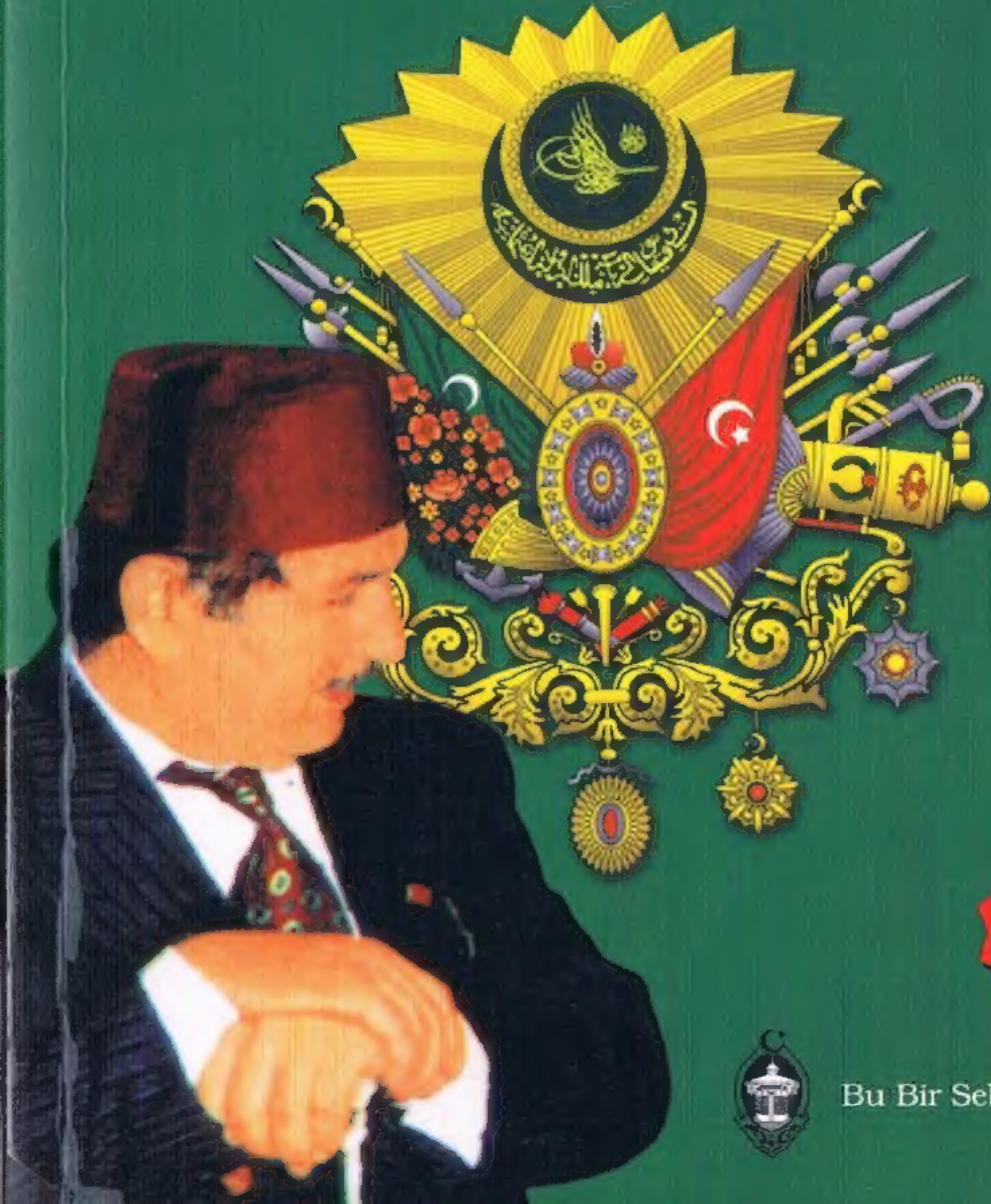

KADİR MISİROĞLU

Geçmiş Günün Elerken

I

4.

Baskı

Bu Bir Sebil Yayınıdır

SEBİL YAYINLARI Nu: 163

DİZGİ: UKAZ

BASKI-CİLD: İhlas Gazetecilik A.Ş.

Tel: 0212 454 30 00

KAPAK: Ali İhsan BAHADIR

YAYINA HAZIRLAYAN: Ali İhsan BAHADIR

©Copyright SEBİL YAYINEVİ

ISBN 978-975-580-062-2 (cilt-1)

ISBN 978-975-580-061-5 (tk.nu)

1. BASIM - 1993

İSTANBUL

2015

KADİR MISİROĞLU

GEÇMİŞ GÜNÜ ELERKEN

I

DÖRDÜNCÜ BASIM

SEBİL YAYINEVİ

Tunusbağı Cad. Nu: 16 Doğancılar

ÜSKÜDAR-İSTANBUL

Tel: 0216 553 51 51

www.sebilyayinevi.com

MÜELLİFİN (YAZARIN) YAYINLANMIŞ ESERLERİ

- OSMANLI TÂRİHİ c.II (2014)
- OSMANLI TÂRİHİ c.I (2013)
- PİRİ REİS (Târihî Roman) (2012)
- MUHTASAR İSLÂM TARİHİ, C. III (2012)
- TARİHTEN GÜNÜMÜZE TAHRİF HAREKETLERİ, C.III (2012)
- ZORAKİ ÂSİ, ŞEHZÂDE BÂYEZİD (Târihî Roman) (2012)
- TARİHTEN GÜNÜMÜZE TAHRİF HAREKETLERİ, C. II (2011)
- MİMAR SİNAN (Târihî Roman) (2011)
- MUHTASAR İSLÂM TARİHİ, C. II (2010)
- TARİHTEN GÜNÜMÜZE TAHRİF HAREKETLERİ, C. I (2010)
- MUHTASAR İSLÂM TARİHİ, C. I (2009)
- SOKOLLU MEHMED PAŞA (Târihî Roman) (2009)
- BARBAROS HAYREDDİN PAŞA (Târihî Roman) (2009)
- İSLÂM DÜNYA GÖRÜŞÜ (2008)
- MAKBUL VE MAKTUL İBRAHİM PAŞA (Târihî Roman) (2008)
- VELİ BÂYEZİD'İN BEDDUÂSİ (Târihî Roman) (2008)
- BİR MAZLÛM PADİŞAH SULTAN ABDÛLHAMİD (2007)
- CEM SULTAN'IN PAPAĞANI (Târihî Roman) (2006)
- BİR MAZLÛM PADİŞAH SULTAN ABDÛLAZİZ (2006)
- ZAĞANOS PAŞA (Târihî Roman) (2006)
- BİR MAZLÛM PADİŞAH SULTAN VAHİDEDDİN (2005)
- HAYAT FELSEFESİ YAHUD YAŞAMAK SANATI (2005)
- DÜZMECE MUSTAFA (Târihî Roman) (2005)
- KAVUKLU İHTİLÂLCİ (Târihî Roman) (2005)
- İTHAFLI FIKRALAR (2005)
- FİLİSTİN DRAMI'NIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ (2004)
- GURBET İÇİNDE GURBET (2004)
- ÜÇ HİLÂFETÇİ ŞAHSİYET (1995)
- ÂŞIKLAR ÖLMEZ!.. (1994)
- GEÇMİŞ GÜNÜ ELERKEN C. I (Hâtırât) (1993)
- GEÇMİŞ GÜNÜ ELERKEN C. II (Hâtırât) (1995)
- BİN UYDURMA KELİMEYİ BOYKOT (1993)
- İSLÂM YAZISINA DÂİR (1993)
- ÜSTÂD NECİP FÂZİL'A DÂİR (1993)
- GEÇMİŞİ VE GELECEĞİ İLE HİLÂFET (1993)
- CEMRE (Şiir) (1992)
- HİCRET (Hâtırât) (1990)
- İSLÂMCİ GENÇLİĞİN EL KİTABI (1981)
- KANLI DÜĞÜN (Târihî Roman) (1972)
- UZUNCA SEVİNDİK (Târihî Roman) (1973)
- KIRIK KILIÇ (Târihî Roman) (1973)
- ALİ ŞÜKRÜ BEY (1978)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. I (1965)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. II (1974)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. III (1977)
- OSMANOĞULLARI'NIN DRAMI (1974)
- MUSUL MES'ELESİ ve IRAK TÜRKLERİ (1972)
- MOSKOF MEZÂLİMİ (1970)
- AMERİKA'DA ZENCİ MÜSLÜMANLIK HAREKETİ (1967)
- KURTULUŞ SAVAŞI'NDA SARIKLİ MÜCÂHİDLER (1967)
- YUNAN MEZÂLİMİ (TÜRK'ÜN SİYAH KİTABI) (1966)
- MACAR İHTİLÂLİ (1966)

İTHAF

Hayatta çektiğim her çileyi benimle birlikte iktiham etmiş (göğüslemiş) bedenimi emzirememiş olmasına mukabil ruhumu, peteğini dolduran mübârek bir anı ihtiras ve muhabbetiyle beslemiş veliye anam,

HACI SÂRİYE MISIROĞLU 'nun

Rahmetle yâdına vesile olması dileği ile...

افغانی
قدیر مصروفی

Kadir Misiroğlu

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	9
-------------	---

BİRİNCİ BÖLÜM AKÇAABAT

A – DOĞDUĞUM MUHİT VE ÂİLEM	13
a – DOĞDUĞUM MUHİT	13
b – ÂİLEM	35
B – ÇOCUKLUK YILLARIM	44
a – AKÇAABAT MERKEZ İLK MEKTEBİ	44
b – AKÇAABAT ORTA MEKTEBİ	55

İKİNCİ BÖLÜM TRABZON VE TRABZON LİSESİ YILLARI

A – TRABZON	71
B – TRABZON LİSESİ YILLARI	80

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ÜNİVERSİTE YILLARIM

A – HUKUK FAKÜLTESİ	115
B – TRABZON LİSELERİNDEN YETİŞENLER DERNEĞİ ...	127
C – YURTÇULUK ve FİKRÎ FAALİYETLERİM	133
D – SÖNMEZ ŞİRKETİ NASIL KURULDU	182
E – 27 MAYIS İHTİLÂLİ ÖNCESİ	196

صَبَّتَ عَلَى مَصَائِبُ لَوَافِقَهَا
صَبَّتَ عَلَى الْإِيَّامِ صِرْنَ لِيَّالٍ

"Üzerime o kadar belâ döküldü ki, onlar aydınlık gündüzler üzerine dökülse gece olurdu!..

Hız. Fâtıma
(radıyallahuanha)

— Tâlihsiz bir dehâ —
DEDEM PAŞA EFENDİ
(1887 – 1929)

ÖNSÖZ

Hâuralar, şahsî bir mâcera gibi görünseler de fikrî, ictimâî ve siyasî vukuat ve şerâitin lâııkıyla anlaşılp değerdendirilmesinde en ehemmiyetli unsurlardır. Bunun için hâıurat bırakan şahsın — tâbiatiyle — büyük ve ehemmiyetli hadiseler içinde bulunmuş olması gerekir. Bu sebepledir ki "h â t ı r a t" türünden eserler, günümüzde tarih ilmi için en esaslı kaynaklardan biri olmuştur.

Batı Dünyası'nda siyâsî ve içtimâî hadiselere büyük ölçüde karışmış bulunanlar — umûmiyetle — tekâüd (emekli) olup bir kenara çekildikten sonra vukuatın saklı kalmış cihetlerini kalemeye almayı gelecek nesillere karşı vicdânî bir borç olarak kabul ederek "h â t ı r a t" yazıp bırakmayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Türkiyemiz'de bu davranış henüz an'aneleşmiş sayılmaz. Siyâsî ve içtimâî hadiselere karışmış bulunan nice şahıslar tarihe hiçbir şey söylemeden göçüp gitmişler, pek çokları da kendilerini tebriye (temize çıkarma) gayreti ile yalan ve yanlışlarla dolu eserler ortaya koymuşlardır. Meselâ M. Kemal Paşa'nın mâhud mutku 19 Mayıs 1919'dan başlar. O'nun bu tarihten evvelki hayat ve faaliyetlerine dâir şurada, burada

söyledikleri sadra şifa değildir. İsmet Paşa da bölük pörçük hâırat kırıntılarıyla aşağı yukarı aynı şeyi yapmıştır. Fakat bil-hassa yakın tarihimizde bu kadarını bile yapmamış olanlar az değildir.

Ben, büyük ölçüde siyasî ve içtimâî hâdiselere dahil olmuş değilim. Bu keyfiyet resmî makam itibariyledir. Fakat islâmî hareketin seyri içinde yaklaşık elli yılının geçmiş olduğu düşünülürse şahsî hatıralarımın muazzez dâvâmızın gelişme seyrini kavramak bakımından hâiz olduğu ehemmiyet kolayca anlaşılır.

Yaptıklarını anlatmanın bizzarûre bir övünme mâhiyeti taşımasından dolayı bugüne kadar asla düşünmemiş olduğum halde bu defa kaleme sarılarak — hem de — iki cild hâlinde "hâırat" yazmaya kalkışımın iki ehimmîyetli sebebi vardır.

1 — Fırtınalarla dolu bir roman gibi geçmiş olan hayatımdan, Almanya'da, yayınlanmış olan "Sebil"lerde seçip naklettiğim bazı vak'aların gördüğü alâka ve sağladığı fayda en başta zikri gereken bir sebeptir.

2 — Bugün altmış yaşını devirmiş bulunmaktayım. Oturacak bir daireye bile mâlik olmadığım gibi arkama — muayyen bir âlâmet-i fârika ile techiz edilmiş — bir kitle de takmış değilim.

O halde bu hâıraları okuyanlar, hâırat yazarak bu yaştan sonra hangi ihtirasına hizmet ettiğimi söyleyebilirler!.. Bense kendimi herkesten iyi bilirim. Neyi, niçin yaptığımı izahı sadedinde başkalarının takdirlerinden de tenkidlerinden de müstağniyim. Demek ki, nefsime bir övünme payı çıkacak diye susmanın artık altmış yaşını devirmiş ve dolayısıyla ihtirasları sönmüş bir insan için bir gereği kalmamıştır. Cenab-ı Hak'tan gayri kimden ne bekleyebilirim ki...

Yüce Rabbime mâlum olduğu üzere hayatımı "korku" ve "menfaatın" üstünde bir his ve düşünce ile yaşadım. Bununla beraber bu eserde yazdıklarımın "çıplak gerçekler" olduğu sanılmamalıdır. Zira yaşımın altmışı de-

virmiş olmasına ramen ben bu memlekete daha nice yıllar — Mevlâ nasib etmişse — fikir vâdisinde hizmet etmek istiyorum. O iştihak ile dopdoluyum. Bu hissi vaktiyle "Ağaçlar Ayakta Ölürlü..." adlı bir yazı ile tebcil etmiştim.

Eskişehir Askerî Cezâevi'nde yazmış olduğum "Kur'an" Şiirini de şu mısralarla bitirmiştim:

"Mâdem ölülme kadar,
Verilmiş bir mühlet var!..
Donanıp tekrar aşkla,
Sefere baştan başla!..
Silkinip fırlasana,
Zaman dar yapıssana,
Tekrar yülce Kur'an'a!..
Tekrar yülce Kur'an'a!.."

Binâenaleyh kendi hizmet şansımı azaltmamak için bazı ehemmiyetli vukuatı mahfuz tuttum. Henüz ne Türkiye'de o derecede hürriyet var ve ne de ben bu ölçüde çıplak gerçeği takdim etmemin lüzumuna inanmaktayım.

On bir yıl ayrılıktan sonra vatana gelmişliğim henüz birinci yılını doldurmuşken hakkımda yeniden iki dâvâ açılmış olmasının beni mâzur göstereceğini sanırım.

Yazmadığım hususların bir çoğu — kolayca tahmin edilebileceği üzere — siyâsî polisin işine yarayacak olan vak'alardır. Ancak, gördüğüm nankörlüklerle mâruz kaldığım hüsrânların pek çoğunu da yazmadım. Onları "Karaahmet Mezarlığı"na dönen sineme gömmeyi daha uygun buldum ve,

"Ne kahrı, dest-i âdâdan,
Ne lütfu âşinâden bil!..
Umurum Hakka tefviz et,
Cenab-ı Kibriya'dan bil!.."

mantığı ile hareket etmeyi tercih ettim. Zira aksine hareketi,

yaşımın gereği olan müsâmahakârlılıkla bağdaştıramadım.

Kronolojik bir sıra dahilinde yazılan bu hâtıratın birinci cildi 27 Mayıs 1960 İhtilâli ile noktalanacak, ikinci cild ise 1960 ile 1980 yılında yurtdışına çıkışıma kadar olan yirmi yılın vukuatını ihtiva edecektir. On bir yıllık gurbet ise "Gurbet İçinde Gurbet" adıyla inşallah ayrıca yazılacaktır.

Bunların dışında yine hâtırat nev'inden olmak üzere Eski Şehir'de hapsedilişimi "Bir Muhâkemenin Muhâkemesi" mecbur kalıp da giriştiğim ticarî işler de "Zoraki Tâcir" adlarıyla — İnşallah — ayrıca yazılacaktır.

Hayat kudret kalemi ile yazılmış bir senaryoya benzemektedir. Bir romanda vukuat sayfalar çevrildikçe gelişir ve mâlum olur, hayatta ise günler arkaya atıldıkça!..

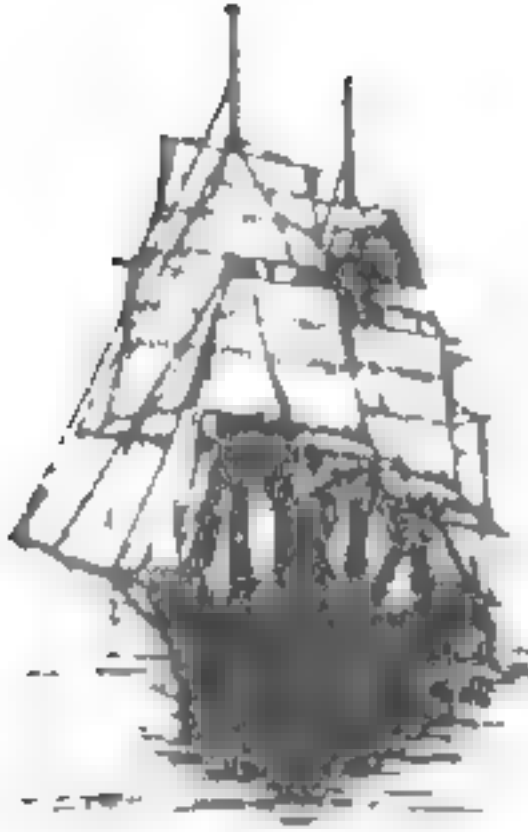
Ben bu eserle sizi 1933 - 1960 arasında hayat romanımdan kopmuş takribi on bin (27 yıl) günlük yaprağın soluk muhtevasında bir seyahate çıkarmak istiyorum. Usunmadan sonuna varırsanız ve mâcerâmın bu faslında benim ihlâsıma kanaat getirirseniz hayatta olsam da olmasam da ruhuma bir fâtıha bağışlayınız. Ben sizin için bu kadar zahmet çekip hikâyemi arz ettim, siz de benim için bu kadarcık bir külfeti ihtiyar etmez misiniz, benim sevgili okuyucularım!..

Veminelllahitteyfik

Kadir Mısıroğlu

17 Şubat 1993

DİKİLİTAŞ / İSTANBUL

BİRİNCİ BÖLÜM

AKÇAABAT

A — DOĞDUĞUM MUHİT VE ÂİLEM

a — Doğduğum Muhit

Benim doğduğum şehir, bugün Trabzon'un — âdeta — bir mahallesi haline gelmiş olan "Akçaabat"tır. Eskiden buraya daha yaygın bir tâbirle "Pulathâne" denirdi. Farsça "sertleştirilmiş çelik" demek olan "pulat" mecâzen "yiğit" manasınadır¹. Bu manada son zamanlara kadar kullanılmıştır².

Karadeniz'in tabii bir limanı olan bu kadîm kasaba Evliya Çelebi'nin tâbiri ile "... gül ve reyhan ve erguvan

1 — Hüseyin Kâzım Kadri — Büyük Türk Lügatı, C. 2 İstanbul 1928 sh. 58.

2 — Sultan Reşad murhumun "Çanakkale" için yazdığı şiirde bu kelime aynı mânâda kullanılmıştır:

"Savlet etmişti Çanakkele'ye bahr-u berden
Ehl-i İslâm'ın iki hasm-ı kavisi birden

Lâkin imdad-ı ilâhî yetişip ordumuza
Oldu her bir neferi kal'a-yı pulat beden."

.....

açan bir belde..."dir³.

Trabzon ve Yoroç Burunları arasında yer alan bir koydur. Şu mahfuziyeti sebebiyle diğer Karadeniz şehir ve kasabalarından daha mutedil bir iklime sahiptir. Ekseri kışları kar yağmaz ve Akdeniz'e mahsus zeytin bile yetişir. Benim çocukluğumda hemen hemen her evin önünde gayet bakımlı mandalina ve portakal bahçeleri vardı. Başta fındık olmak üzere yetişmeyen meyva yok gibidir. Fakat en çok ekilen tütündür. Yılda takriben dört milyon kilo kadar tütün istihsal edilir. Bir zamanlar tütünün fazla para etmesi, meyva ve sebze yetiştiriciliğinin aleyhine olmuştur. O derecede ki; bugün Akçaabat'ta tütün yüzünden çay ekimine müsaade edilmemektedir.

Dağlar, kâmilten kekik otu ile kaplı bulunduğundan Türkiye'nin en leziz yağı Akçaabat'ta istihsal olunur. Eskiden bunu toplayıp İstanbul'a sevkederlerdi. Bizim âilenin ticârî faaliyeti de daha çok buydu. Yağın yanı sıra, mısır ve diğer hububat alım satımını da yaparlardı.

Bol yağış sebebiyle her taraf yemyeşildir. Eğer insanlar eliyle tahrib edilmemişse yeşillik coşkun bir sel hâlinde denize kadar ulaşır. Eskiden ormanlar çok ve gürdü. Bunlarda gâyet bol olan "orman gülleri"nin sarı ve eflâtun çiçekleri vardır. Buna mahallen "komar" denir. Fındık ağacı gibi bu da bodurdur. Ancak gövdesi onun gibi düzgün olmayıp iğri bûğrüdür. Sadece yakacak olarak kullanılır. Trabzon bölgesinde istihsal edilen bal, bu bitki sebebiyle fazla yenirse insanı sarhoş eder⁴. Bû yüzden Trabzon balına aynı zamanda "deli bal"

3 — Evliya Çelebi'nin Trabzon'dan bahsederken (bkz. C. II sh. 450 - 460) kaydettiği bu tavsif hiç şüphesiz Akçaabat'a da şâmilidir. O Akçaabat'tan "Polta" diye bahseder. Haftada bir kurulan pazarında on bin kişinin toplandığını yüz kadar mâ'mur köyünün mevcut olduğunu, limanının "demir tutar, yataklı, bir liman" bulunduğunu zikreder.

4 — Tarihte "Onbinlerin Ric'atı" adıyla meşhur olmuş bir vak'a vardır ki, Sokrates'in talebelerinden Xenophon (ksenefon) tarafından "Anabasis"

derler.

Dağlarda her çeşit çam (lâdin) gürgen, meşe ve şimşir mevcuttur. Trabzon hurması diye bilinenden ayrı olarak zeytin büyüklüğünde, kurutulup kışın da yenebilen bir hurması ile pathican inciri denilen meyvalar başka yerlerde görülmez ve emsalsiz lezzettedir. O derecedeki Evliya Çelebi bile diğer birçokları meyanında bunları da methetmiştir.

Akçaabat'ın gâyet güzel yaylaları vardır. "Haçka", "Karadağ", "Bey Pınarı" ve "Hıdırnebi" bunların başlıcalarıdır. Bazı yaylalarda belli zamanlarda panayırılar düzenlenir ki, bunların tarihi oldukça eskidir. Akşam üzerleri bu yaylalarda güneşin batışını seyretmenin zevkine doyum olmaz. Ekseriya vâdileri sis doldurur ve tepeler denizdeki adacıkları andırır. Benim çocukluğumda kazamızda bir yaylacılık an'ancesi vardı. Yazın şehir âdeta boşalır, at ve katırlara yükletilen eşya denkleri ile yaylaya çıkılırdı. Biz de bu an'aneye uyarak, tam bir yayla olmasa bile az çok havadar eski köyümüz Lefka (Çınarlı)ya çıkardık. Babam ablamla beni katır veya merkebin iki yanına yerleştirilmiş tütün sepetlerine koyardı. O zaman

adıyla tafsilâtı bir şekilde yazılmıştır. Vak'anın hulâsası şudur:

Meşhur İran hükümdarlarından Dârâ M. Ö. 404 Yılı'nda vefat edince iki oğlu Erdişer ile keyhüsrev iktidar mücâdelesine başlamıştı. Keyhüsrev kardeşine karşı kullanmak üzere Yunanlılardan onbin ücretli asker tedârik etmişti. Fakat O, M. Ö. 1400 Yılı'nda Bâbil yakınlarında kardeşiyle harb ederken ölünce, başsız kalan bu paralı askerler, Yunanistan'a varmak ümidi ile kuzeye doğru meşakkatli bir yolculuktan sonra Trabzon'a gelmişlerdi. Başlarındaki kumandan bu mâcerayı kaleme almış olan Xenophon'du.

Trabzon'un o zamanki ahvali hakkında pek çok mâlumat ihtiva eden bu eserden öğreniyoruz ki. Trabzon'da çokça bal yiyen bu askerler, âdeta sarhoş olmuşlar ve uzun müddet uyuyakalmışlardır. İşte Trabzon balının sarhoş ediciliği bu kadar eski ve meşhurdur. Türkiye'de bile,

"Bal yetim tuttu beni,

Yarım unuttu beni,

....."

denilerek terennüm edilmektedir.

köye araba yolu yoktu. Olsa da memlekette otomobil mevcut değildi. Akcaabat - Trabzon arasında çalışır, minibüsten biraz büyük bir otobüs vardı. Bunun, 1936 model olduğu söylenirdi. Halk ona "kaplı kaçı" diyordu. Köy yolculuğu katır veya merkep sırtında beş - altı saat sürerdi.

Lefka (Çınarlı) "Uçurum Boğazı" denilen tepeden Kalanima (Söğütlü) Deresi'ne kadar taraça taraça devam eden şipşirin bir köydü. Köyün "çalımena" denilen çok güzel bir pınarı vardı. İsimlerin Rumca olmasına rağmen Akcaabat'ın diğer bir çok, köyü gibi bu köyde de eskiden beri Rum mevcut değilmiş. Rumlar bazı sâhil köyleri ile şehir merkezinde oturlarmış. Bunlar da 1924 Lozan Andlaşmasına istinâden Yunanistan'a gönderilmişlerdir⁵.

Köyde bizim gibi başka yazlıkçılar da vardı. Köylü bunlara

5 — Şahsi kanaatım odur ki; Rum diye Yunanistan'a gönderilen bu insanlar aslında grek değil, hristiyanlaşmış Türklerdi. Zira bu bölgeye Oğuzlar'ın gelişi Rumlardan çok evveldir. Bunun izlerini Dede Korkut Masalları'nda bile bulmak mümkündür. Bu masalların İslâm'dan önce mevcut olduğu, sonra yeniden yazılıp islâmleştirildiği mâlumdur. Halk "Oğuz"un ne demek olduğunu bilmeden hâlâ garip, hayret verici bir asâr-ı atika ile karşılaşınca;

" — Eski insanlar çok Oğuzdu!.." der. Bununla onların çok akıllı, becerikli olduğunu ifâde etmek ister.

Bu gerçeğe alâkalı diğer bir husus da halkın "Çepniler" hakkındaki telâkkisidir. Halk "cepni" kelimesini çoban, görgüsüz, dağ adamı mânâsına kullanır. Çocukluğunda şehir adâbına ayak uyduramıyanlar için tahkir makamındı;

" — Çepni!.. Ne olacak!.." dendiğine çok şahid olmuşumdur. Çepniler'in yirmi dört oğuz boyundan biri olduğundan kimsenin haberi yoktu. Çepniler, daha ziyade dağlarda, yaylalarda yaşarlardı.

Grekler sâdece sahilde koloniler kurmuşlardı. Kommenoslar (1204 - 1461) zamanında Hristiyanlık ve Yunanca'nın tesiriyle bir kısım ahâlî rumlaşmıştır.

Fetihden sonra Fâtih Konya ve Maraş bölgesinden buraya Türk nüfus taşıyıp yerleştirmiştir. Ancak halkın lisanında Osmanlı Türkçesi'nde mevcut olmayan bir kısım öz Türkçe kelimeler mevcuttur. Bunları Orta Asya'dan

hususî bir âlâka ve saygı gösterirdi Yazlıkçı komşumuz Molla Recep (Boğuşlu) bunlardan biriydi⁶. Az çok mürekkep yalamış ve mütedeyyin bir insandı. "M o l l a" lâkabı ile anılması, medreseye devam etmiş olmasındandı. Geniş bir fındık bahçesinin içindeki ahşap evleri şehir usûlü temiz ve bakımlıydı. Hanımı İfakat Hâfız'ın başta Yunus Emre olmak üzere eski halk şâirlerinden ezberinde o kadar çok ilâhî vardı ki, derin ve hikmetli konuşmalarını bunlarla süsleyişine bayılırdım.

Bazan uçurum Boğazı'nı aşarak yamacına köyümüzün yerleşmiş olduğu dağın öbür tarafına giderdik. Orada "A ğ a l a r" yazlık için bulunurlardı. Böyle gezmelere annem beni de götürürdü. Donüşte günlerce ağaların hanımlarının görgü ve terbiyeleri konuşulurdu. Çocuk ruhumun dokusunda bu köye âid intibalar pek büyük bir yer tutar.

Trabzon'un Batum ve Kafkasya'yla irtibatlı olduğu ve "T a - r i h î İ p e k Y o l u"nun faal bulunduğu zamanlarda Akçaabat'ın çok canlı bir ticârî hayatı varmış. Benim çocukluğumda o eski zenginlik zamanlarının görgü ve kültür birikiminin izleri müşâhade olunmaktaydı. Eski câmî bitişiğinde çoğu hâlâ bâkî olan ihtişamlı mezar taşları ifâde zenginliği ve hat zarafeti bakımından İstanbul'dakilerden hiç de geri değildir⁷.

getirdiklerinden şüphe edilemez. Meselâ, "a c e l e" yerine "e v e t i", "a c e l e e t m e k" yerine "e v e t l e m e k" denir. Böyle bir kelime Osmanlıca'da yoktur. Cumhuriyetten sonra "i v e d i" sûretinde kadim Türkçe'den alınarak yaygınlaştırılmaya çalışılmıştır. Mahallî şivede böyle birçok kelime mevcuttur.

6 — Emekli General Mahmud Boğuşlu'nun merhum babası.

7 — Bu câmîi şerifin batı duvarına bitişik olan anneannem Muhsine Hanım'la O'nun da annesi Gülizar Hanım'ın mezar taşları kûfi yazıyladır.

Bir zamanın Akçaabat müftüsü sözde din adamı N. K. bu câmîin tamiri esnasında, mezarlıkların üstüne doğru bir genişletme yaparken pek çok tarihi taşın kırılıp yok olmasına sebep olmuştur. Buna mukabil Trabzon İl Kütüphânesi Müdürü Murad Yüksel Bey'in bunları toplayıp kitaplaştırmaya çalışması takdire şâyandır.

Evlerin mimarî husûsiyetleri, döşenişi, içinde yaşanılan hayat âile fertleri ve komşular arasındaki münâsebetler bugünküyle kıyaslanamayacak bir seviyedeydi. Televizyonlarda Anadolu'nun şahsiyyetli yapıları ile alâkalı olarak gösterilen mevsuk (dökümanter) filimlerde hemen daima Akçaabat evlerinin de gösterildiğine şâhid olmaktayız. Bunlar, iki veya üç katlı, aşı boyalı, bağdadî denilen yapı uslûbundadır. Nâdiren de bedenleri kâmil kesme taş, bölmeler ahşaptı. Konaklar daha ziyâde böyledir.

Türk Milleti'nin göçebelik hayatından kalma bir an'ane ile yataklar akşam serilir, sabah kaldırılırdı. Odanın bir kenarında "y ü k l ü k" denilen bir kısma istif edilir, önüne perde çekilirdi. Yüklüğün iki başında ayrı bölüm bulunurdu. Bunların biri "h a m a m c ı k" denilen küçük bir hamam, diğeri de yatak çarçafı koymaya mahsus bir dolaptı. Karyola düzeni, dâimî serili yatak nâdirdi ve asrîlik sayılmaktaydı.

Akçaabat evlerinde, umûmiyetle içinde yemeklerin de yendiği geniş bir mutfak vardı. Bunun tertıplı bir şöminesi vardı. Bir tarafında tepsi ekmeği pişirilen mahallî yapı saç sobalar, bakır mangallar, karpuz lâmbalar, ve şifoniyer tarzında elbise dolapları ile bunlar üzerinde kristal aynalar evlerimizin belli başlı eşyalarıydı.

Misafir odalarında geniş sedirler bulunur, yemek açılır kapanır altlık üzerine kurulan bakır sinilerde yenirdi. Naylon ve plastik eşya meçhuldü. Bazı evlerde çamaşır kaynatmak için kocaman bakır kazanlar bulunur, çamaşır suyu yerine "k ü l s u y u" kullanılırdı.

Kazamız eskiden üç mahalleye ayrılırdı. Bunlardan biri (Nefs-i Pulathâne Mahallesi) 1924 Mübâdelesinden önce ekseriyetle Rumlarla meskûndü. Çarşıda Türk ve Rum esnaf yan yana ticâret yaparlardı. Orta Mahalle'de de bir miktar Rum vardı. Rumlardan kalma evler taş yapı işçiliği husûsiyetleriyle hâlâ bellidir. Babamın anlattığına göre "S e f e r b e r l i k" c ka-

Şahsiyetli Akçaabat evlerinden kar altında bir görünüş.
(Orta Mahalle)

dar (4 Ağustos 1914) Rumlar'la Türkler arasında en küçük bir niza olmazmış. Hâlâ Orta Mahalle'nin tepesinde onlardan kalma bir kilise harâbesi mevcuddur⁸.

Dağların denize dik indiği kazamızda benim doğduğum mahalle nispeten düzlüktür. Çok güzel kaynak sularından dolayı "dür - pınar" yâni "inci pınar" adını alan mahallemiz, kazanın en büyük mahallesidir. Bu ad, zamanla "Dürbinar" şekline tahvil olmuştur. Bunun "Kireçhâne Deresi"ne uzanan ve doğuya bakan yüzünde yer alan kısma gayri resmî olarak "Dere Mahallesi" denilir. Ben şehirden biraz kopuk ve yarı köy görünümündeki bu mahallede doğdum. Evimiz, ufku Kireçhâne Deresi vâdisi boyunca denize kadar uzanan bir yeşillik seli üzerinden gösteren bir mevkidedir. Hâlâ ayakta duran bu ahşap kâğır kanşığı bina, âilemizin şehre indiğinde satın alıp yerleştiği ilk evdi.

O zamanlar, âileler nâdiren köyden şehre inip yerleşirlerdi. Bu yüzden kazamızda hırçın bir "asâlet" anlayışı hâkimdi. Şehirde oturanlar zengin ve görgülüydüler. Köyden yeni ge-

8 — Hâlâ bu mahallenin tepesinde bir kilise enkazı vardır. Tuhafı şu ki 1997 Korfez Harbî esnasında Akçaabat Kaymakamlığı'na gelen bir yazıda "muhtemel bir hava hucumunda ilk korunacak yer olarak" bu kilise enkazı gösterilmiştir. Osmanlı eserlerini tahribe devam edenlerin Hristiyanlığa âid en basit bir enkaza bile böylesine hassas ve düşkün davranmaları nasıl izah edebilir bilmem ki!..

Tıbbı hiç gereği olmadığı halde Yunanistan'ın "Karadeniz İşbirliği Teşkilâtı"na bizimle aynı hak ve selâhiyetleri hâiz olarak dahil edilmesi gibi!.. Adamların Karadeniz'de sahili olmadığına göre şu tâvizin niçin verildiğini izâha imkân var mı?! İşte Yunanistan bu yolda bir itirazla karşılaşma ihtimalını gözönüne olarak kılıf hazırlamaya başlamıştır. Nasıl mı?! Atina'da bir "PONTUS CEMİYETİ" kurarak!.. Sen adamları Karadeniz'de sahili olan devletler arasında kurulan bir teşkilâta dâhil edersen O'nun Karadeniz sahillerinde hak iddia etmesine yeşil ışık yakmış olmaz mısın?! O da elbette dönüp

" - Sen de böylece benim Karadeniz'de hakkımı olduğunu kabul etmiş oluyorsun!.." dese haksız mı?! Zehi gaflet!..

lenleri kolay kolay kabullenip hazmetmezlerdi⁹. Eski âilelerin evleri konak tipindeydi. Bu durum 1916 Muhâceretinden evvel daha bârizmiş.

Birinci Cihan Harbi'nde kasaba Ruslar tarafından denizden bombardıman¹⁰ edilmiş olduğu için, çocukluğumuzda çarşı ve mahalleler, köşk ve tütün depoları olarak iskelet hâline gelmiş

9 — Bir münakaşada mahallemizin kadın sâkinlerinden Kazancıoğlu Mehmed Salih Efendi mektep denilen kahvehânede muhatabına şöyle bağırıyordu:

" — Bu mahallenin mezarlığında en az iki yüz senelik mezarları olmayanlar, burada konuşamazlar!.."

10 — Birinci Cihan Harbi'nde Enver Paşa'nın câhilane "Sarı Kamış Harekâtı" seksen bin mehmecîğin aç - çıplak bir sûrette karlarda donarak yok olmasına sebep olunca (Bu vukuatı mahallemiz sâkinlerinden Fîzlâk Osman Efendi'den defaatle dinlemişündür. Kendisi Sarıkamış cephesinden nasıl yalınayak ıtır etmiş ve Bayburt'a ulaşmış olduğunu anlatırdı. Ayakları donmuş ve sakat kalmıştı.) Önünde engel kalmayan Ruslar, güneye ve batıya sarkmış ve Trabzon 17 Nisan 1916 tarihinde meş'um bir sûrette Rus işgal ve istilâsına mâruz kalmıştır. Trabzon'a ancak on kilometre mesafede ve batı tarafında olan Akçaabat'da elbette bu Rus işgal ve istilâsı elemelerinden nasibini alacaktı. Halkın çoğu yaya veya bulabıldığı iptidâî vasıtalarla karadan ve denizden batıya doğru hicret etmişür.

Ancak 17 Ekim 1917'de Rusyada "Bolşevik İhtilâlı" zuhur edince kendi başlarının derdine düşen Ruslar çekilmeye mecbur kalmışlardır. Bu sırada Tirebolu yakınındaki "Harşıt Nehri"ne kadar ilerlemişlerdi. 17 Şubat 1918 tarihinde Rusların çekilip gitmesi ile kurtulan Akçaabat 22 ay Rus istilâsı altında kalmış oldu. Bizim âile de hicret edenler arasındaydı. Babam o zaman on yaşlarında bir çocukmuş. Babaannemden ve dedemin uzun zaman muammer olmuş kardeşi Mehmet Efendi'den pek çok hicret hikâyeleri dinlemişündür. Bu ızdıranlı günler hakkında fazla bilgi almak isteyenler şu kaynaklara bakabilirler. Muzaffer Lermioğlu — Akçaabat Tarihi ve Hicret Hatıraları, İstanbul 1949 veya Kadir Mısıroğlu — Moskof Mezâlimi, C. II İstanbul 1970.

Akçaabat'a Ruslar'ın bu gelişi ilk değildi. Daha önce de 1910 Yılında Ruslar, Akçaabat'ın şehir merkezine çok yakın olan Sargana mevkiine bir çıkarma yapmışlardı. On sekiz parça gemi ile bir kurban bayramı sabahı buraya saldıran Ruslar, sırf halkın kadın - erkek karşı koymasıyla başarısızlığa uğrayıp çekilip gitmeye mecbur kalmışlardır. Akçaabatlılar 921 erkek ve 49 kadın şehid vererek bu büyük Rus çıkarmasını akamete uğratmışlar ve böylece Akçaabat tarihinde ilk defa "kendi kendini kurtaran şehir" olmuştur. (Bu dâsitânî hâdisenin tafsilâtı için Bkn: Muzaffer Lermioğlu — a.g.e. sh. 101 - 128 veya Cevdet Tarihi c. 9, sh. 264.).

yanık taş binalarla doluydu. Bunların içinde mimârî husûsiyetleri olanlar vardı. Son ziyâretimde (1992) yerine asaletsiz beton arme bir bina yapılmış olduğunu esefle müşâhede eylediğim "Meryem Ana Binası" bunlardan biri idi. Cephesi, aslan heykelleri ile süslüydü. Bugün, o eski zenginlik ve tarihîlik intibainı veren eserlerden hiçbir iz kalmamış gibidir. Her yerdeki gibi tabiat habire tahrip edilmekte, çirkin ve zevksiz bir betonlaşma önlenememektedir.

Başta köy adları olmak üzere mahallî isimlerin pek çoğu rumcaydı. Bunlar 1950'den sonra değiştirilmişse de hâlâ eski adıyla anılan yerler vardır. Meselâ bizim mahallenin tepesindeki düzlüğe "A y l i y a" denir. Trabzon'un "B o z t e p e" veya "Z e f a n o s"u kadar güzel bir manzarası vardır. Buradan engin denizin ufkuna doğru bakmaya bayılırdım. Ondan biraz daha yukarıda yer alan "Ç i f t e Ç a m l ı k" daha da enfes bir manzaraya sâhiptir. Trabzon'a ve Vakfıkebir'e doğru, sâhilin köpüklü dalgalarını bir mâvi atlasın eteğindeki dantelâlar gibi seyredersiniz.

Akçaabatta insanlar cana yakın, yardımsever, fakat gâyet mağrurdular. Her üç mahallede de câmiî şerif bitişinde — ihtimal aslı Sıbyan Mektebi olduğundan — mektep diye yâd edilen birer kahvehâne vardı. Küçüklerin ancak ramazan gecelerinde girebildiği bu kahvehânede sâir zamanlarda bayağı seviyeli sohbetler olurdu. Rüştüyeyi bitirmiş, idâdiye (liseye) devam etmiş halktan adamlar vardı. Dinî ve tarihî mevzularda birçok münakaşaya şâhid olmuşumdur. Ekseriya kimsenin kimseyi ikna etmesi mümkün olmaz ve inatlaşırdı. Bazan da bir müddei evine gider, iddiasını ispat edecek bir kitapla dönerdi.

Ramazan geceleri burası panayır şenliğine bürünürdü. O zaman ihtiyarlar terâvihi kılar kılmaz evlerine çekilir, meydan gençlere ve çocuklara kalırdı. Yüzük oyunu ve tombala başlıca eğlencelerdi. Uzun kış gecelerinin birinde — yılda bir kere — "k a r h e l v a s ı" denilen pişmaniye yapılır, herkese

Bugünkü Akçaabat'tan umûmî
bir görünüş

dağıtılırdı. Bunun için su yenne kar kullanılırdı.

Otuz gece terâvih namazlarını mahallemizin câmiinde kıldık. Sadece kadir gecesini çarşıya inerdik. Çünkü bu gece Yeni Câmî'de "sakal-ı şerif" çıkarılırdı Sıraya girip sakalı şerif öperdik. Bu esnada hep birlikte tekbir getirirdik. O zaman tekbir de türkçeleşmişti.

"Tanrı uludur!.. Tanrı uludur!..

Tanrıdan başka yoktur tapacak!.. Tanrı uludur,

Hamd O'na mahsustur!.." diyerek tekbirin bestesine uydurarak hep bir ağızdan soylardık. Cumhuriyetten önce bu esnada, halktan insanlar nakarat halinde "Kaside-i Burde"yi okurlarmış.

Yeni Câmî'deki sakal-ı şerife mukabil Eski Câmî'de de "Hırka-i Şerif" vardı. Bu da Arefe günü ikindiden sonra ziyaret edilirdi. Hâlâ da öyledir. Tabî bu kâmil bir hırka olmayıp bir parçadan ibarettir.

Bu kahvehanede daha çok mahallî meseleler konuşulurdu. Fevkalâde zamanlarda Dünya meselelerine ağırlık verilirdi. İkinci Cihan Harbi esnasında böyle olmuştu. Eski ve parazuli bir radyonun başına toplanılır, merakla harp haberleri dinlenir, sonra da gelecek üzerine tahminler yurutulurdu. Komşular arasında, Filistin'de Yemende doğuşmuş, harb görmüş insanlar vardı. O zamanlar evlerde radyo yoktu.

Mahallemizde kavga nâdiyen olurdu. Hırsızlık âdeta mecluldu¹¹. Ahali fakir fakat namus-ı macessemdi. Herkes iffetine son derecede düşkündü. Hatta gururlu denilebilecek şekilde

11 — Londra'daki uzun ikametün esnasında iki ayrı evde oturdum. Her ikisine de kapı pencere kırarak ikişer defa hırsız girmiştir. Bunlar Avrupa'nın bilhassa büyük şehirlerinde efâk-ı âd.yedendir. Polis hırsızı bulmaya çalışmaz, sadece sigortadan paranızı almanız için bir rapor tutup gider. Nasıl uğraşın ki; bugün Londra'da dakıkada birbuçuk hırsızlık vak'ası cereyan etmektedir. Paris, Amsterdam vs. gibi diğer büyük Avrupa şehirleri de aşağı yukarı aynıdır! . Ah bilseniz, Kemalizm dîni (')nin ilânesi olan, Batı'nın gerçek yüzüne çirkindir! . Bu surat Bosna - Hersek katliamı katışısındaki vardum duy mazlıkla artık gizlenemez bir hâle geldiği halde, bizim kemalistlerin "Avrupa Birliği"nin kapısını hâcıl bir sûrette gözlemeleri ne çirkindir! .

— BİR ÇOCUKLUK HÂTIRASI —

— Sol baştaki, bendeniz —

Henüz yedi yaşındayım.

İhtimal, şuuraltım, bir kavgaya memur olduğumun idrâkı ile dopdolu kı, çocukçu yüzümden kaşlarım öfke ifâdesi ile çatılmış...

Ortada dedem (annemin babası) Kuçuk Mustafa Ağa'nın Ahmed Efendi, sağ başta ablam Muhterem (Lermioğlu) dedemle benim arandaki dayım, merhum Ali Hacısâlihioğlu

(1940)

yüksek bir izzet-i nefis sahibiydi. Meşhur tâbirle "k a n tükürse kızılçık şerbeti içtim!.." derdi. Ahlâk yönünden tek şikâyet edilebilecek husus "dedikodu"ydı. Ashında bu da bir umûmî efkâr baskısı husûle getirirdi. Zira birisi küçük bir kusur işlese, herkes günlerce bunu konuşur ve umûmî bir ayıplama kampanyası alır yürürdü.

Memur hanımları dışında tesettüre riâyet etmeyen hiçbir hanım görülmezdi¹² Şiddetli yasağa rağmen çarşafını hatta peçesini çıkarmayanlar bile vardı.

Ekserisi dışardan gelme olan üst kademe memurlarla, halk arasındaki his ve davranış ayrılığı çok bârizdi. Memur ve âilelerine karşı soğuk davranılır, onlarla görüşenlerden de "a s r î" diye istihfafla bahsedilirdi. Halk kendisini sanki işgal altında gibi hissediyordu. Kendi aralarında idârenin, milletin ruhuna yalancılaştırılması sert tenkidlere mevzu olurdu. Nasıl, olmasın ki, şapka giymiyen erkeklerin başına jandarma katran sürüyor kadınların çarşaflarını makaslıyordu. Masum çocuklara Kur'an öğretmek en büyük curumdü!..

12 — Bu husustaki ciddiyet o derecede idi ki, açık bir me'mur hanımı görseler, ona ayak uydurmak şöyle dursun;

" — Eyvah!.. Başımıza taş yağacak!.." diye yakınırlardı.

Bir hafta günü, çarşafını giyip çarşıya inmeye hazırlanan anneme beni de götürmesi için pek çok yalvarıp yakarmıştım. Mübârek kadın bir türlü kabul etmiyordu. Nihâyet dönüp bana demişti ki:

" — Boşuna ağlama!.. Götürmem seni!.. Sen çocuksun, anlayamazsın, erkekler bir kadını icabında yanındaki çocuktan tanıyıp, 'Bu falan zatın hanımıdır!..' derler.

O sırada yedi - sekiz yaşlarındaydım Arada bir babamın dükkânına gıdip geldiğim için esnaftan beni tanıyanlar vardı. Annem bunu tahmin ediyordu. İşte namusa düşkünlük bu derecedeydi. Erkeklerin edebi de bundan geri değildi.

Evden çarşıya inerken veya çarşıdan eve dönerken bir yaşlı zatın yanından geçip gidilmezdi. Onun arkasına takınılır ve o müsaade edip:

" — Geç oğlum ben yavaş yürüyorum!.." demedikçe önüne geçilmezdi. Köyden hafta günü şehri inen köylüler de mahallemizden geçerlerdi. Onları âdeta yaş sırasıyla arka arkaya dizilmişler gibi görürdünüz.

Bir gün ablam mektepten geldiğinde pencerenin önüne oturmuş ağlıyordu. Neymiş... Mustafa Kemal ölmüş... Mektepte herkes ağlıyormuş..... mış. muş... v.s. Rahmetli babaannemin onun ağlamasıyla bir alay edişini hatırlarım ki, sormayın!..

5816 sayılı kaanun olmasa da yazabilseydim!..

Düğünlerde gerdek gecesi damad yatsı namazını Mahalle Câmî'nde kılardı. Namazdan sonra birisi gelince vekil olur dinî nikâh kıyılır veya yenilenirdi.. Câmiden çıkan herkese bir mum verilir, güveyi kapısına kadar ilâhilerle ve cemm-i gafir halinde götürülürdü. Bu esnada söylenen ilâhi umûmiyetle Yunus Emre'nin:

Arayu arayu
Bulsam izini,
İzinin tozuna,
Sürsem yüzümü!..

diye başlayan ilahisiydi. Sünnet düğünlerinde de aynı ilâhi söylenirdi. Çocukların sünnetini Of'lu hocalar yapardı. Ben de böyle bir hoca tarafından amcamla birlikte sünnet edildiğim zaman tahminen 5 - 6 yaşlarındaydım.

Bir gramofonda,
"Ay doğdu batmadı mı?"
"Akasyalar açarken..." ve
"Saçlarıma ak düştü..."

gibi şarkıların plâkları bıktırıcı bir tekrarla çalmıştı.

Evin büyüğü gelmeden sofraya oturulmaz, o başlamadan yemeğe kaşık salınmazdı. Yemekler umûmiyetle seyyar ve açılık kapanır bir ayak üzerine kurulmuş bakır sinilerde yenirdi.

Kasabamız, bir sâhil şehri olduğundan balık gayet boldu. Palamut, istavrit, mezigit, kalkan ve tırsı gibi her çeşit balık vardır. Bunlar, tuzlanıp saklandıklarından yakalanmadıkları mevsimde de sofralarımızı süslerlerdi. En çok hamsi tutulurdu. Bazan o kadar yakalanırdı ki, sâhil hamsi motorları ile dolardı. O zamanlar nakil vatıları o kadar çok olmadığından bunlar pek ucuza satılır, millet motorlar halinde satın alarak gübre diye tarlalanna dökerlerdi.

Bizim çocukluğumuzda Yunus balığından yağ çıkarma bazı sâhil köylerinin başlıca gelir kaynağı idi.

Bir de son baharlarda bildirgin avı meşhurdu. Geniş Rus ovalarını terk ederek kalabalık sürüler halinde güneye doğru uzun bir göç yolculuğuna çıkan bildirginler, bütün bir Karadeniz'i geçince yorulur ve ilk kara parçasına inerlerdi. Hele ince bir yağmur yağıp da onların kanatlarını ıslatırsa artık yollarına devam edemezlerdi. Bir lüküs lambası ve uzun bir sırığın ucundaki ağıla kolayca toplanırlardı. Bazan o kadar çok bildirgin tutulurdu ki, kasaplar günlerce et satamazlardı.

Tasarıfı riâyet azamı derecedeydi. Kazaklarımız, çoraplarımız, hatta atletlerimiz bile evde dokunurdu. Bazı evlerde eski giyeceklerden kilim dokuyan tezgâhlar bile vardı. Hanımların kaneviçe el işleri, ve tığ örgülen âdeti bir san'at şahasesiydi. Her genç kız evlenmeden önce sandığını bunlarla doldururdu. Kazamızda dud ağacı pek boldur Bu yüzden her genç kız için ihtiyaca yetecek kadar ipek böceği yetiştirilir sonra bunlar çıkrıklarda açılarak iplik hâline getirilir ve cehiz eşyasında kullanılırdı.

Her âile ekmeğini kendi yapardı. Çarşı fırınından ekmek almak israf ve dolayısıyla ayıp sayılırdı. Benim doğduğum evin kapısında hâlâ ayakta duran fırını hergün bir komşu nobetleşe kullanır ve haftalık ekmeğini pışırırdı. Bu ekmekler mısır unundan veya "k a t ı k l ı" denilen mısır - buğday karışımı idi Bir odanın kenarına yığılan ekmeğin bayatlamasına aldırın olmazdı. Buğday ekmeği pasta gibi gâyet nâdirdi. Hatta babaannem "küflü ekmek yemek savabdır" diyerek küflülerini seçerdi. O zaman penisilin bilinmezdi Babaannemin bir tuhaf âdeti daha vardı ki, şâyân-ı hayrettir. Kendisine cam barlakla su verseniz içmezdi. Hususî ve kalaysız bir bakır tası vardı İle onunla içecekti. O zaman bunun romatizmaya iyi geldiğini kim bilebilirdi?!. Yazdan çeşitli meyvalar, bilhassa incir kurutulur, nar, ayva gibi meyvalar havenk hevenk kilerin tavanına asılırdı. Tahıllar, receller ve turşular böyle yazdan depo edilir ve "Torba kâğıdı ile yiyecek gelen evde bereket olur mu?!" denilerek çarşıdan alışveriş yapanlar kınanırdı.

Ceketler, paltolar eskiyince ters yüz edilir, ayakkabılar pençeletilir icabında yamatılırdı. Bilhassa İkinci Cihan Harbî esnasında bu tasarruf tedbirleri daha da artırılmıştı.

Bir yaz günü annem, Trabzon'a akraba ziyaretine gitmişti. Geldiğinde heyecanlı heyecanlı Alman Harbî'nin çıktığını anlatmıştı. Aynı yıl (1939) Erzincan Zelzele'si olmuş, Trabzon havalisi de bir hayli sallanmıştı. Günlerce eve girmeyip bahçede yatığımızı hatırlarım. O yıl ben bir de sarılık hastalığına yakalanmışım. Akrabamızdan ve "izinli" olduğu söylenen Muzaffer Hanım'ın beni günlerce gelip okuyuşunu, sarı bir güle kırmızı, kırmızı bir güle de sarı iplikler bağlayışını okuma bittikten sonra bunların yerlerini değiştirişini hatırlarım.

Harp çıkınca ekmek kameye bağlandı. Pul gibi küçük küçük kuponlarla ekmek alınıyordu. Kuponlar "çocuk", "işçi" ve "ağır işçi" olmak üzere üç gruptu. Komşumuz fırıncı Ali Usta'nın evinde sabahdan akşama kadar bu kuponları cinsi cinsine tabaka kâğıtlara yapıştırırdık. O da bunları ibraz edip yeniden un alıyordu.

Ben ilk mektebi bitinceye kadar (1945 - 46) devam eden harbin doğurduğu fakr u zarûretler anlatmakla bitmez. Temel ihtiyaç maddelerinin hiç birini bulmak kaabil değildi. Ofis denilen bir resmî muessese halka ölmeyecek kadar mısır, fasulye gibi tahıllar dağıtırdı. Bunlar hep kurtlu idi. İnönü'nün bunları — harbe dahil olmamız tehlikesine binaen — depolayıp çürüttüğü söylenir ve kendisine kızılırdı. Dasitanî dürüstlüğünden dolayı babama tevzi memurluğunu vermişlerdi. Şaşılacak bir şey varsa o da en bulunmayan ihtiyaç maddesinin tuz oluşuydu.

Tekstil malları da aynen ekmek gibi kuponlaydı. Trabzon'da elindeki kuponla Sümerbank'tan bir iki metre giyecek almak için vâki izdiham ve kavgalara şahid olmuşum ki, hâlâ hâfızamda dipdiridir.

Biz tarlalarımıza tütün yerine buğday ve mısır ektiğimiz için ekmek sıkıntısı pek çekmedik. Fakat gaz yağı, şeker, çay ve hele tuz bulmak imkânsızdı.

Akçaabat'ta elektrik çok eskidir. (1926) Hatta son zamanlara kadar Trabzon'un elektriği de Akçaabat'tan verilirdi. Fakat herkesin evinde elektrik yoktu. Gaz yağı da bulunmayınca içine fındık yağı konulan ve "lik men" denilen idâre lambası ile aydınlanmaya çalışırdık. Kaç kere ders çalışırken lâmbaya fazla eğilmekten saçların yanmıştı.

Bu sıralarda başlıca meşgalem, bulabildiğim kitapları okumak dışında önümüzden akıp giden "Kireçhâne Deresi"nde balık tutmak, koşup oynamaktı. Bir keresinde balık tutarken yılan tutmuştum. Balıklar taşların altında yuvalanırdı. Bilmeden balık yerine yılan tutmak beni arkadaşlarım nezdinde kahraman mevkiine yükseltmişti. Bu takdirin hazzı beni tehlikeye karşı şartlandırdı, desem her halde yanlış olmaz!.. Zira M. Kemal'le uğraşırken benzer hâlet-i ruhiyeler ile çok haşır neşir olmuşumdur.

Bu derede bir günde koltuğa benzer büyük bir taş bulmuştum. Onu yuvarlaya yuvarlaya evimizin kapısına taşımak merakına kapılmış ve elimin altında kalması neticesinde bir parmak kemiğim kırılmışı. Elimde bunun arızasını hâlâ taşırım. Bu, aslında yetişkin bir hamalın harcı bir işti. Bu vak'a da karakterimi izah bakımından câlib-i dikkattir. Zira dâima yapacağım işlerde şartlarımı zorladığım müşâhede olunur.

Benim çocukluğum, kemalist inkılâpların en sert tatbikatı yıllarına rastladığından dinî hayat üzerindeki baskılar her vesile ile hissedilirdi. Evlerinde küçük çocuklara elif - be okutmak bile bir cesâret işi idi. Böyleleri küçük bir ihbar üzerine basılırdı. Şehirde erkek hâfızlardan çocuk okutan yoktu. Ne hadlerine!.. Ancak mahalle aralarında birkaç hoca hanım bunu yapmaya çalışıyordu. Böyle hocahanımlardan kesik kesik, birkaç merhalede az çok okuyabildim ve ancak bir hatim indirebildim.

Annemin ders aldığı Şeyh Muhammed Efendi'nin köyden şehire indiği günlerin gecelerinde el fenerleri ile mahalleler arasında endişeli ve kaçamak gidip gelmeler olur ve hatm-i hâceler yapılırdı. Annem bu korkulu toplantılara beni de götürürdü.

Kalaycı

ALI (SERVET) EFENDİ

(1907 - 1978)

Şeyh

MUHAMMED (BAYTAR) EFENDİ

(1890 - 1961)

Muhammed Efendi Botonoz (Zaferli) Köyü'nde otururdu. Fakat şchir de hayli muridi vardı. Annem de onlardan biriydi. **Şeyh Muhammed Efendi'nin** müridleri Pakistanlıların sivri kalpakları biçiminde bir takke giyerlerdi. Cami içinde bu takke şeklinden teşhis edilebilirlerdi. Sonradan Demokrat Parti'yi desteklediği için istiralara uğramış ve Ağır Ceza Mahkemelerinde taht-ı muhakemeye alınarak hapsedilmiş bulunan bu mübârek zattan, yaşımın küçükluğune rağmen pek çok istifade etmişimdir. O'ndan ve O'nun ümmî olmasına rağmen kalb gözü açık olan mündi **Kalaycı Ali Efendi'den!**¹³ Çarşıda esnaf olan **Omer Pulatkan** da kendisinde istifade ettiğim, O'nun iyi yetişmiş mündlerinden biriydi.

13 — Son zamanlara kadar yaşamış olan **Kalaycı Ali'nin** mesleği kalaycılıktı.

— Ben mesleğimden çok memnunum üstüm başım kırık, istesem de kırık olamam!..” diyordu. Halbuki kalaycılık gibi bir mesleği olmasına rağmen üstü başı dâima tertemizdi. Evvelki hayatı gayet bozukmuş. En yakın arkadaşı “**Gurcû Huseyin**” denilen garib bir adammış. Bu zat, gündüz uyuyup gece yürüyerek Rusya'ya geçer, öldürebildiği kadar Rus öldürdükten sonra yine aynı usûlle geri gelirmiş. Bu işi 1940'lı yıllara kadar defaatle yapmışmış. Oğlu benim mektep arkadaşım. Lâkin hâlen sağ olan hanımı da dâhil âile fertleri de hakkında fazla bir şey bilmiyorlardı. Gâliba aslen Batumluydu.

Kalaycı Ali câhiliyet devrinde o günkü aklına göre bir hanımla evlenmişti. Erkek gibi küfreden bu haşın kadından da mesleği gibi şikâyet edecek yerde memnundu. Son günlerinde hastalanmış evden dışarı çıkamıyordu. 1978 Yılında O'nu annemle ziyarete gımuşştık. Akçaabatın haftası olan Salı günüydü. Köyden ziyarete gelenler kapı eşiğini kırkarmışlarmış. Bu mübârek adama ayak uyduramamış olan hanımı onlar hakkında en çirkin kelimelerle söylüyor ve âdeta bir erkek gibi sövüyordu. Bunları bizimle birlikte duyan ve ihtimal her gün duymaya da alışmış olan **Kalaycı Ali** sâkin bir şekilde.

— Hanım, Güneş batmadan ne iyi ettin de o ağzını açtın! . Bugün akşam oldu da defterime sana sabretmenin savabını yazdıramadım diye üzülüyordum. Sağol, sağol!..” dedi.

Kalaycı Ali işte, böyle kâmil, kalp gözü açık bir insandı. Anlatılması gerekmez pek çok keşif ve kerâmetine şâhid olmuşumdur. İbâdet için kendine husûsi bir oda yaptırmıştı. Buraya herkesi almazdı. Ben imtiyazlı

Şeyh Muhammed Efendi¹⁴ sonradan Şehre yerleştiğinden O'nu görmelerimiz daha da sıklaşmıştı. Demokrasi mücâdelesinin başladığı bir devre olmasına rağmen yine de henüz iktidarda olan Halkçılar O'nun gibi insanları şiddetle tâkib ediyorlardı. Bu tatbikata karşı dindarlarda korku ve nefret had safhadaydı. Diyebilirim ki, bütün çocukluk ve gençlik yıllarım bu havayı teneffüs ederek geçmiştir. O zaman da bile "t a r i k a t" İslâm'dan hariç bir şeymiş gibi telâkki olunuyor ve bu husustaki propagandalara bazı namazında niyazında insanlar bile kanıyordu. Bunlara göre, "c â m i l e r k a p a t ı l m a m ı ş o l d u ğ u n a g ö r e" mes'ele yoktu. Din serbest demektü. Daha

idim. Çok erken yaşlarımda, akşamları sâdece O'na gitmek için evden çıkmama müsaâdeedilirdi. Benimle büyük bir insanmışım gibi konuşur memleketin başına gelen küfür belâsını izah ederdi. Geleceğe dâir ümidler verir ve sohbeti en canlı yerinde keserek:

" — Haydi şimdi biraz çalışalım!.." derdi. O'nun dilinde "ç a l ı ş m a k" bitip tükenmek bilmeksizin namaz kılmaktı.

Namazdan sonra husûsi bir sûrette çay demlerdi. Bol limonlu kocaman bardaklarda sekiz-on bardak çay içerdik. Çayı demledikten sonra, ıbığını kıbleye çevirir ve üzerini kalın bir örtü ile örterdi.

Bu ibâdet odasında uzun kış gecelerinde küçük bir saç soha yanardı. Lâmbayı söndürür, karanlık oda küçük saç sobanın kapak aralığından sızan ışıklarla hafif bir sûrette aydınlanırdı. Arada bir yanan odunların çıtırdısından başka bir ses işitilmezdi. Böyle geceler, eve dönerken kendimi kelebekler gibi hür ve hafif hissederdim. Dâvâ şuurumun nüve (tohum) halinde de olsa ilk teşekkül safhasında bana büyük insan muâamelesi yapıp pek ciddi mes'eleleri benimle konuşmuş olan bu mübârek insanı rahmet ve minnetle anıyorum.

14 — Şeyh Muhammed Efendi (1890 - 1961) İstanbulda okumuş tam bir medreseli hocaydı. Pek, öyle dünyadan habersiz hocalardan değildi. Şeriatın ilgâsından itibaren olup bitenleri zahiren ve bâtunen iyi bir şekilde tahlil edebiliyordu.

Bu sebeple 1946 seçimlerinde müridlerine "Halk Partisi"ne karşı çalışmalarını emretmişti. Bu sebeple evi basılmış, hatm-i hâce yapmakta iken birkaç mündi ile yakalanıp hapsedilmiş, sonra davaları Giresun Ağır Ceza Mahkemesi'ne kaldırılmış, oradan da berâatle neticelenmişti. O zaman mahallî garetelerde DP ve CHP'liler arasında Şeyh Muhammed Efendi vesilesiyle münâkaşalar da yer almıştı.

ne isteniliyordu?!

Düşünemiyorlardı ki, "Allahûekber" diyemiyorduk. İllâ "Tanrı Uludur" diyeccektik¹⁵. Hatta yalnız ezan değil, kaamet de türkçeleştirilmişti. Din ibadetten ibaret sanılıyor, ve şu müdahalelerle din öğretiminin yasaklanmasındaki dehşet kavranamıyordu. Çünkü Şehrin varlıklı sınıfı (mütegallibe) ile tahsilliler aslında İslam'dan kopmuş insanlardı Propagandaya onlar hâkimdi. Buna rağmen halk 1946'da DP'yi beğendiğinden değil, CHP'ye nefretini ifâde etmek imkânını bulduğundan bu yeni Partiye yüklendi. Ancak CHP "açık rey gizli tasnif" metodu ile millî irâdeyi tanımadı. Reyler yakıldı... Bütün o mücadele safhalarını Akçaabat ve Trabzon çapında gördüm. DP'yi, CHP'ye karşı desteklemeyi âdetâ İslâm için zarûrî addediyorduk. 1950'de Ezan-ı Muhammedî aslına irca olunduğunda milletteki heyecan görülecek şeydi!..

14 Mayıs 1950'de yapılan seçimin propaganda faâliyetini tamamen müşahede etmişimdir. Bu seçimde ben de DP'nin kazanmasını istiyordum. Nitekim öyle oldu. 1946'daki kadar olmasa da bu seçimde de memurların çoğu CHP'yi tutmuşlardı. Hatta ben o zaman orta mektep son sınıfta idim. Müdürümüz Nureddin Bekiroğlu sandık başkanlığı yapmış. 15 Mayıs Pa-

15 — Bu türkçe azan (!..) ı ben minareden pek çok okumuşumdur. Eski Câmîin imâmı Musa Hâfız (Lermioğlu) ihtimal bu ezana itibarı olmadığı ve bunu okumak istemediği için kimi bulursa minâreye çıkarırdı. Esasen resmî müezzin kadrosu yoktu. Niye olsun ki, Kemalizm dını yok etmeye kararlıydı!.. O zaman hoparlör mevcut değildi.

İlk mektebin bilmem kaçınıcı sınıfına gidiyordum ki, bir gün yine "Tanrı Uludur, Tanrı Uludur!.." diye ezan okudum. Rahmetli Musa Hâfız giymekte olduğum kısa bacak pantolonun paçasını çevirip baktı ve,

" — Bak bunun içinde payı var!.. Senin annen terzidir. Bunu uzatsın da hiç olmazsa diz kapakların kapansın!.." dediğini hatırlarım!..

1950'deki değişiklik aslında Ezan-ı Muhammedî'yi aslına irca' etmeyi âmur değildi. Sadece Türkçe okuma mecburiyeti kaldırılmıştı. Kemalizmin bu ve benzeri birçok çirkin lâiklik anlayışının tathikatına âid tafsîlât için Sebil Mecmuamızın 1 - 52'ci sayılarında (1976) yayınladığımız "Kemalist İnkılabın Anatomisi" isimli tefrikaya bakılabilir.

zartesi günü bize seçim müşâhedelerini anlatıyordu. Konuşmasında DP'nin kazanmasından hiç memnun olmadığı anlaşılıyordu. Bir ara ağzından kaçırıldı:

" — Maamafih benim bulunduğum sandıkta bizim parti kazandı!.." dedi. "Bizim Parti" dediği hiç şüphesiz CHP idi. Aşağı yukarı bütün memurlar aynı durumdaydı.

b — Âilem

1933 senesi Ramazan-ı Şerifi'nin 27. geccesi yani (Kadir Gecesi) seher vakti doğmuşum. O saatte mahallemizin câmiî şerifi'nde "Seher Mukabelesi" okunuyormuş. Bu mukabeleyi takip etmekte olan babamın kulağına o anda müjdeyi fısıldamışlar ki, tam "Sûre-i Kadir" okunuyormuş. Bu sebeple ismimin "Kadir" olarak konulmasını gönlünden geçirmiş.

Baba annem ismimin "Kadir" olarak konulmasına itiraz etmiş ve bana dedemin adını vermek için direnmiş. Dedemin adı "Paşa" idi. Fakat aslında "Kâzım"mış. Çocukluğunda çok güzel olduğundan "Paşa, Paşa!.." diye sevilirken "Kâzım" unutulup paşa umûmileşmiş. Bundan dolayı baba annemi de tatmin maksadı ile bana "Kadir Paşa" demişler¹⁶. Lâkin babam, bu ismi nüfusa paşasız olarak kaydettirmiştir. Esasen bir yıl sonra çıkarılan bir kanunla "Paşa" kelimesi diğer birçok el-kapla birlikte yasaklanmıştır¹⁷.

Dedem Paşa Efendi, daha çocukken köyden şehre inip

16 — Bazıları beni, adımın başına "abd" kelimesinin ilâvesiyle "Abdulkadir" olarak anarlar. Böylelerine adımın "esma-ı ilâhîye"den olmadığını, binaenaleyh başına "abd" getirmek gerekmediğini bir türlü anlatamam. Sûre-i Kadir'deki "kadir" kıymet mânâsınadır ve sıfat-ı ilâhîyeden değildir.

17 — "26 Teşrin-i sâni (Kasım) 1934 tarih ve 2590 sayılı, efendi, bey, paşa hanım ve hanımefendi gibi lâkap ve ünvanların kaldırıldığına dâir kanun"la bu sözün ona yasak hâlâ devam etmektedir.

yerleşmiş,¹⁸ fevkalâde zeki ve çalışkan bir insanmış. Sıfırdan başlayarak kısa zamanda kazanın en ileri gelen tüccarlarından biri olmuş. Dedem, 1929 yılında yani ben doğmadan üç - dört yıl önce veremden vefat etmiştir¹⁹. Verem o zaman bugünkü kanser gibi devası olmayan bir hastalıktı.

18 — Âilemizin ehâ ecdad yaşamakta olduğu Lefka (Çınarlı) Köyü'nden kalkıp şehre inmelerinin garip bir hukâyesi vardır:

Dedem Paşa Efendi ile diğer kardeşi Mehmed yetim kalmışlar Babaları, dedeleri hayatlayken vefat ettüğünden Hanefî Fıkına göre mülkten halefiyet yoluyla bir şey almaları imkânsızlaşmış Buna şeriat lisanında "dede mahrumluğu" denilir. Mülk henüz dedenin baba ölürse ölenin evlâtlarına bir şey verilmez. Buna mukabil amcalar o yetimlere bakmakla mükelleftir.

Şer'î ilimler arasında "Hikmet-ı Teşri" denilen bir ilim mevcuttur. Bilhassa hanefî fakihlerinin üzerinde pek çok çalışmış oldukları bu ilmin gâyesi şer'î kaidelerin niçin konulmuş bulunduğunun hikmetlerini yani sebeplerini araştırmaktır. Şu kadar zamandan beri fıkıh kitaplarını karıştırmakta olduğum halde, bugüne kadar "dede mahrumluğu" denilen şer'î kaidenin tatmin edici bir izahı ile karşılaşmış değilim.

19 — Dedem "seferberlik"te askerliğini denizde yapmış. Bir seferinde ıslanmış ve ciğerlerini üşütmüş Bundan aldığı özur yirmi yıl sonra O'nu yatağa düşürmüş. Ümitsiz bir anında tedâvisini yapan doktora:

" — Servetimi al, yeter ki, beni kurtar!.." demiş.

Doktor da:

" — Ben on sene önce sana verem teşhisi koydum. Fakat o kelimeyi telâffuz ettim diye annen beni az kalsın öldürecekti. Değnekle üzerime yürüdü!.." diye karşılık vermiş.

Hâkikaten dedemin anası "Gaşgar Fadime" lâkaplı yiğit bir kadınmış. Çocukluğumda, değnekle eşkıya kovaladığı yolunda menkıbelerini duymuşumdur.

Dedem bir metre doksan santim boyunda, heybetli bir insanmış. O'nun menkıbelerini 1950'lere kadar muammer olmuş bulunan kardeşi Mehmed Efendi'den dinlemişimdir.

Köyden şehre indiklerinde önce kazanın mâruf zenginlerinden Hacı Mesud Efendi'nin yanında çalışmışlar. Hacı Mesud Efendi o derecede zenginmiş ki, altınlarını sayamaz, miktarını tartı ile bilirmiş Bugün O'nun birçok evlâdından hiçbir zürriyeti kalmamıştır En son evlâdının, son zamanlarında içki bulamayınca gaz yağı içtiğini söylerlerdi. Şu Dünya'nın varlığına aldananların aklına şaşmalı!..

İLK MEKTEBE
BAŞLARKEN
(1941)

ORTA MEKTEBE
BAŞLARKEN
(1947)

LİSEYE BAŞLARKEN
(1950)

Ben doğduğumda babam Eyüp Sabri Bey kendisine babasından kalan ticaret işlerini yürütüyordu. Dedem vefat ettiğinde O pek genç bir yaşta bulunduğundan işleri iyi yürütememişti, bilâhare — biraz da — İkinci Cihan Harbi'nin karaborsayı umûmîleştiren ve ticarî ahlâkı bozan tesirleri yüzünden ticareti terkedip tamamen dinî bir hayat yaşamaya koyulmuştur. Fevkalâde dürüst bir insan olan babam, daha sonra meslek olarak müczzinlikte karar kılmış ve kazamızdaki Yeni Câmî'den emekli olduktan sonra 1975 yılı 29 Mayıs'ında rahmet-i Rahman'a kavuşmuştur. Mezarı, Akçaabat'ta Eski Câmî bitişiğindeki âile kabristanımızdadır.

Vâlidem Sâriye Hanım da ebâ ecdad Akçaabatlı olup kazanın en mâruf ailesi "Hacısâlihogulları"ndandır²⁰. Hem ana ve hem de baba tarafı varlıklı idi. Babası Küçük Mustafa Ağa'nın Ahmed Efendi namıyla yâd edilen çiflik çubuk sahibi bir insandı²¹.

Bir müddet sonra Hacı Mesud Efendi'den ayrılan dedem kısa zamanda pek çok ilerlemiş ve bilâhare kardeşinden de ayrılmış. Dedem, ticarete o kadar ilerlemiş ki, "Osmanlı Bankası" vâsıtasıyla ihracat ve ithalat bile yapmaya başlamış... Ancak kader yol vermemiş!..

Dedem, gerçekten ender rastlanır bir zekâ ve hafıza sahibiymiş. Buna dair o kadar çok menkibe dinlemişimdir ki... Bunların çoğuna inanılması bile güçtür.

Dedemin Osman adındaki babası vefat ettiği Galanima (Söğütü) Köyü'nde medfundur. Mezarı bu köyün tarihi mezarlığının eski Trabzon şosesi kenarındadır. Daha önceki cedleriniz tabiatıyla Lefka (Çınarlı) Köyü'nde yatmaktadır.

20 — Soyadı maskaralığında "hacı" kelimesine müsâade edilmediğinden bu büyük âile mensuplarına nüfus memurlarının keyfine göre çeşitli soyadları verilmiştir. Kimi "salih" kimi "üstünsalih" hatta kimi de "çakmak" soyadını almıştır. Soyadı Kanununa göre "dinî bir makam veya mevki ifâde eden kelimeler" soyadı olarak alınamazken bugün kanunda hiçbir değişiklik olmadığı halde bir çokları "müftüoğlu", "hacı filân" diye soyadı alabilmektedir.

21 — Dedem, anne annemden sonra evlendiği asâletsiz bir kadının tesiriyle bütün emlâkını satmış ve orta halli bir insan olarak 1949 yılında vefat etmiştir.

Kadirî tarikatından olan dedem, mevlevîler gibi sağ ayak baş parmağı üzerinde dönermiş. Ufak tefek fakat çakı gibi bir adamdı. Öldüğünde yaşı doksanın üstünde olduğu halde tek bir saçı ağarmamıştı.

BABAM
EYUP SABRİ BEY

— Ben doğduğum zamanki hâli —
Alta el yazılarından bir örnek

صباح اولور...

أدر صباح اولور... صباح اولور...
طلوع شمس...
برمانی کون...
حیات...
خود...
گور...
اعلایه...
نور...
میلک...
صباح...
اندیز...
دلمه...

۱۷۷۷
(نسخه خطی)

O'nun da dedesi **Büyük Mustafa Ağa**, **Sultan II. Mahmud** zamanında namı bir derebeyi imiş²².

Annemin annesi, hacdan gelirken Samsun dolaylarında vapurda vefat etmiş olan **Gümüşhanelizâde Hacı Ahmedcan Efendi'nin** oğlu **Hacı Hüseyin'in** kızı **Muhsine Hanım'dı**. **Muhsine Hanım** babasının bu sûretle ölümüyle kundakta yetim kalmış âilenin tek çocuğu imiş. Annesi **Gülizar Hanım** bu tek evlâdına üveylik sıkıntısı çektiğinesin diye bir daha evlenmemiş ve **Muhsine Hanım'ı** hizmetçilerle çok nazlı bir sûrette büyütmüş. Kaderin cilvesine bakınız ki, **Muhsine Hanım** da birisi annem olmak üzere üç yetim kız çocuğu bırakarak genç yaşta ve doğum esnasında vefat etmiş. Dedem, yani **Küçük Mustafa Ağa'nın Ahmed Efendi, Muhsine Hanım'ın** vefatından sonra tekrar evlenmesiyle annem ve kardeşleri yetimliğın bütün ızdırabını en şiddetli bir şekilde tatmışlardır²³. Şehirde koca konakları olduğu halde bu üç yetim kız çocuğu kasden köyde tu-

22 — Akçaabat'tan katırlarla Erzurum taraflarına kaçak olarak tütün götürüp satır ve bu esnada jandarma ile fiili çatışmalara girmiş. Mâlum olduğu üzere tütünün tek ve resmî alıcısı Rejî idaresi idi. Hârice satılması yasaktı.

Bu âile an'asıl Tonyalıdır. **Sultan II. Mahmud** devrinde Trabzon ve havası birer derebeyi olarak ağaların sultanı altındaydı Bunlardan biri de **Hacısalihoglu Ali Ağa** idi.

Bu âile 1827 yılında Tonya'dan Akçaabat'a göç etmiştir.

23 Zavallı anacığımın bu çilesi evlenmekle de bitmemişti. Zira o gelin olduktan az bir müddet sonra dedem **Paşa Efendi** meş'ûm verem illetine yakalanarak yatağa düşmüştü. Annem iki yıl süren bu hastalık esnasında talıhsız dedeme canla başla bakmıştı. Buna ilâveten **Selâhaddin** amcam doğuştun geri zekâlı (oligofreni) idi. Bir taraftan da onu bakıp gözetmek mecburiyetinde idi.

Baba annem, dedem, halam ve amcamla altı nüfusun yiyip içmesi yetmiyormuş gibi annem genç kızlığında öğrendiği terziliği de elden bırakmıyordu.

Zavana (Salacık) Köyü'nden ve Çanakçıoğullarından olan baba annem pek saf ve dindar bir kadındı. Kur'an Hocasına ilk başladığım gün beni sırtında taşımıştı. Gâyet şişmandı. Yorulduğunu gören bir ahbabı O'nu kınamış ve:

Merhum Pederim,
EYUB SABRİ MISİROĞLU
(1908 – 1975)
— 1970 Yılında —

bulmuştur. Annemlerin köyü Galçgra (Meşeli) idi. Bu sûretle ne mektebe ve ne de hocaya gönderilmişler ve kasden câhil bırakılmışlardır.

Buna rağmen bir çile çemberinden geçerek büyüyen vâlidem biraz da fitratının iktizası olarak emsalsiz bir görüş, geziş ahlâk, zekâ ve feraset sahibi idi. Kırk üniversite bitiren bir kimse O'nun eline su dökemezdi. Mahallenin mânevî lideriydi. Herkes ona fikir danışır, saklanacak bir şeyi varsa kendisine emânet ederdi. Hayat ve hadiselere bakışı son derece gerçekçi ve islâmî idi. Emsalsiz bir görgü birikimi vardı.

Bir kimseyi bir defa görse, oturup kalkmasını müşâhede etse, onun karakter ve kabiliyetini tamamen keşf ve tespit ederdi.

O derecede takva ehli idi ki;²⁴ hayatımda O'nu uykuda çok

" — Ec kadın, bırak çocuğu yürüştün!.. Nefes nefese kaldın!.." deyince,

" — Olsun, Onu Kur'an hocasına götürüyorum. Sonra ruhuma okur!.." dediği hâlâ aklımdadır. Annem ilk zamanlarda bu saf ve temiz kadından da sıkıntı çekmiştir.

Annemin hayatı hep böyle meşakkat içinde geçmiştir.

Babam çok merhametli olmasına rağmen yemek vs. hususlarda titiz ve asabî idi. Sonradan ticarî varlığını kaybetmenin sıkıntısı da eklenince babam katlanılması zor bir insan haline gelmişti.

Bütün bunlara ilâveten annem, hayatının sonuna kadar bir de benim yüzümden ızdırap çekmiştir. Bu kendisine hepsinden daha ağır gelmiştir. Zira bana muhabbeti çok aşırı idi. İhtimal bu düşkünlük Rabbin "Rakıyb" ismi şerifinin tokadıyla cezalandırılmış ve vâlidem hiçbir zaman doyunca benimle beraber olamamıştır. Nihâyet araya bir de on bir yıllık gurbet faslı girince, ayrılık ateşi annemi yataklara düşürmüştür.

Nihâyet vatana dönme müyesser olmuş, fakat vâlidemin de ömrü bitmiştir. Ancak on gün kadar beraber olduktan sonra 21 Aralık 1991'de bu mübârek kadın seksen yıllık meşakkatli hayatı tamamlayarak Rabbine rücû etmiş ve Akçaaba'taki âile kabristanımıza defnolunmuştur. Mevlâ cümlesini engin rahmet ve mağfiretine müstağrak kılsın!..

Sen de ey okuyucu!.. Eğer dâvâ yolunda benden küçülük bir şey olsun öğrenmişsen lütfen anaların en güzeli olan çilekeş vâlidemin temiz ruhuna bir fatiha gönder!..

24 — Eski Şehir Askerî Cezaev'inde yatmakta iken ziyâretime gelmişti. İkinci gelişinde, bakımlar ellerine eldiven takmış. Bu hiç âdeti olmayan bir

nâdir görmüşümdür. Şu yaşa geldim, bir erkek şahısta fevkalâde bir hal pek görmedim desem, yeridir. Fakat anamın sayısız kerâmetine şâhid olmuşumdur.

Kimseyle kavgası, münâkaşası olmamıştır. Kendisinde Eyub aleyhiselâm sabrı vardı. Yüksek sesle konuştuğuna bile şâhid olmamışımdır. Çok darlanırsa, muhatabını öyle zarif bir sûrette hicvederdi ki, onu da değme insan farkedemezdi. Bir annin boş peteği bal doldurması gibi ruhumu asalet, ciddiyet, merhamet ve zarâfet dolduran bu mübârek insanla gereği kadar berâber olamadığıma yananım.

Ben doğduğumda, ebe²⁵ yetişememiş. Garip bir talihtir ki, hayatım çetin günlerinde hep bu doğum günümdeki gibi yalnız kalmışımdır.

Validemin anlattığına göre hiç ana südü emmediğimden, çocukken gâyet cılızmışım. Hatta bu sebeple dört yaşına kadar yürüyememişim. Bir gün kapıya gelen dilenci kulıklı biri vâlideme:

" — Bu çocuk neden oturuyor?!" diye sormuş.

Vâlidem de cılızlıktan dolayı yürüyemediğimi söyleyince adam:

" — Siz buna bir kurban kesiniz, kurbanın kanıyla kendisini belden aşağıya yıkayınız, kan vücudunda üç gün kalsın. Üç gün sonra kendisini bir leğende normal su ile yıkayıp kanları temizleyiniz, ve suyu çiğnenmeyecek bir yere dökünüz!.. Allah (c. c.)'ın izniyle yürür!.." demiş.

Vâlidem kendisine bir ikram için odaya girip çıktığında

şeydi.

Dedim:

" — Ne bu anne!.. Sen eldiven takmazdın!.."

" — Oğlum!.." dedi. "Askercikler elimi öpüyorlar!.." Askercikler dediği kimseler kendisinin değil, benim bile evlâdım yaşında idiler!..

25 — O zaman Akçaabat'ta bir kaç ebe vardı. Bunlardan birine "fermanlı ebe" denirdi. Bu tâbir ihtimal diplomalı olmasından kinâye idi. Ne fermanlı, ne fermansız kimse yetişememiş ve ben yalnız doğmuşum. Kaderin garib bir cilvesi ile hayatta her dar anım, bu ilk doğum anım gibi olmuştur.

kapıdaki bu zatın kaybolduğunu görmüş. Bu işte bir fevkalâdeçlik olduğunu düşünerek o gün adamın dediğini yapmış ve böylece yürümüşüm. Vâlidem:

" — Daha sonraları bu işi başkalarına da tavsiye ettim, Onlar da muspet netice almışlardır!.." derdi.

B — ÇOCUKLUK YILLARIM

a — Akçaabat Merkez İlk Mektebi

Cılızlığım sebebiyle yedi yaşına bastığımda mektebe gönderilmedim. Bu husustaki yalvarmalarım fayda vermedi. Bir yıl sonra yani, sekiz yaşında Akçaabat Merkez İlk Mektebi'ne başladım. (1941) Numaram 48 idi. İslâm aleyhtarlığının en şiddetli bir sûrette yürütüldüğü zamandı. Mektebe başlamadan önce Kur'an Hocası'na gitmişim Hocanın defaatle Jandarmalar tarafından basılması yüzünden bir hatım bile yapamamışım. Mektep çıkışında hocaya uğrayarak kısa bir ders alıyordum. Ancak bunu hiç kimseye söylememek hususunda sıkı sıkıya tenbihlenmişim. Böylece güç belâ bir hatım indirebildim.

İlk mektepde hocalarım beni oldukça zeki ve çalışkan bulurlardı. Fakat o nispette de yaramazdım Sayısız kavga etmişimdir. Hatta bu kavgacılığım lise yıllarımın sonuna kadar sürüp gitmiştir.

İlk mektebin üçüncü dördüncü sınıflarında bende fikrî âlâkalar ve okuma hevesi uyanmıştı. Hariçteki âlâkalarım sebebiyle dinî duygularım da gelişme gösteriyordu. Mûsâid zamanlarda Eski Câmî'de müezzînlik ediyor "T u r k ç e E z a n" okuyordum. İhtimal bu ezanı okumak istemeyen hoca efendi minâreye hep beni çıkarıyordu. Bir defasında Cuma Namazı yüzünden geç kaldığım için müdürümüz Sabri Ersöz tarafından adam akıllı dövülmüştüm. Bunun geç kalmaktan ziyâde Cuma Namazına gitmiş olduğumu söylememden ileri geldiğini çok sonra anlayabildim.

— bugünkü hâli —
Akçapaner Merkez İli Mektebi

Babamın kitaplarını kurcalamaktan dolayı akranlarımla bilmediği pek çok şey öğrenmişim. Bir defasında hocamız Sahure Kalyoncu'ya malumatfuruşluk olsun diye, Rıza Tevfik'in:

*"Filozof Rızayım dinsiz anlama,
Dini ben öğrettim kendi babama
Her ipte oynadım, canbazım ama,
Sırat Köprüsünü geçemem hocam."*

diye biten "Sorma Hocam" adındaki şiirini okumuştum. Kadın şaşırıp heyecanlanmış ve müdürü çağırmıştı. O da beni bir hayli istintak etmişti. Çok sonra anladım ki, Rıza Tevfik (Bölükbaşı) Sevr Sulh projesini imzalamış olmaktan dolayı "yüzellilikler"²⁶ listesine konulup vatandan sürülmüş bir kimse imiş. Kemalist rejim bir ilk mektep çocuğunun okuduğu bir şiire karşı bile bu derecede hassastı.

Bu devrede şiirle alâkam çok fazlaydı. Boş zamanlarımda evimizin ineğini otlatmak için dereye götürdüğüm sırada kurda, kuşa çiçeklere mâniler uydurup söyleme alışkanlığını kazanmışım. Bütün ilk mektep talebeliğim boyunca bu alışkanlığımı devam ettirdim. Arkadaşlarıma, hocalarıma hallerine münasip şiirlerle takdir veya tenkitlerimi ifâde ederdim. Yazık ki, bunları muhafaza etmedim. Hatırımda kalan bir ikisini zikredeyim.

**"Nâil²⁷ mektebe gelmez,
Gelse kitap getirmez,
Arada bir söz atar,**

26 — "Yüzellilikler" Lozan Sulh Muâhedesı eklerinden olan "Afvet-i Umûmî Protokolü"ne konulmuş istisnaları ifâde eden bir siyasî tabirdir. Ancak bu hakiki mücrimler yerine, yeni devir idarecilerinin şahsî rakiplerini ihtiva eden yüzelli kişilik bir listedir. Bu listenin nasıl bir hükm-i karakuşî ile tanzim edildiğini merak edip öğrenmek isteyenler "Lozan Zafer mi, Hezimet mi?" isimli eserimizin üçüncü cildine bakabilirler.

27 — Halen hayatta olan Nail Ustaoglu.

Doğduğum evin bugünkü hâli

Biraz da yalan katar!.."

**"Selâmi²⁸ çok ekmek yer,
Yine de doymadım der,
Aba, aba bağıırır,
Ablasını çağırır!.."**

Bu alışkanlığımı orta mektep hatta lise hayatımın sonuna kadar sürdürmüşümdür. Sonradan bunu bir hafiflik telâkkî ederek terkettim. Hatta bu yaşlarda çok güzel ses taklidi de yapardım. Sonradan bunu da dinen câiz olmadığı için bıraktım.

Orta mektepte iken de, böyle yazdıklarımın bir misal şudur. Tarihçi Aslan Bey çok sertti. Celil Cesur adındaki arkadaşın ibret için saçlarını şurasından burasından kırpıp berbat etmişti. Bunun üzerine,

*Yaramazların başı
Haylazın arkadaşı
Ona güzel yakıştı,
Tarihçinin ıraşı,
deyivermiştim.*

Şiirle bu alâkam hep devam etmiştir. Hatta 1949 yılında Akçaabat'ta "Yeni Pulathâne" ismiyle haftalık bir gazete yayınlanırdı. Onda imzamlı üç adet şiirim yayınlanmıştır ki, basılı evrakta adımın ilk gözükmesi bu gazetededir.

Bu sırada "Binbir Roman" ve "Çocuk Gözü" isimli dergiler çıkardı. Bunlara ve diğer kitaplara para yetiştirmek için bahçelerimizde pek bol olan incirleri toplar satardım. Zira ilk mektebe giderken günlük harçlığım sadece beş kuruştı. Bu aslında öğle yemeği içindi. Yüz paraya çeyrek francala yüz paraya da katık alırdım. Hafta günleri babam ilâve bir kuruş verirdi. Akçaabat'ın haftası hâlâ Salı günüdür. Kenarları fırfırlı bu gümüş bir kuruşla kocaman bir dizi haşlanmış kestane alabiliyordum

İlk mektep hayatımda başta Hazreti Ali cenk kitapları

28 — Halen hayatta olan Selâmi Yardım.

Yeni PULATANE

Sayı: 100
 Yayıncı: Yayıncı
 Adres: Adres
 Telefon: Telefon
 E-posta: E-posta
 İnternet: İnternet
 Yayıncı: Yayıncı
 Adres: Adres
 Telefon: Telefon
 E-posta: E-posta
 İnternet: İnternet

Abone Şerhiti;

Attlee Rusyaya Hücum Ediyor

Esaslı bir barış ve refah dünyasının kurulması için azımla çalışıldığını işaret eden İngiliz Başbakanı Attlee sözlerine devam ederek diyor ki:

ZAVALLI

Tawon pupasan Beranda,
 waton macundane olan tenet
 idareu bu yul mawet kua
 zuni gawetmedigi gura nd
 zuni rolgun de yapanca wa
 ya pupawat beloned den.
 Kae acata bunur atari
 yamaya kaskar mi ?
 Baye bir adda meya bir
 mualida serdene lissam has
 e'ndene oteluwun kabal ad

Continued

Bir Motor karaya gitti

700000 100 km line of the

olmak üzere ne bulursam okuyordum. O derecede okuyordum ki, elimdeki kitaba ilâveten bir de cebimde yedek taşırdım. Bu yüzden söylenen söz kulağıma girmez ekseriya emredilen işi yanlış yapardım. Bir gün bu halime sinirlenen annem:

" — Bu çocuk aklını kaçıracak!.." diyerek biriktirmiş olduğum kitapları avluya çıkarıp üzerlerine bir lâmba gaz dökerek hepsini yaktı.

Annemin böyle hareket etmesinin bir diğer sebebi de şuydu:

Doğduğum evin yanında daha büyük bir ev yaptırmış ve ona taşınmıştık. Kapısında bir karaağaç vardı. O'nun üstüne çıkar akşama kadar nutuk çeker, şiir okur, türkü söyler ilh... Hiç susmazdım. Annem yalvar yakar olur, beni aşağı indiremezdi. Halbuki bir nebze olsun evin işlerine yardım etmem istenirdi ki, buna asla aldırış etmezdim.

Hocalarımızdan biri olan Zekeriya Kaynar²⁹ da edebiyata

29 — Zekeriya Kaynar aslen Akçaabatlı olup, zikri geçen mektepte uzun müddet hocalık etmiş bir şahsiyettir. O zamanlar ilkmektep hocaları şimdiki üniversitelerde ders verenler seviyesinde din, tarih ve edebiyat kültürüne sahibdiler. Fakat devir bütün bir tarih mîrasının toptan inkârı mevsimi idi. Bu umûmî cereyanın te'siri ile dindarlar talebelerine sırf okuma - yazma öğretmek ve ibtidâî bilgiler vermek mevkiinde bulunmak için daimâ birinci ve ikinci sınıfları tercihen alıp okuturlardı. Bazıları da, inkılâplar istikametinde esip savurmak için, az çok kültür derslerinin okutulduğu dördüncü ve beşinci sınıfları tercih ederlerdi. Zekeriya Kaynar bu ikincilerdendi. Böylelerinde, diğerlerine nazaran daha da bilgili oldukları tevehhüm ve iddiası müşâhede olunurdu.

Hâricen öğrendiğime nazaran bizden üç - beş yıl evvel, bu modaya kendisini iyice kaptırmış olan Zekeriya Kaynar derste talebelerine sık sık dinsizlik propagandası yaparmış. Hattâ bir defasında cebine önceden şeker doldurarak, çocuklara Allah'tan şeker istemelerini söylemiş. Tabîî cevapsız kalan bu istekten sonra bir de kendisinden şeker istemelerini teklif etmiş ve sonunda çocuklara cebindeki şekerleri dağıtarak, O'nun böylece gıya Allah'ın (hâşâ) mevcud olmadığını, ispat (!..) etmiş olduğu söyleniyordu.

O zamanlar Türkiye'nin birçok yerinde aynen tekrarlanan bu kaba ve materyalist usluplu inkâr ile gıyâ Cenâb-ı Hakkın (hâşâ!..) yokluğunu ispat (!..) etmiş olan Zekeriya Hoca, bilâhare ağır bir hastalığa yakalanmış ve ölümlerden dönmüştü. Halk, O'nun ilâhî bir sûrette cezalandırıldığını söylüyordu. Biz okuttuğu sıralarda böyle taşkınlıklar yoktu. Uslanmış görünüyordu. Bununla beraber yine de eski hâlinden bazı izler taşımaktaydı ki, hamâsî (kahramanlığa âid) bir şiirimi tashih ederken:

düşkündü. Şimdiki ilk mektep muallimleri ile kıyaslanamayacak derecede mahfuzau vardı.

Bilhassa Ziya Paşa merhumun hepsi de birer darb-ı mesel hükmünde olan "Terkib-i Bend" veya "Terci-i Bend"indeki beyitleri, onların mânâlarına uygun hâdiseler zuhur ettikçe, tam yerinde okur ve bize Süleyman Şevket Bey'in "Yeni Güzel Yazılar" isimli müntehabatından (antolojisinden) kahramanlık şiirleri ezberletirdi. Elinin altında bu eserin "İslâm Harfleri"³⁰ ile tab' edilmiş bir nüshası bulunur ve vakti bununla doldururdu.

Talebesini döveceği zaman Ziya Paşa'nın:

"Nush ile uslanmayı etmeli tekdir,

Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir!.."

beytini okurdu.

"Bizler sâhiptik işte böyle bir saltanata!.."

mısrına takılmış ve:

"— Onu değiştir!.." demişti.

Halbuki bu mısradaki "saltanat" kelimesi siyâsî sistem mânâsına değil, güç, kudret ve ihtişam gibi manalarda kullanılmıştı. Lâkin O zaman öyle bir putperestlik devri idi ki; bir devlet memurunun câmie gitmesi dahi bir kulp takılarak vazifeden uzaklaştırılması için kâfi bir sebepti. Rejim, kelimelerin delâlet ve tedâisinden bile korkuyordu.

30 — Kur'an alfabesi öteden beri söylenegeldiği gibi "arap harfleri" değil, İslâm harfleridir. Bence böyle yâdedilmelidir!.. Zira Araplar'dan çıkmış olsa da, İslâm tarihi boyunca onlara münhasır kalmamış bütün müslümanlarca benimsenmiş, müşterek İslâm kültürünün bindörtüzyıllık eşsiz âbideleri bu yazıyla vücûda getirilmiştir. Müslüman milletler âilesinden sâdece Türkiye, kasıtlı olarak bu alfabeden uzaklaştırılmışsa da ekseriyete itibar olunarak Kur'an okumak için yegâne vâsıta olan bu alfabeyi müslümanların müşterek malı telâkki eylemek ve "İslâm Harfleri" diye yâdeylemek bence daha doğrudur.

Aslında Türkiye'deki harf değişikliğinin hedefi de bizzat Kur'an-ı Kerim'dir. Düşmanlık O'nadır!.. harb, O'nunladır!.. O'nunla ve O feyyaz kaynağın hakikatlerine ma'kes (aksettiği yer) olan İslâm Kültürüne'dir. O'nunla irtibau kesmek içindir!.. Şu gâye kavranınca, ne yapmak lâzım geldiği de kendiliğinden anlaşılır sanırım.

1943 - 45 yıllarındaki şu hâdise bende "İslâm Harfleri"ni öğrenmek hususunda derûnî bir alâka uyandırmıştı. Zira o zaman bir kimsenin, benim okuyamadığım bir yazı ile yazılmış bir kitabı okuması, bana bir üstünlük olarak gözükmüş ve ruhumda o üstünlüğe ulaşmak için ciddî bir ihtirasa âmil olmuştu.

Bu te'sirle evde babamın kitaplarını karıştırdım³¹ Birçok kitap arasında Zekerîya Hoca³² nin elinden düşürmediği "Yeni Güzel" Yazılar'ı da buldum. Hem de araya giren harf inkılâbı dolayısıyla sonradan basılmış olan lâtîn harufatlı nüshasıyla birlikte ciltlenmiş olarak Hazine bulmuş gibi sevindim.

O zaman İslâm harflerine — Kur'an-ı Kerim'i okuyabilmenin verdiği bir imtiyaz ile vâkıfım. Ufak tefek farklar için her takıldığımda lâtîn harufatlı nüshaya bakarak müşkulumu hallettim. Böyle bir mes'ud hâdise sebebiyle "bir İslâm münevveri sayılmanın ilk şartı olan İslâm yazısı"nı³³ daha onbir - oniki yaşında iken hal-

31 — Babam Eyub Sabrı Bey (1908 - 1975) eski tarz ilköğretim mezunu olmasına rağmen şiir ve edebiyatla pek fazla alâkalı bir kimse idi. Kendisinden bana intikâl eden kitapların çoğu da bu istikamette idi. Hâlen husûsî arşivimde mahfuz defterlerinde O'nun pek çok şiir, inci gibi bir yazıyla istinsah etmiş olduğu görülmektedir.

32 — O zamanlar ilköğretim muallimlerine hem halk hem de talebeler "Hocam!", "diye hitab ederlerdi Muallimlere ise "Hocahanım" denirdi. Lisede bu "Hocam" tâbiri "Muallim Bey"e inkılâb ediyor, muallimler ise yine "Hocahanım" diye anılıyordu. Kendilerine hitap da bu tarzda idi. Henüz piç ve asâletsiz "öğretmen" kelimesi ortaklıkta yoktu. Ekseniyetî dine karşı olan muallim ve muallimler de, bu tarz hitab ve anılmaya karşı çıkmazlardı. Tıpkı bugün bazı materyalist ve komünistlerin "maşâallah!...", "inşâallah!..."lı konuşmaları gibi.

33 — Bence İmparatorluk münevveri ile cumhuriyet insanı arasındaki en bânz fark bu "harf mes'elesi"nde ortaya çıkar. Dar ufuklu, Avrupa hayranı ve küçük devlet psikolojisini paylaşan bir cumhuriyet münevveri olmaktan kurtularak din ve tarihin engin iklimine açılmak, büyük bir devletin vârisi olduğunu hissetmek, Dünya meselelerine dar bir çerçeveden değil "nizâm'ul-âlem" endîşesiyle bakmak gibi bir dirâyete sâhip olmak şansı

1949 Yılındı bir kurguzıande - Onde sıralakı berdeniz,
soldakı Ozdemir Kazancıoğlu

letmiş bulunuyordum.

Ben ilk mektepte okurken 23 Nisan, 19 Mayıs ve Cumhuriyet Bayramı gibi resmî bayramlarda, din ve tarih düşmanlığı gayretullahı dokunacak şiddetteydi. Bayram günü hükümet konağının önüne konulan kürsünün üzerinde "Cumhuriyet Halk Fırkası (partisi) Halk Kursusu" ibaresi yazılı idi. Okunan şiirler de ekseriya dinen mahzurlu ifadeler yer alırdı.

Ben de her bayram kursue çıkarılan talebelerden biri idim. Fakat böyle şiirler okumaz ne yapıp yapar "Vatan Destanı" ve "Dur Yolcu!.." gibi kahramanlık şiirleri okurdım. Fakat toplu

şım. İslâmî karışmaları bilmek, şarttır. O derece ki, bunu İslâm münevver sayılmanın 'ilk şartı' saymak asla mübalâğı değildir. Yazımızı ve bunun neticesi olarak muhteşem ve güzel Türkçemizi kaybetmemiz, topraklarımızı kaybetmemizden daha vahimdir! Bunu kabal etmek din ve tarih şuurunun tabiî bir icabıdır.

Boyle olduğu halde, Jâvânımızın butunu içinde en sahipsiz olan meselemiz budur. Zira kültür davamızın temel taşı olduğu halde, ona lâyık ile kavrayabilmiş olanların sayısı parmakla sayılabilecek kadar azdır.

halde söylediğimiz marşların bazıları "Dağ başını duman almış..." nevinden renksiz şeylerse de bazıları korkunç bir mâzi düşmanlığı ifadeleri taşımaktaydı. Meselâ 23 Nisan için bir marş söyledik ki, hatırımda olan bir kıt'ası şöyleydi:

"Bu 23 Nisan ki,
Târihin dönüm günü,
Kan içici sultana,
Hakana ölüm günü."

Kitaplarımız da din ve tarih düşmanlığı ile M. Kemal ve İnönü methiyeleri ile lcbâlepti.

B — Akçaabat Orta Mektebi

1945 - 46 ders yılı sonunda Akçaabat Merkez İlk Mektebi'ni "pekiyi" derece ile bitirdiğim zaman ruhum okumak ve yükselmek iştiyakı ile dopdoluydu. O yıl kazamızda bir orta mektep inşaatına başlanmıştı. Yaz tâtilinde gidip inşaatla çalışan ustalara yardım ediyordum. Sanki ben çalışırsam mektebin inşâsı daha çabuk gerçekleşecekti!.. Heyhat!.. Mektep 1946 - 47 ders yılı başına yetişip açılmadı. Arkadaşlarım birer ikişer Trabzon'a gidip lisenin orta kısmına kayıtlarını yaptınıyorlardı. Bunları duydukça sızlanıyordum. Babama bir şey söyleyemiyor,³⁴ gidip gelip anacığımı sıkıştırıyordum. O da üzülüyor fakat babama söz geçiremiyordu. Anamdan öğrendiğime nazaran okuduktan sonra memlekete "din-

34 — Rahmetli babamın bana karşı muâamelesi gâyet sert ve resmî idi. Hem en her karadenizli baba gibi o da — bilhassa — erkek çocuğuna sefkat ve yumuşaklık göstermenin onu mutlaka şımartacağını sanıyordu. O vefat ettiğinde ben kırk yaşını çoktan devirmiştim. Buna rağmen vefaına kadar bu resmî ve mesafeli tavrını devam ettirmişti. Bulduğum odaya her girişinde ayağa kalkmışındır. Üniversite yıllarımda bana gönderdiği inci gibi bir İslâm Yazısı ile yazılmış sayısız mektubu arşivimdedir. Bütün bu mektuplarda da aynı resmî tavır müşâhede edilir.

siz ³⁵ dönmemden korkuyor ve bu sebeple beni asla okutmak istemiyormuş.

O yıl okumak için çırpınmalarım bir netice vermedi. Arkadaşlarım Trabzon'a gittiler. Babam beni bir terzi yanına çırak verdi. Ancak bende bu işi benimseyecek göz yoktu. Kitaplarımı toplayıp terzinin diğer çıraklarına okuyor, onları da âvâre ediyordum. Nasihat fayda vermeyince nihayet usta beni kovuyor, babam elimden tutup getirerek tekrar oraya yerleştiriyordu. Bu durum birkaç kere tekerrür edince babam da artık ısrar etmedi. İhtimal başka bir meslek kollaşınıyordu.

Bu sıralarda birgün, akrabamız olan fırıncı Şeker Usta, tezgâhın arkasında namazını kılincaya kadar müşterilere bakmamı istemişti. Ben de bermutad kitabımı açmış, hem tezgâhı gözetliyor hem de okuyordum. Tam o sırada oraya ilk mektep muâllimlerinden merhum Cemal Sumer geldi. Bu zat beni okutmamıştı. Fakat göz âşinalığı vardı. Elimdekini İslâm harfli bir kitap olduğunu görünce:

" — Bu kitabı kim okuyor?!" dedi.

" — Ben!.." diye cevap verdim. İnanmadı. Kitabı elimden aldı ve biraz karıştırdı.

Bu, Babanzâde İsmail Hakkı'nın "Sâvâb - ul - Kelâm - fi Akaaid - il İslâm" adlı bir kitabıydı. Mukaddimesini açtı ve:

" — Oku bakayım!.." dedi. O hiç ihtimal vermiyordu, ama ben daha ilk cümleyi cincirleme terkipleriyle doğru okuyunca şaşırdı. İslâm harfleri yasaklanalı yirmi sene olmuştu. Okuduğum cümle hâlâ hâfızamdadır:

35 — Hakikaten hakkı vardı. O zamanlar okuyanlar dinsizleşiyor veya en azından dînî mes'elelerde mübalatsızlaşıyordu. Bunun en yakın misali kendi amcazadesi Huseyin Mistroğlu idi. Hem de böyleleri dönüp memlekette oturmuyor, kendi halkını ve doğduğu memleketi beğenmiyordu.

Bu durum uzun müddet devam etmiştir. Müslümanlar, evlâtlarını imanın zaafa uğrayacakları endişesi ile okutmuyorlardı. Zamanla bu tavrın değişmesine hiç şüphesiz İmam - Hatip Liseleri sebep olmuştur.

"Hak ve savab olan bir şeyin dâima muârizları bulunmak kavâid-i külliyye-i kevniyye ve âdât-ı umûmiye-i beşeriyedendir!.."

Cemal Hoca beni bir de bu cümlede geçen kelimeler itibarıyla yokladı. Cevaplar istediği gibi olunca bana hayretle sordu:

" — Sen burada ne yapıyorsun?!"

" — Hiç!.. Şeker Usta'ya yardım ediyorum!.." dedim.

" — Peki şimdi mektep zamanı, sen okumuyor musun?!" dedi.

" — Aman hocam, sormayın!.. Babam beni okutmuyor!.. Arkadaşlarım hep Trabzon'a gittiler, ben burada âvârc kaldım. Ne olur babama bir şey söyleyiniz!.." diye ricada bulundum.

" — Baban cinâyet işliyor!.. Ben şimdi onu bulur konuşurum. Sen merak etme!.." dedi. Hürmetle elini öptüm ve ricamı tekrarladım.

Bu zatla sonra ahabab olduk. Uzun yıllar muammer olmuştur. Dindar bir kimseydi. Gidip babamı bulmuş ve O'nu ağır bir dille tenkid etmiş!.. Lâkin kayıt zamanı çoktan geçmişti.

Ertesi yıl kazamızda yapılmakta olan orta mektep bitti. Talebe kaydına başladı. Babam hiç oralı olmuyordu. Fakat muhalefeti gevşemiş olmalıydı ki, annem bir komşu kadınla beni kaydolmaya gönderdi. Önce fotoğrafçı Zeki Sezgin'de bir resim çıkarttık, sonra gidip kayıt yaptırдық. Ben en son kaydolan talebe oldum. Numaram "21"di. O gün kaydın son günü imiş. Birkaç saat daha geciksek kaydetmezlermiş!..

1947 - 48 Ders Yılında böylece Akçaabat Orta Mektebi'nde yeniden talebe olabildim.

Fikrî seviyem sınıfımın çok üstünde idi. Yalnız bazı dersleri sevmediğim için onlara çalışmazdım. Mektebimiz deniz kenarında İnhisarlar (Tekel) binasının bitişiğindeydi. Mektebin bahçesi leb-i derya idi. O zaman şimdiki sahil yolu yoktu.

Denizin kabardığı zamanlar dalgalar mektebin duvarına çarpardı. Behçe duvarı yoktu. İlk mektebimiz de sahildeydi. Fakat onun bahçe divarları vardı.

Fırtına olunca gemiler Trabzon'dan Akçaabat'a kaçarlardı. Bazan limanda üç - beş gemi birikir, bunlar bazan selâmlaşmak ve bazan da yardım istemek için uzun uzun düdük öttürürlerdi.

İhtimal şu hatıralar sebebiyle denizi öfkeli görmeye bayılırdım. Bence bağırmayan gemi de sevimsizdir.

Benim en sevdiğim ders edebiyattı. Edebiyat hocamız Cemil Toygar, aynı zamanda müdür muâvini idi. Cemil Toygar üniversite hocası gibi bilgili idi. Derse çeşitli kitaplar getirir, onları bize tanıtır, içlerinden bazı parçalar okur, dinletir, anlatırdı. Diyebilirim ki, Orta mektep tahsili boyunca Doğu ve Batı'nın klâsik kitaplarını hemen hemen kâmilten tanımış, yazarları hakkında bilgi sahibi olmuşum.

Mektepte sür'atle bir kütüphâne kurmuş hepimize kendi eliyle çizerek kütüphane kartları yapmıştı. Okuduğumuz kitapları kontrol ederdi. Saat tutarak, doğru ve sür'atli okuma yarışmaları tertipler ve gelişmeleri not ederdi³⁶.

Bazan beş altı talibeyi aynı anda tahtaya kaldırır. Kendilerine, âniden bir mevzu verir, dilediği kadar konuşmalarını isterdi. Lâkin biri konuşurken sıradaki diğeri kendisine hangi mevzuun verileceğini bilmezdi. Maksad talibeyi düşünme payı olmadan irticâlen konuşmaya alıştırmaktı. Bazıları kendilerine verilen mevzuda bir dakika bile konuşamaz hemen tikanırlardı. Ben bir defasında tam bir ders boyunca konuşmuşum. Mevzum "Nakil Vasıtaları ve Yollar"dı. Ondan sonra beni bu yarıştan da istisna etmişti. İşte Cemil Toygar böyle yaman bir muâllimdi. Lâkin sonradan O'nun hakkında

36 --- Bu yarıştan, daha ilk turda beni istisna etmişti. Zira sınıfta en çok okuyan dakikada onsekiz satır okuduğu halde ben otuz dokuz satır okumuştum. Üstelik diğerleri bugünkü lâtîn harfleri nesli gibi pek çok telâffuz hatası yaptığı halde ben İslâm harflerine vukufum sebebiyle böyle hiçbir hata da yapmamıştım. Meselâ, "v a k i t", h a k i k a t" gibi kelimelerde "k" harfini "kef" gibi telâffuz etmek hâlâ herkeste görülen bir hatadır. Ayınların, sekte hemzelerinin hakkını vermek de böyledir. Mi'de te'lif, me'mur ve te'sir gibi... Böyle inceliklere riâyat ederek okumuştum.

öğrendiklerimiz inanılır gibi değildi:

Cemil Toygar bize gelmeden önce "Hasanoğlu Köy Enstitüsü"³⁷nde hocaymış. Kıp kızıl bir komünistmiş. 1945 Demokrasi mücadelesi başlayınca bu mekteplerin komünist yuvaları hâline getirilmiş olması muhalefetin şiddetli tenkidlerine mevzu olunca C.H.P. Reşad Şemseddin³⁸ Sirer adında milliyetçi bir kimseyi Mâârif Vekili yapmış ve, O'nunla bu mekteplere bir çekidüzen vermeye razı olmuştu. Reşad Şemseddin Sirer Köy Enstitüleri'nde yuvalanmış komünist muallimleri sağa sola dağıtmıştı. Cemil Toygar da bu cumleden olarak Akçaabat Orta Mektebine gönderilmiş imiş. Bizim o zaman bu olup bitenlerden haberimiz yoktu.

Cemil Toygar üç sene müddetle bizi okutmuş ve 1950'de biz Trabzon Lisesi'ne giderken O da Akçaabat'tan ayrılmıştı. Fakat yine muallim olarak başka bir mektebe değil de, kâtip olarak T.B.M.M. 'ne!³⁹ tâyin olunmuştu.

37 — İnönü Reiscumhur olur olmaz ilk yurt dışı seyahatini Rusya'ya yapmıştı. Oradan aldığı ilhamla Türkiye'de bir seri "Köy Enstitüsü" kurmuştu. Kısa zamanda hepsi de birer komünist yuvası haline gelen bu mekteplerin baş hâmisî zamanın Mâârif Vekili Hasan Ali Yücel ve Hakkı Tonguç'tu "Yeni-kapı Mevlevihânesi"nden yetişmiş olan Hasan Ali Yücel sonradan sapmış ve makam için bu menhus mekteplerin hâmisî kesilmişti. Aslında hâfızdı. İnönü ile yakınlık peydahlamış ve Mâârif Vekiliği'ne kadar yükselmişti.

Köy Enstitüleri kısa zamanda komünist yuvaları haline gelmişti. Halk arasında bu mektepler üzerine çok çirkin söylentiler yayılmıştı.

38 — Reşad Şemseddin Sirer, ilerde kendisinden bahsedecek olduğum Mahmud Cevdet Bey'in talebelik arkadaşı imiş. 1950'lerde "Volkan" adıyla bir mecmua çıkarmış olan Mahmud Cevdet O'nun C.H.P. içinde bulunmasına rağmen milliyetçi hatta dindar olduğuna şahâdet ederdi. O'na birgün gelip vatana hizmet edeceğini söyler fakat inandıramamış.

39 — 1952'de birgün gazetelerde manşetten bir haber yer aldı. "Barış Derneği" mensupları komünist propogandası yapmaktan tevkif edilmiştir!.. Tevkif edilenler arasında bizim mâhud Cemil toygar da vardı. Hem de elebaşı olarak!.. Bu dâvâdan daha sonra en büyük cezaya çarptırılmış ve on yıl hapse mahkûm olmuş bulunan iki kişiden biri de oydu. Diğerî Sevim Tarı ısumlı bir kadındı. Türkiye'deki komünist faâliyetler içinde fevkalade ehemmiyetli olan bu hâdisede Cemil Toygar'ın rolu neydi, ne yapmıştı?! Hâlâ öğrenmiş değilim!.. Ama muhakkak ki, O, sıradan bir kişi değildi.

Bir defasında O'nun komünist olabileceğini düşünmüştüm. Bize Nazım Hikmet'i tanıtmış, bir ders O'nun üzerinde durmuştu. Nâzım'ın "Kurtuluş Savaşı Destanı" adlı eserinden parçalar okuyup takdirlerini belirtmişti. Nâzım'ın adından o zamanlar veba gibi ictinab edilirdi. Bir başka seferinde de "17 Nisan Köy Enstitüleri Günü" dolayısıyla bütün mektebi "Beşikdüzü Köy Enstitüsü"nü ziyârete götürmüştü.

Cemil Toygar'ın hanımı Rezzam Toygar milliyetçi bir muallime idi⁴⁰ Tabî kemalizm doğrultusunda milliyetçi!.. İngilizce hocası idi. Belki başarılı olduğum için beni pek se-verdi. Sonradan bir hadise sebebiyle bana karşı menfi bir tavır almıştı. Şöyle ki;

Orta mektep ikinci sınıfta okurken bir Pazar günü arkadaşlarımla M. Kemal üzerine uzun bir münakaşaya mecbur kalmışım. Ben O'nun dinsiz olduğunu, icraatının kâmilan İslâm'a karşı bulunduğunu iddia ve ispat etmeye çalışıyordum. Arkadaşlar ise,

"... Hayır, O İslâm'a değil, yobazlığa karşı idi. Dinin öz mâhiyetine karşı değildi" diyorlar ve "eğer biraz daha yaşasaydı dinin doğru olarak öğretilmesine imkân vereceğini.." iddiâ ediyorlardı. Halbu ki; Oyle olsa öz islâmi prensiplerin icabı olan Hilâfet'i kaldırmaz, İslâm yazısını ilga etmez, cuma tatilini pazara çevirmez... ilh... yolunda serd ettiğim mülâhazalar tabiat kanunu kadar doğrudu. Bugün de böyle sığ akıllılar vardır.

Bu münakaşaya kulak misafiri olan Belediye Fen Memuru Mahmud Celâl Koç ertesi Pazartesi günü bu münâkaşayı mektebe aksettirdi. Disiplin Kurulu (Hey'eti) Başkanı Cemil Toygar'dı. Hemen beni ifâdeye çağırdılar. Arkadaşlarım da şahid olarak dinlendiler. Hepimiz, herşeyi olduğu gibi anlattık. Karar

40 — Sonradan öğrendiğimize göre bu Rezzam Hanım, sırf Cemil Toygar'ı yakalamak için O'nunla evlenmiş imiş. Çocukları yoktu. Kızlık soyadı "Taşcıoğlu" olan Rezzam Hanım gâlp ihtimalle MİT'le irtibatlıydı. Vazifesini ifâ ettikten sonra Cemil Toygar'dan boşanıp ayrılmıştır.

"Bir haftalık tard-ı muvakkat" di. Yani bir hafta mektepten kovuldum. Sonradan öğrendiğime göre beni temelli kovacaklarmış. Araya bazı hocalar girmişler. Çok zeki ve çalışkan olduğum için acımışlar, çocuktur, ilerde değişir diyerek böyle bir ceza ile iktifa etmişlermiş. Fakat, talebe arkadaşlar, da idâreye yaranmak için benimle konuşmama kararı aldılar. Bu boykota Rüstem Markal ve Özdemir Kazancıoğlu katılmamış, diğerleri de bunu çok fazla devam ettirememişlerdi.

Hakikaten parlak bir talebe idim. Mektebi teftiş ve ziyâret için bir gelen olursa tahtaya dâima beni kaldırırlardı. Hatta Cemil Toygar bir defasında;

" — Gültekin Ocak iyi bir me'mur olur, ama Kadir Mısır⁴¹ adam olur!.." demişti. Gültekin Ocak sınıfımızdaki diğer bir çalışkan talebe idi.

Babam mektepten bu sûretle kovulmuş olmama pek sevindi. "İnşallah temelli kovarlar!.." temennisinde bulundu. Zira o sıralarda, bende kabaran dinî hislerin başıma bir iş getirmesinden çekiniyordu.

Bir defasında beni bir iş için, bir avukat yanında çalışan Cemil Azmi Telliöğlu⁴² adında bir kemaliste göndermek istedi.

" — Beni öyle dinsizlerin yanına gönderme!.. Onların nursuz yüzünü görmek istemiyorum!.." deyince babam kızmış ve;

" — Seni bu kafayla asarlar, oğlum, asarlar!.." diye bağırıyordu. Ben de hızlanmışken:

" — İnşallah ben, O'nun gibi dinsizleri asarım!.." diye mukabelede bulununca babam hisimla üzerime yürümüş ve ben de kaçmıştım. Aslında babam bendeki, rejim ve M. Kemal aleyh-

41 — Soyadı Kanunu'nun acâib tatbikatı esnasında "oğlu" ekine musaâde edilmemiştir. Babamın soyadı sonuna kadar "Mısır" kalmıştır. Ben sonradan bunu binbir güçlkle "Mısıroğlu" şekline tahvil edebilmişimdir.

42 — Cemal Azmi Telliöğlu, şâir gecinir bir dâvâvekili kâtibi idi. Evvelce naklettiğim, annemin Şeyhi Muhammed Efendi, vak'asında "Bir Yobazın İçyüzü" adıyla ifuralar dolu bir kitapçık yayınlamıştı. Bundan dolayı Ona öfkeliydim.

tarlığından endişe ediyordu. Zira benim halim büyükler arasında da konuşuluyormuş. Bunu da bir vesile ile anlamıştım:

Birgün Akçaabat Yeni Câmii Şerifinde mukabele okunuyordu. Ramazandı. Vakit ikindi üzeri idi. Ezan okununca Kur'an-ı Kerimler, rahleler toplanıyordu. Mukabele takip edenlerden biri de babamın ahbaplarından eczacı Osman Efendi idi. Ailemize girer çıkar, herkese iğne yapardı. Yaşlı bir adam diye O'nun rahlesini kaldırmaya teşebbüs edince elimi tuttu ve:

" — Çekil!.. Sana hizmet ettirmem!.." diye bağırdı. Mahcup oldum. Câmi münakaşaya müsâid değildi. Dışarda kendisini bekleyip bu hareketinin sebebini sorduğumda nefretle:

" — Sen bu vatani kurtaran Atatürk'e dil uzatıyorsun!.." dedi. Ne diyeyim, adam câmiden çıkıyordu.

" — Yazık sizin kıldığınız namaza!.." diyerek uzaklaştım. Hâlâ böyle ahmaklar az değildir⁴³.

Orta Mektep son sınıfında (1949 - 50) islâmî bakımdan daha da şuurlanmıştım. Zira artık ciddi kitaplar bulup okumaya başlamıştım⁴⁴. Ahmed Hamdi Aksekili merhumun "İslâm Fitrî Tabîî Umûmî Bir Dindir" namındaki hacimli bir kitabını

43 — Böyle ahmaklara verilebilecek cevapların en güzelini bir dinsiz olan Aziz Nesin bakınız nasıl veriyor:

"Gerçek müslümanlar Atatürk'ü sevmez!.." dedikten sonra ilâve ediyor:

"Atatürk müslümanlar açısından sevilecek bir şey yapmadı, Türkiye'de Atatürk'ü sevdiğini söyleyen müslümanlar yalancıdır!.."

(Bkz. Hürriyet Gazetesi 13 Ocak 1993 tarihli nüsha.)

44 — Bunun da tuhaf bir hikâyesi vardır:

O sırada "Akçaabat Halkevi" güyâ tâmir edilmek üzere kapalıydı. Tâmir falan edildiği de yoktu. Buranın bekçisi olan haylaz bir genç vardı. Sağda solda gezer, halkevine günde bir sefer ya uğrar, ya uğramazdı. Halkevi'nin oldukça zengin bir kütüphânesi vardı. Bekçiyle anlaştım. Beni içeriye sokuyor, sonra da kapıyı üstüne kapatıp gidiyordu. Ben orada akşama kadar okuyordum. Bir defasında akşam üzeri gelip beni çıkarmayı unutmuş ve geceyi aç susuz orada geçirmek mecburiyetinde kalmıştım. Bütün yaz tatilini bu suretle kitaplar içinde geçirmiş ve pek çok kitabı tanımak ve tettebbu etmek imkânını bulmuştum. Bunun için bekçiye her seferinde bir paket sigara parası vermek yetiyordu. Yoksa her kitabı para verip almak için mâlî gücüm müsâid olmadığı gibi O kitapları bulmak da imkânsızdı.

ÖZDEMİR KAZANCIOĞLU

(1934 – 1960)

— Açmadan solan bir çiçek —

İlk gençlik yıllarımda, fîlen ve fıkren dâima beraber olduğum aziz bir arkadaş . 27 Mayıs İhtilâli gecesı, nâmerîtçe vurulmuştur (Tafsîlât için 45 nolu dip nota bakınız!..)

27 Mayıs İhtilâli hengâmında, menhus ihtilâle taraftar olup da o esnada ölenler bilinmektedir. Çoğunun adına âbideler dikilmiştir Turhan Emeksiz v.s.. . Peki yâ ihtilâle karşı olduğu için öldürülenler!.. İşte hiç araştırılmamış bir mevzu .. 27 Mayısçılar "Kansız bir ihtilal yaptık'.." diyebilmek için böyle vak'aları ketmişmişlerdir İşte araştırmacı bekleyen bâkır bir mevzu

— ağır bir lisan ile yazılmış olmasına rağmen — bir ders kitabı gibi dikkatle okumuştum. Buna ilâveten Dr. Adnan Adıvar'ın "Tarih Boyunca İlim ve Din" (İstanbul 1944) ile eski Yunan klâsiklerinden bulabildiklerimi okumam ufkumun bir hayli gelişmesine sebep olmuştu.

Diğer taraftan demokrasi mücâdelesi hızlanmıştı. Muhâlefet adına eski devrim kötülükleri ve lâikliğin sakım (ağır yanlış) tatbikatı tenkid edilebiliyordu. Bu tenkidleri aksettiren gazete ve dergiler Akçaabat D.P. Merkezi'ne her taraftan gönderiliyordu. D.P. Başkanı babamın eski futbolcu arkadaşlarından Celâl Kazancı idi. O'nun oğlu Özdemir Kazancı mektep arkadaşımdı. Çok iyi anlaşırdık. Hafta sonları D.P. Merkezine uğrayınca çeşitli mevkuteleri görüp karıştırmak imkânımız olurdu.

Özdemir Kazancıoğlu⁴⁵ — ihtimal babasının D.P. Başkanı olması sebebi ile — erken şuurlanmış ve fikren emsallerinden fazla gelişmiş olan bir arkadaşım. Beraber, ders çalışır, beraber gezer eğlenirdik. Kendisinin — O zaman için pek lüks

45 — Özdemir Kazancıoğlu gayet zeki ve kaabiliyetli bir gençti. Liseden sonra ankara Hukuk Fakültesi'ne kaydolmuştu. Bu fakulteyi bitirmek için sadece bir - iki dersi varken, askerliğini yapmaya başlamıştı. O zamanlar yedek subaylık için lise tahsili kâfi idi. 27 Mayıs İhtilâli olduğunda askerlik vazifesine devam ediyordu.

İhtilâl gecesı Ankara'nın Çubuk Semtinden cephâne almaya gönderilmiş bir jipin içindeymiş. Babası Akçaabat D.P. Başkanıydı. Kendisi de C.H.P.'ye amansız düşmüştü.

Harekâtın mahiyetini öğrenince mumâneat etmiş veya yapılan işe muhalif sözler söylemiş olacak ki; jipin içinde kendisini kallesçe vurmuşlardır. Fevkalâde kuvvetli bir gençti. O'nu cepheden taarruzla öyle kolay kolay yok edemezlerdi.

Tahnid edilmiş olan cesedi asker nezâretinde Akçaabat'a getirilmiş. Ailesine gösterilmeden yine asker nezâretinde defnedilmiş ve mezarın açılmasını önlemek için de kırk gün müddetle mezarı başında biteviye nöbet tutturulmuştur.

Kaza kurşunuyla ölen piçler devrim şehidi (!) ilân olunup namlarına heykeller dikilirken, böyle değerli bir vatan evlâdının maaruz kaldığı şu muâmele doğrusu esef olunacak bir hâdisedir. Mevlâ rahmet eyleye!..

sayılan — güzel bir fotoğraf makinası vardı. Bir çok kereler bu beraberliğimizi, resimlendirmişti ki, bunların çoğu mahfuzumdur.

Daha sonra birlikte "Türk Milliyetçiler Derneği"⁴⁶ Akçaabat Şubesini kurmuş ve çalışmaya başlamıştık. Tahsilli insanlar arasında alâka o kadar azdı ki, bir müteşebbis heyet teşkilinde bile müşkülat çekmiştik. Yaşlılardan ise bize müzâhir olan Özdemir'in babası merhum Celâl Kazancı ve Eyub Sabri Lermioğlu (1886 - 1957) idi. Eyüb Sabri Lermioğlu müteakid (emekli) bir ilk mektep muallimi idi. Şâir ve edip bir insandı. Arabça ve Farsça'ya vakıfı. Fikren muhafazakâr olmakta beraber fiilen son derecede çekingendi. Korka korka konuşurdu. Meselâ "Büyük Doğu"yu takib eder, fakat bunu kimseye sezdirmemeye çalışırdı⁴⁷.

Hakikaten "Büyük Doğu" dergisi de bu sırada bizi dâvâ yo-

46 — "Türk Milliyetçiler Derneği" 1950 iktidar değişikliğinden sonra İstanbul ve Ankara'daki milliyetçi mukaddesatçı üniversite gençlerinin kurdukları dört ayrı derneğin birleşmesi ile vücut bulmuş muhafazakar bir teşekküldü. Çok sür'atle gelişmiş ve o zamana göre fevkalâde sayılacak bir sûrette şube sayısı seksen altıya ulaşmıştı. Umûmî reisi de D.P.'den İsparta mebusu olan Sald Bilgiç olmasına rağmen D.P. iktidarı bu teşekkülde ileride parti hâline gelmesinden endişe ederek basit bir bahane ile kapalmıştı. İki buçuk lira para cezasına hem de temyiz yolu kapalı olmak üzere mahkûm edilmişti. Sebep, demeklere siyaset yapmaları kaanunen yasak olduğu halde Türk Milliyetçiler Derneğinin bir beyannâmesinde siyasi mülâhazalara yer verilmiş olduğu iddiâsıydı. Bunu temin etmiş olan savcı Cemil Bengü de mükâfatlandırılarak 1954 seçimlerinde D.P.'den milletvekili olmuştur.

47 — Eyub Sabri Bey'i M. Kemal üzerine konuşmaya zorlardım. Hiç olmazsa teke tek olduğumuz zamanlarda buna cür'et etseydi!.. Ne gezer!.. Annem tarafından akrabamız olmasından dolayı bir yakınlığımız vardı. Buna rağmen onu konuşturamazdım.

Birgün bana demişti ki;

" — Ben gençliğimde bu adamı çok tenkid ediyordum. Sonra bir gece rüyama girdi ve beni tehdid etti. "Ben vazifeli bir adamdım. Vazifemi yaptım. Sen anlamadığım işleri konuşma!.. Yoksa kafanı kırarım!.." dedi. İşte yavrum ondan beri benim içimde bu adama karşı ciddi bir muhalefet vardır. Ama aleyhine konuşmam!.."

lunda hızlandıran bir müessirdi. O'nunla 1947'de tanıştım. Fakat ilk alâkam hâhişkâr değildi. Ama 1949'dan itibaren Büyük Doğu'nun hiçbir sayısını kaçırmamaya çalışmışımdır. Tâ 1960

1967 yılında merhum Ali Fuad Başgil... Hocamızın birinci ölüm yıl dönümü dolayısıyla Millî Türk Talebe Derneği Konferans Salonu'nda bir ihtifal (anma toplantısı) tertiplenmişti. Hatipler arasında ben de vardım. Sıramı beklerken Doç Dr. Yılmaz Altuğ (şimdi Prof.)un Ali Fuad Bey merhumu kemalist göstererek övmekte olduğuna şahid oldum. Dinleyenler eksenyetle câmi cemaatiydi. O zaman gençlik arasında pek az idik. Toplantının ilânı câmi kapılarında dağıtılmıştı. Topluluk müthiş bir sukut-ı hâyale uğramıştı. Hem Ali Fuad Bey'i kurtarmak ve hem de dinleyenlere ümid vermek lâzımdı. Yılmaz Altuğ'dan sonra konuşma sırası ise bende idi.

"M. Kemal'in iki hüviyet olduğunu bunların birinin zaferi kazanıp Türkiye'ye hâkim-i mutlak kesilinceye kadar devam etmiş olan milleûn iman ve hissyatına tâbi hüviyeti, diğeri ise başta lâiklik olmak üzere inkılapları gerçekleştiren bunun tam tersi hüviyeti.. diyerek söze başladım. Ali Fuad merhumun bunlardan birinciyi methettiğini ikinci hüviyeti ise yediği için halkın goulünde taht kurabildiğini söyledim. Bilâhere ikinci hüviyet üzerine verip veritirdikten sonra dedim ki:

" — Din elektrik cereyanı gibidir. O'na dokunan kendi helâk olur!.. Bakmayın her meydanda bir heykel her duvarda bir resim olduğuna. Birgün gelecek... (Buradan sonrasını lütfen siz tahmin edin de ben de suç (!..) işlemiş olmak mevkiine düşmeyeyim!.."

Burada tafsîlâtı uzun sürecek bu konuşmam sık sık alkışlarla kesildi ve müthiş bir alâka ile karşılandı.

Oradan eve geldim. Gecelik entarimi giyip istirahate çekilmişim ki, kapımın zili çaldı. Açınca, karşımda kırk - elli genç gördüm. Meğerse benim O gece Dolmabahçe Câmi Şerifinde Teknik Üniversiteli talebelerle bir sohbetim varmış, unutmuş ve eve donmuştum. Onlar da bir hayli bekleyip de gelmediğimi görünce endişeye kapılmışlar. Zira aralarından bazıları o günkü konferansta varmış. Oradaki sözlerimi arkadaşlarına nakledince,

" — Eyvahl.. O'nu tevkif etmiş olmalılar!.. Gidip evine bakalım!.." demişer.

Bunları öğrenince;

" — Eh mâdem ki, geldiniz sohbeti burada yaparız, buyrum!.." dedim. Öyle de yaptık. Fakat gençler gidince, hatırıma Eyub Sabri Bey'in yukarıdaki sözleri geldi. Düşündüm, O'nu tehdid eden M. Kemal iyi ki, beni tehdid etmiyor!.."

Fesüphanellah!.. O gece kendisini rüyada gördüm; Şöyle ki:

Park Otel'de yemek yiyoruz. Hertaraf tıklım tıklım dolu. Birisi ismimle

ihtilâline kadar. Bu mecmuanın 1960'tan sonraki devreleri benim için alâka bahşolmamıştır. "Raporlar" devresi de öyle!..

1950 tâtilinde Arapça öğrenmek arzusuna kapıldım. Hafta

hitap ederek bana seslendi. başımı kaldırıncı ne göreyim M. Kemal iki sıra masarun ortasında ayaklarını normalden biraz fazla açmış, elinde kadehi bana bakıyor. Sırtında iskoç bir ceket var. son zamanlarına âid böyle bir resmî vardır. Yüzü soluk, sırtında o ceket bir tel saç alına dökülmüş!.. Aynen o vaziyette.

" — Evet sana sesleniyorum!.." dedi. Karşılık verdim:

" — Buyrun efendim!.."

" — Sen" dedi. "Neler söyleyip geziyorsun benim hakkında bakayım!.."

Münakaşa çıkmasını önlemek için kısa ve yuvarlak bir cevap vermenin doğru olacağını düşündüm ve:

" — Tetkikatının neticesi neyi gösteriyorsa onları söylüyorum!.." dedim. Bu sırada ne sesinde ve ne de yüzünde şiddet ve öfke hâkimdi. Merak gâlip görünmüyordu. Bundan dolayı:

" — Neymiş tetkikatının neticesi?! diye sualine devam edince, O'na çıplak gerçeği söylemeye karar verdim ve hulâsaten dedim ki;

" — Paşa Hazretleri Zat-ı âliniz daha Anadolu'ya gitmeden İstanbul Pera-palas Otelinde İngilizlerle Hilâfeti yıkmak hususunda anlaşmış ve mâhud inkılâpları yapmak hususunda mutabık kaldınız. İngilizler bu anlaşma sebebiyle Yunanlılar'a İzmir'e çıkma müsaadesini verdiler!.. Böylece siz hem Padişahı ve hem de milleti aldatarak asıl maksad ve hüviyetinizi setrettiniz. Taki memlekette hâkim-i mutlak kesilinceye kadar ...ilh...

Bakım yüzünde ve sesinde yine öfke yok. Elindeki kadehi sallayarak,

" — Şu etrafında bir sürü insan var. Bunların kimi profesör, kimi mebus... Ne söylersem inanırlar. Bir tanesi tahkik lüzümünü hissetmez. Hayret!.. Otuz yaşında bir çocuk her şeyin arka plânını kurcalıyor!.."

Bir an durakladı. Cevap vermeyeyim de lâf uzayıp münakaşa çıkmasın diye düşündüm. O devam etti:

" — Doğru söylüyorsun ama, biliyor musun ki, ben vazifeli bir insanım. Vazifemi yaptım!.."

Ben yine cevap vermeyeyim de iş kapansın diye öntüme bakıyordum. O ise sanki derin bir kuyuya bakıyordu. Sesi hafif, bakışları bulanıktı. Aynı yumuşak ve hafif ses tonu ile devam etti:

" — Kimbilir belki sen de vazifeli bir insansın da vazifeni yapmaktasın!.."

Uyandım ve Rabbime şükrettim. Sonra O'nu bir kere de Eskişehir Askeri Cezâvi'nde hapis yatarken gördüm.

günü kurulan ve bazı kullanılmış kitaplar da satan bir seyyar kitapçıdan eski medrese sistemi arapça öğrenmeye mahsus "Em-sile"yi bulup aldım. Kitabı buldum ama, dersi kimden alacaktım?!. Buna kim cesâret edebilirdi!.. Nihayet Akçaabat müftüsüne gittim. Adamın eski ve köhne daracık bir odası vardı. Böyle bir teklif O'nu adamakıllı ürküttü. Fakat benim ısrarım karşısında biraz insafa geldi ve;

" — Hergün saat oniki de gel kapıyı kapatır, seni yarım saat okutabilirim!.." demek mecburiyetinde kaldı. Çünkü ben o derece kararlıydım ki, başka türlü beni başından def edemeyecekti. Yazık ki, "Nesera, yensurû..." diyerek kendisinden ilk Arapça dersini aldığım, bu muhterem insanın ismini aklımda tutamadım. Simâsı gözünüm önündedir.

O zaman kazamızda "Hafızoğlu" diye anılan çok yaşlı bir vaiz efendi vardı. Alim bir adamdı. Ancak o gün din adamlarının hüriyet çerçevesi çok dar olduğundan sırf iman ve ahlâktan ibadetlerin sıhhat şartlarından bahsederdi. Ancak büyükler O'nun çok âlim bir zat olduğunu söylerlerdi. Ayrıca biraz meczub gibi görüldüğü için olacak vazifesiz "Sırımoğlu" denilen bir hoca daha vardı. Köy Câmilerinin hiç birinde resmî kadro yoktu. Köylüler hocalarını pazarlık ederek yıllık bir ücretle kendileri tutarlardı. Sırımoğlu da önceleri bu şekilde birçok köyde hocalık yapmışmış. Ben tanıdığım zaman okuyup üfleme nuska yazma ve cinleri defetme gibi işlerden geçinirdi. O şiddetli yasağa rağmen bu faaliyetler asla önlenemezdi. Benim sekiz - on yaşlarında olduğum sırada komşularımızdan cinler âlemine karışmış olan bir kadını iyi ettiğine herkes şahiddi. Duasını yarı işitilir yarı işitilmez bir sesle okur, fakat arada bir hastanın yüzüne doğru üfleyerek;

" — Uhruç!.." diye bağırması hâfızamda dipdiridir.

Kurak zamanlarda halk yağmur duasına çıkardı. Bu dua bazan câmîde bazan da açık havada yapılırdı. Boyle olduğunda, insanlar ekseriya ceketlerini ters giyer ve dua esnasında ellerini

her zamanki gibi açmaz yere doğru sarkıtırlardı. Yağmur dualarını ekseriya Sırımoğlu yapardı. Çocukluğumda böyle bir yağmur duasına ben de iştirak etmişimdir.

Bir de "Haçkalı"⁴⁸ denilen bir başka meczub meşreb Şeyh Efendi vardı. Halk Partisi'nin en şiddetli zamanında bile sarığını başından çıkarmamıştı. Keşif ve kerâmeti zâhirdi. O'nun için namaz kılmayanlar bile ondan hürmetkâr bir üslûpla bahsederlerdi. Şeklen M. Kemal'in Sivas Kongresi hengâmında iki hoca efendi arasında çekilmiş meşhur resmindeki Arap Şeyh'in aynısıydı. O kadar ki ben çok zaman o resimdeki şahsın Haçkalı Hoca olduğunu sanmışım. Ben on - oniki yaşlarında iken vefat etmiştir. Uzaktan müşâhede dışında bir yakınlığım olmamıştır.

Orta Mektep son sınıfta iken hafta sonları Trabzon'a gidip gelmeye başlamıştık. Bu sûretle Trabzon'da da davamızla alâkalı arkadaşlar bulmaya çalışıyorduk. Hemen herkes futbolcuydu⁴⁹. Buna rağmen bizi mektepçe Sürmene Orta Mektebini ziyârete götürmüşlerdi. Orada müdürümüz bana bir emrivâki yapmıştı. Toplantı esnasında beni yanına çağırıp Akçaabat Orta Mektebinin çerçeveletilmiş ve üzerine bir ithaf

48 — Haçka, Akçaabat'ın arka kısmında Maçka'ya yakın bir nâhiyesidir. Son kaza, vilâyet yapma furyasında o da kaza oldu. Haçkalı Hoca denilen zat, aslen Of'ludur. Babası Haçka'ya hoca gelmiş ve bu sûretle şu nam üzerlerinde kalmıştır.

Seferberlikten önce bu hoca efendi normal ders ve talimi ile meşgulmuş. Lâkin seferberlikte Çorum'da Mustafa Efendi namında bir zat ona nazar etmiş ve bu zat ondan sonraki hayatını daimî bir iştîrak halinde geçirmiştir. Bugün Haçka Yaylası'ndaki türbesi halkın ziyâret ettiği belli başlı yerlerden biridir.

49 — Şu yaşa kadar topa ne elim ve ne de ayağım değmiştir. Hayatta hiçbir maçı seyretmiş adam da değilim. Hatta televizyonda bile!.. Çocukluğumdan itibaren evimizde top mensur ilân edilmişti. Çünkü babamın ilk gençlik yıllarında dedemden kalan servetinin kaybetmesinde — hâlâ ayakta duran — Sebat Gençlik Kulübüyle aşırı bir sûrette alâkalanıp işlerini ihmal etmesi sebep gösterilirdi.

yazısı kondurulmuş bir resmini vermiş ve;

" — Hadi bakalım!.. Bir konuşma yaparak bu resmi Sürmene Orta Mektebi mensuplarına takdim et!.." Önceden bana hiç haber vermemişti. Çünkü benim bu husustaki kabiliyetimi biliyordu. Güzel bir konuşma yapmış olmalıydım ki, Sürmene Orta Mektebi müdürü yerinden kalkıp beni alnımdan öpmüş ve bir espiri yaparak:

" — Evlât, gelecek seçimde (1950) milletvekilğine namzet ol, billâhi reyim senindir!.."

Bu alâka dolayısıyla o mektebin birkaç parlak talebesi ile bir bağ kurduk ki, bu bağ Trabzon'da bilâhere de devam edecekti. Bunlar her nasılsa Risâle-i Nurdan haberdar olmuşlardı⁵⁰.

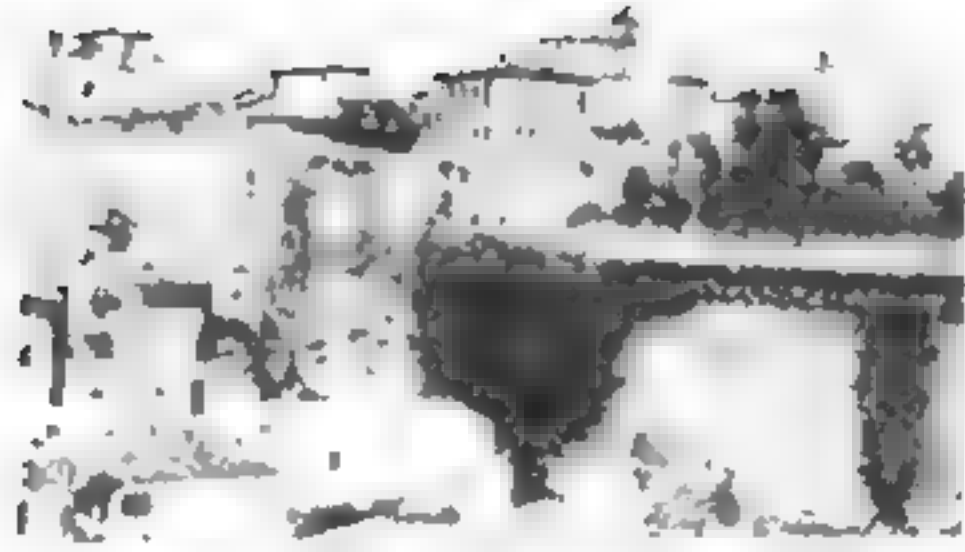
1950 Yılında Akçaabat Orta Mektebini bitirdiğim zaman Dünya görüşüm teşekkül etmiş, okumanın zevkini almış bıyıkları henüz terleyen⁵¹ bir gençtim. Liseye gideceğim için sevinçliydim. Lâkin babamın tahsilime devam hususunda mümanaat etme ihtimali bu sevincimi gölgeliyordu.

50 — Risale-i Nurdan haberdar olmak kolaydı da onları bulmak bir müşkül işti. Çünkü değil o zamanda 1970'lı yıllara kadar Risale-i Nur'u bulundurmamak aylar bazan yıllarca hapis yatmayı icab ettirecek bir suçtu.

Buna rağmen ben akrabamız fırıncı Şeker Usta'nın elinde İslâm harfleri ile ve teksir makinasında çoğaltılmış "Sikk-i Tasdik-ı Gay'bi"yi bulmuş ve okumuştum.

51 — O zaman Zeki Müren henüz meşhur oluyordu. İncecik bıyıkları vardı. Bıyık bırakanlara "Zekimürenvâri" diye takılırdık. Henüz güzel sesinden ve belli belirsiz bıyıklarından başka bir şöhreti yoktu.

İKİNCİ BÖLÜM

TRABZON VE TRABZON LİSESİ YILLARI

A — TRABZON

Trabzon'un tarihçesi ve coğrafi vaziyeti, bu eserin maksadını aşan bir mevzudur. Bu bakımdan teferruata dalmaksızın, bu güzel beldemiz hakkında çok kısa bir mâlumat ile iktifa etmek istiyorum.

Tarihin en eski çağlarından beri var olan Trabzon, dâima bir site şehir durumu arz etmiştir. Yani her zaman bir kültür, ticaret ve siyâset merkezi olmuştur. Bölgenin kadim halkı, milâttan yüzyıllarca evvelinden başlamak üzere Orta Asya ve Kafkaslar'dan gelen çeşitli Türk kavim ve kabileleridir.

M.Ö. ikibin yılında kurulan ve "Anadolu Birliği"ni sağlamış olan Hititler, Doğu Karadeniz bölgesini hâkimiyetleri altına alamamışlardı. Burası yerli prenslerin idâresindeydi.

Bu bölgede, M.Ö. sekizinci ve yedince asırlarda Miletli sömürgecilerin koloniler kurmaya başladıkları görülür. Ancak

evvelce temas edilmiş olan "Onbinlerin Ric'ati" isimli eserin müellifi Xenophon M. Ö. Beşinci Asır başlarında bölgedeki Yunanlıları en küçük bir azınlık olarak göstermektedir.

M. Ö. 625 Yılında Medler⁵² Anadolu'da elde ettikleri yerleri "Kapadokya" adıyla bir eyâlet yapmışlar ve Trabzon da bu eyâlet içinde yer almıştı. Medler bu toprakları M. Ö. 519 yılında İranlılar'a kapırmış ve bu sûrele Trabzon da onların hakimiyeti altına girmiştir.

Bu sırada Kapadokya ikiye ayrılmış, sahil kısmı deniz Kapadokyası mânâsına "Pont Kapadokyası" adıyla anılmıştır. "Pontos" tabiri bu addan çıkmıştır.

İranlılar Trabzon'a "Hurşid-âbâd" yani "Güneş Ülkesi" adını vermişlerdir⁵³.

Bölge M. Ö. 323 yılında Makedonyalı İskender'in eline geçmiş, O'nun az sonra vefatı üzerine İranlı Vâli Mihridat'ın mücâdelesiyle (M. Ö. 298) "Pontus" adıyla müstakil bir devlet olmuştur. Bu devletin merkezi önceleri Amasya idi, sonra Sinop'a nakledilmiştir. Bu devletin Rumluk'la hiçbir alâkası yoktu. Tamamen mahallî bir devlettir.

Kısa zamanda gelişen bu devlet, Yunanistan'ı bile hâkimiyeti altına almışsa da M. Ö. 63 yılında Roma İmparatorluğu'nun istilâsına mâruz kalmıştır. Bu, Roma hâkimiyeti devrinde Kafkaslar'dan sarkan "Lezgi"ler ve

52 — Med İmparatorluğu, tarihte âri ırkın Anadolu'daki "Hitit İmparatorluğu"ndan sonra kurdukları ikinci büyük devlettir. Baş şehirleri bugünkü İran'ın "Hemedan" Şehri idi. Bu bakımdan İran tarihinin Medler'le başladığı kabul edilir. Geniş bir coğrafya üzerinde uzun ve parlak bir hâkimiyetten sonra yerlerini Pers İmparatorluğu'na terketmişlerdir.

53 — Trabzon adının menşei ile alâkalı olarak sayısız rivâyet vardır. Bazıları Rumca Trapezuz (uçgen şehir) tan geldiğini iddia ederken, bazıları da bir efsâneye dayanarak "tuğra - bozan"dan muharref olduğunu söylerler. Arap tarihçiler Trabzon'u "Tibarite, Tibarende" v.s. gibi adlarla yâd ederler ki; bunun bilinen en eski yerli halk olan "Taballar" veya "Tibarenler" in adından kaynaklandığını söyleyenler de vardır.

"Cepniler" eski Türk kavim ve kabilelerine ilâveten kitleler hâlinde gelip bölgeye yerleşmişlerdir. İşte "Lâz"⁵⁴ sözü de bu "Lezgiler"in adlarından muharref olarak ortaya çıkmıştır. Diğer taraftan "Lâz" kelimesi bugün "kara denizli" manasında kullanılmaktadır. Halbuki asıl Lâzlar, Rize'den öteye Çayeli'nden Hopa'ya kadar olan mıntakada oturan halktır ve bunların kendilerine mahsus bir lisanları da vardır.

M. Ö. 395 Yılında Roma İmparatorluğu ikiye ayrılınca bölge "Doğu Roma" demek olan Bizans'ın payına düşmüştür. Bir zaman gelip de Bizans Grekçeyi resmî olarak kabul edince, bu devlet zamanla Yunan Kültürünün tesirine tâbi olmuştur. Romalı mânasına gelen "Rum" sözünün Yunanlılıkla kanştırılması bu tarihî vâkıanın eseridir. Yoksa tarihte hiçbir zaman "Rum Pontus Devleti" diye bir devlet mevcut olmamıştır.

1204 Yılında Kûdüs'e giderken uğradıkları İstanbul'u korkunç bir sûrette yağmalayan Haçlı Orduları'nın çıkardıkları karışadan kaçan Bizans Prensi **Aleksi Kommen** Trabzon'a gelmiş, yerli halk da O'nu başlarına geçirmişlerdir. Bu sûretle tâ 1461 yılında **Fâtih Sultan Mehmed Han** tarafından fethine kadar Trabzon bu sülâlenin elinde kalmıştır. Ancak bu devletin de Bizans'la sıkı bir alâkası olmamıştır. Kurucusu **Aleksi Kommen** bile Bizans'la mücadele etmiş ve Selçuklulara vergi ödemiştir.

Diğer taraftan, İslâm - Arap ordularından bir kolunun ilk defa olarak Trabzon bölgesinde görünmesi 705 yılındadır⁵⁵. Kom-

54 — "Lazların"ın menşei hakkında da pek çok rivâyet vardır. "Laz" sözünün "Yaşasın Yunanistan!.." ibâresinin Rumca aslının bozuk bir telâffuzu olduğunu söyleyenler yanında bunun yine Rumca "muhtar", "Lâzistan" tâbirinin ise "muhtar bölge" demek olduğunu da iddia edenler vardır. Bizce bunların hiç birisinin aslı faslı yoktur. Lâz "Lezgi"den muharreftir.

55 — Bugün halk ağzında gezen efsânelere göre; Hazretî Ali Akçaabat'ın Hıdırnebi Yaylası'na kadar gelmiştir. Burada korkunç kayalıklar vardır. Güya Hazretî Ali bu kayalıkları atıyla sıçrayıp aşmış ırmış.

menoslar'dan önce şehre pek çok müslümanın gelip yerleşmiş olduğu şununla da sabittir ki, 1071 Malazgirt zaferinden sonra Anadolu'da ele geçirilen yerlerin vilâyetlere taksimi yapılmıştır. Bu vilâyetlerden biri de "Canik"ti. Trabzon Canik Vilâyeti'ne tabî idi. Kale içi Rum, etraf Türk ve Müslümanlarla meskûndü. Rumlar Bizans'a tâbi iken müslümanlar Dânişmendillerin idaresi altında idi.

Fâtih, fetihten sonra buraya Konya ve Maraş'tan külliyetli miktarda nüfus taşıyıp yerleştirmiştir.

Osmanlı İdâresi'nde Trabzon aynen Mânisa ve Amasya gibi bir "Şehzâdeler Şehri" olarak temâyuz etmişti. Yavuz Sultan Selim Han'ın buradaki vâliliği tarihte meşhurdur. Anası, Dülkadirbeyi Alâuddevle'nin kızı "Gülbahar hatun" (Ayşe Hatun)un türbesi kendi yaptırdığı "İmaret Câmii'nin kenarındadır⁵⁶.

Millî ve dinî tarihimizin sertacı Kanunî Sultan Süleyman 1495 Yılında Trabzon'da doğmuştur.

Benim gençlik yıllarımda Trabzon, insana bir "taht şehri" olduğunu daha ilk karşılaşmada hissettiren bir görünümdeydi. Uzun ve ihtısamlı surları ile kalesi başta Aya-sofya ve Fâtih Câmii olmak üzere şahsiyyetli tarihî eserleriyle insanın zihnini tanhin derinliklerine çekip götürürdü. Apart-

56 — Bugün İmaret Câmii'nin önü geniş bir parktır. Burası eskiden Trabzon'un en eski mezarlığı idi. Bu tarihî mezarlıkta Ruslar işgal zamanında sırf bize hakaret olsun diye alelacele bir tiyatro kurmuşlardı. (Bunun fotoğrafı "Moskof Mezâlimi" isimli esermizin ikinci cildinde mevcuttur.) Kurtuluştan sonra tekrar düzeltilerek eski hâline döndürülen bu mezarlık Cumhuriyet İdarecisi Kemalistlerce dümdüz edilip park haline getirilmiştir. Ruslar bile mezarlığın tamamını bozmayıp bir kısmını işgal etmişken, kemalistler tamamını tarumar etmiş ve adına da "Ata Park" demişlerdir.

Üstelik Trabzan'da yok edilmiş olan tek mezarlık bu değildir. Bunu diğerleri de takip etmiş ve bugün şehir dahilinde — aşağı yukarı — hiçbir tarihî mezarlık kalmamıştır!.. Heyhat!..

manlaşma âfeti sonunda bu tesir bugün zâil olmuş gibidir.

Gerçekten Trabzon'da İstanbul'dakinin bir küçüğü olan "Ayasofya" vardır. Bu evvelce Trabzon'a Akçaabat tarafından girişte bir set üstünde şehrin tarihten kalma bir muhâfızını andırıyordu. Bugün İstanbul'daki gibi, O da müze haline getirilmiş ve etrafı çirkin betonarme binalarla kuşatılmıştır. Bereket versin, Fâtih'in kiliseden tahvil ettiği Fatih Câmii olduğu gibi durmaktadır.

Trabzon denize doğru taraca taraça hafif meyillerle alçalan güzel bir tabîata sahiptir. Kale parkı denilen yer denize süzölmüş bir gemiyi andırır.

Trabzon'a geceleyin Akçaabat'tan bakarsanız bu intiba daha da bârizleşir. Şehir bir şehrâyn için aydınlatılmış ve denize açılmaya hazırlanan muhteşem bir gemiden farksız görünür.

Şehrin hemen arkasındaki "Boztepe" Dünya'da emsali olmayan bir manzaraya sahiptir. Feci bir şûîkade kurban giden Ali Şükrü Bey merhum bu tepede müstakil bir mezarda yatmaktadır. O'nun buraya defni sırasında Trabzon Belediyesi Boztepe'ye "Ali Şükrü Tepesi" adını vermek için karar almıştı. Heynat!.. Gün olmuş M. Kemal'in bu en müthiş muhâlifinin adını ağzına alanlar mücrim sayılmışlardır.

Boztepe'de "Ahî Evren Tekkesi" vardır. Ahî Evren buraya tâ Orhan Gâzi zamanında yani fetihten çok evvel gelip yerleşmiştir⁵⁷. Lise yıllarımda bu tepeden akşam üstü grubu seyretmeye bayılırdım. Ali Şükrü Merhumun kabri başına oturup Yozoz Burnu'na doğru, Güneş'in memevişli kızılıklarını seyrederken hayallere dalar giderdim. Oradan sonsuz bir denize bakmak, masmâvi bir atlasın ufukta bir yay gibi nihâyetlenişini seyretmek karakterimde derin çizgiler husûle getirmiştir. Tavvufufta engin denizler veya uçsuz bucaksız çöllerin remz olarak seçilmesi sebepsiz değilmiş.

57 — Şemseddin Sâmî — Kamus-ul Âlâm C II sh. 805.

Trabzon'un iklimi gâyet lâtîftir. Hele sonbaharları!.. Yağmur yağar, arkasından hava sıyrır. Yakmayan parlak bir güneş coşkun yeşillikle koyu mâvinin üstüne bir cilâ sürer gibi onları şehráyin güzelliğine bürür!..

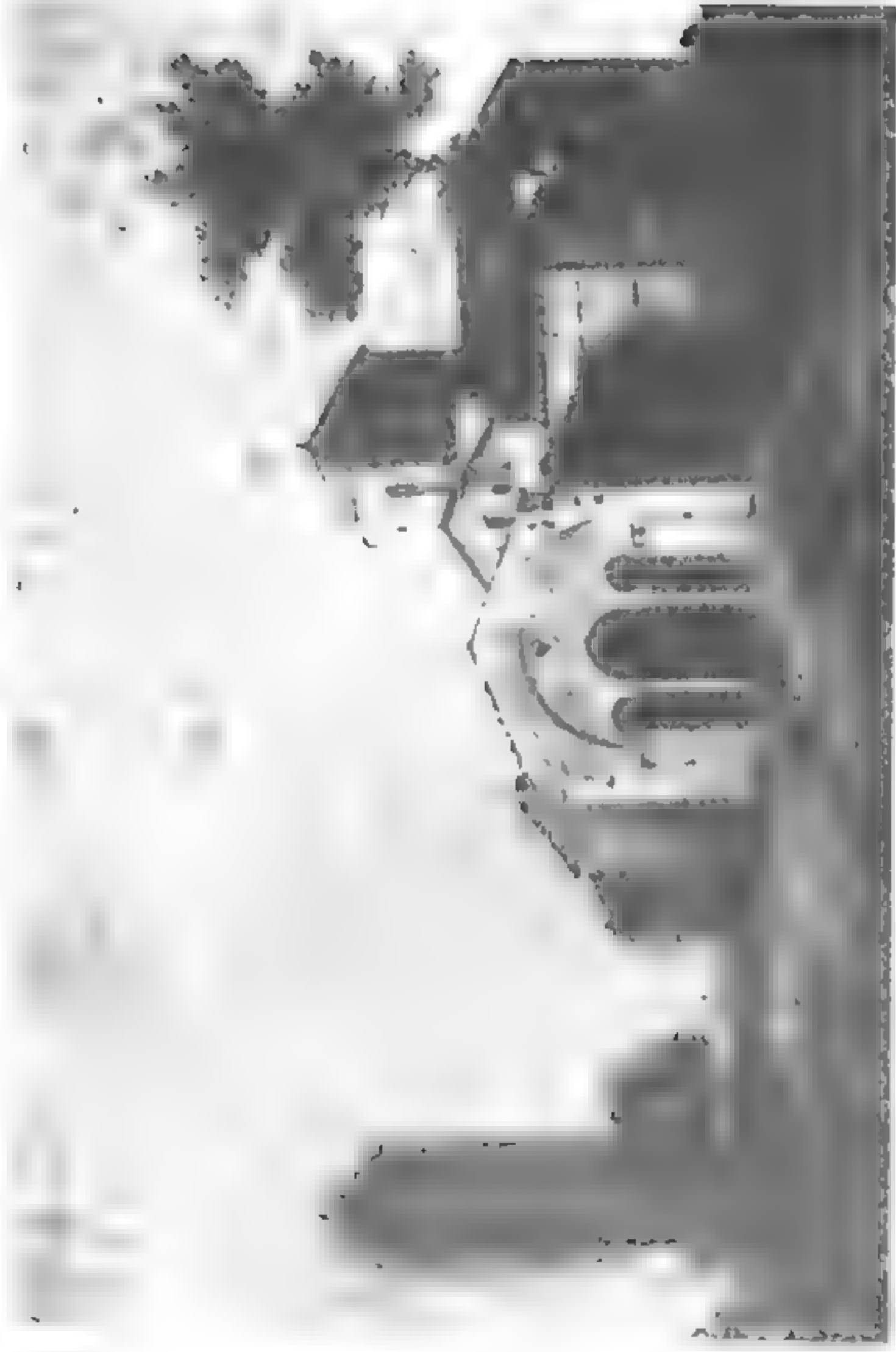
Kışları hemen hemen kar yağmaz. Sâdece, şehrin arkasındaki dağların tepeleri beyaz karlarla örtülür. Sahile kadar köpüren yeşillikle bu dağlar, başında kocaman ve beyaz bir kavuk taşıyan yeşil cüppeli mâneviyat erleri gibi görünür. Sanki dikleşmiş, karşı sahildeki "büyük düşman"a hışımla bakmaktadırlar!..

Elhasıl Trabzon'un güzelliği üstüne ne söylense azdır. Fakülte'de talebe iken O'nu bir Şubat ayında hertarafı gelin gibi Erik çiçekleriyle donanmış bir halde görmüş olan bir müfettişle karşılaşmışım. Bu zatın tahassürü ve anlattıkları ile gönlüm coşmuş ve "Müfettiş Aşkı" diye bir yazı yazıp Trabzon'da yayınlanan bir gazeteye göndermişim. Bir müfettişi, onbeş günlük bir müşâhede ile kendine âşık eden bu mübârek vatan beldesi beni ne hâle getirmiş olmalıdır. Bunu herkes anlayamaz.

Trabzon'u, O'nun essiz güzelliğine yakışır bir sevide anlatabilmiş tek adam Prof. Dr. M. Kaya Bilgegil'dir. Bu edip, şâir ve edebiyat âlimi hocamız, Trabzon'a ilk gelişinde, vapurdan çıkışından başlayarak müşâhade ve tahassüslerini öylesine belîğ bir uslûpla anlatmıştır ki, hayran olmamak imkânsızdır. Bunun çok az bir parçası Trabzon Liselerinden Yetişenler Derneği'nin yılda bir yayınladığı "Horon" Mecmuası'nda neşredilmiştir.

Benim gençliğimde Trabzon'da tarihî "İpek Yolu"nun faal olduğu zamanlardan kalma bir zenginlik ve kültür birikimi vardı. En gelişmiş san'at kuyumculuktu. Gümüş kakmalı gelin nalinleri ve hasır bilezikler Trabzon'a mahsus kuyumculuk işleri idi. Binalarda, insanların tavırlarında bir ağırlık müşâhede edi-

Trabzon Ayasofya'sından bir görünüş...
Bu da İstanbul'daki Ayasofya gibi bugün bir müzedir

lirdi. Son derecede görgülü ve asâletli âileler vardı. Konaklarda musikî âlemleri yapılırdı. Bazı sınıf arkadaşlarımızın delâletiyle biz de böyle toplantılara katılıyorduk. Aslında böyle âileler bizim gibi kasaba halkından olanları "taşralı" sayarlardı.

Tarihî İpek yolunun zenginlik devirlerine tahassür ifâde eden darb-ı meseller pek çoktu. Halk en çok Batum'un elden gidişine hayıflanırdı. Bugünkü Trabzon feneri, Batum'un Ruslar'a peşkeş çekilişinden sonra kahraman Trabzon'lu denizciler tarafından Batum'dan kaçırılmıştı. Bu hadisenin bir destanı da vardı ki, halk arasında söylenirdi. Batum'un kaybından doğan tecessür bu derecede umûmi idi. Zira kafkas Memlekeleri'nin tabiî iskelesi olan Batum ile Trabzon arasında çok gelişmiş bir alâka mevcuddu. "Doksanüç Harbi" denilen 1977 - 78 Türk - Rus Harbi'ne kadar Trabzon - Batum arasında günlük vapur seferleri vardı. Berlin Muâhedesi ile Ruslar'a kaptırdığımız bu mübârek vatan parçası 1918'de halkın reyi ile vatana avdet eylemişti.

Ankara Hükümeti ile Ruslar arasında 1921'de imzalanan "Moskova Muâhedes-i" ile tekrar kaybedilmiş bulunan, "Misak-ı Milli"ye dâhil olup da "Lozan Konferansı"nda kurtarılamamış olan Batum'un Birinci Büyük Millet Meclisi'nde üç milletvekili vardı. Bunlardan biri olan Ali Rıza Acara, biz sanki Mücâhidler isimli eserimizi yazarken sağdı. Kendisi ile yapılmış bir roportaj mezkûr eserimizde mevcuttur.

Bugün, yeniden kurtarıma imkânı zuhur etmiş bu eski vilâyetimizle ilgilenmek ciddi bir vatan borcudur. Çok yakında burası da bir "Musul - Kerkük" veya "Kıbrıs" gibi aktüel hâle gelecektir. Muhtemel böyle bir gelişme karşısında Türkiye'nin idârecileri karşısında Türkiye'nin idarecileri yine hazırlıksız yakalanacaklardır. Mustakar bir hârici siyaset takib

edilmeyen, ve ileriye muteveccih plânlar yapılmayan bir dev-
letten başka ne beklenebilir?

Ali Şükrü vak'ası sebebiyle bir sûikasdile yok edilmiş
"K â h y a" (Yahya Kaptan)nın nâmına düzülmüş bir mer-
siyenin plâğı pek çok evde vardı. Bazan kahvehanelerde çalın-
dığı da olurdu.

Lise talebeliğim sırasında
varlığı Trabzon için bir bereketolan mübarek bir simâ:

Nâkşî Meşâyihinden merhum
ABDURRAHMAN BEŞİKÇİ

B — TRABZON LİSESİ YILLARIM

Trabzon Lisesi, Şehrin Akçaabat yani batı tarafında "Kavak Meydanı" denilen semttedir. Burası eskiden cirit oyunlarına mahsus bir yermiş.

Trabzon'dan gelip geçmiş nice vâli içinde iki kişinin nâmı hâlâ berdevamdır. Halk arasında menkıbeleri söylenir. Bunların biri edip ve âlim bir kimse olan Giritli Sırrı Paşa⁵⁸ diğeri de Kadir Paşa'dır⁵⁹.

Trabzon Lisesi'nin temelini 27 Eylül 1300 yılında atan Sırrı Paşa'dır. Mektep kısa zamanda ikmal edilip 1303 (1987)

58 — Giritli Sırrı Paşa 1879 yılında Trabzon Vâlisi olmuştu. Edip ve âlim bir zattı. Meşhur şâire Leylâ Hanım'ın kocası ıdı. İki defa Trabzon vâlliliğinde bulunmuş ve şehrin imarına, kültür hayatına pek çok hizmet etmiştir. Trabzon'da ilk matbaa O'nun vâlliliği zamanında kurulmuştur.

59 — Kadir Paşa, (1843 - 1902) aslında paşa değil beydir. Lâkin halkın dilinde nâmı "Paşa"dır. 1892 Yılında Trabzon Vâlisi olmuş, bu vazıfede on yıl kalmıştır. Hâlâ halk arasında pek çok menkıbesi dolaşır. Meşhur "Büyük Türk Lügâtı" yazarı Huseyin kâzım Kadri bu zatın oğludur.

yılında tedrisata başlamıştır. İlk adı "Trabzon Mülkî İdâdisi"dir. Bu mektebin inşa masraflarını karşılamak üzere ekmeğe iki para, etin beher okkasına da beş para zam yapılmıştır⁶⁰.

Resimlerinden anlaşıldığına göre bu ilk bina Sultan Abdulhamid devri millî mimari uslûbundaydı. Sonradan Hasan Ali Yücel'in maârif vekilliği zamanında bu eski taş bina yıkılarak yerine bugünkü betonarme yapılmıştır. (1940)

Tuhaftır, daha ilk mektebe bile gitmezken beni Trabzon'a götürmüşlerdi. Babaannemin kız kardeşi bu lisenin karşısında oturuyordu. Onlara birkaç günlüğüne misafir olmuştuk. Evleri deniz tarafında idi. Bu evle lisenin arasında sâdece bir cadde vardı. O zaman eski İdâdi binası yıkılmış yerine yenisi yapılıyordu. Caddeyi geçer inşaat sahasında oynardım. Kim derdi ki, bir zaman gelecek orada geceli gündüzlü tam dört yılını geçecektir.

Ben burada oynarken, uzaktan Kale Kapısı görünürdü. Bu kapıdan çıkıp bana doğru marşlar söyleyerek askerler gelip geçerdi. Lisenin üstünde meşhur Sarı Kışla vardı. İhtimal yürüyüş yaparak oraya giderlerdi. O zaman cadde asfalt değildi. Bu askerler, toz toprak içinde terli ve bitkin görünürlerdi. Ayrıca da bana çok yaşlı gibi gelirlerdi. Sonradan imparatorluğun dağılışına, cephelerden yorgun argın kılıç artıklarının vatana dönüşüne dâir ne okusam hep bu manzara gözümün önünde canlanmıştır.

Bazan da annemin halasına giderdik. O da Bit Pazarı'ndan yukarı çıkan yokuşta otururdu. O zamanlarda asıl çarşıya inmek için Çarşı Câmîine doğru giderken Çarşı hamamının yanında yol bir dirsek şeklindeydi ki, hâlâ de öyledir. Tam köşede asmalı bir kahve vardı. Asma, çardak halinde yolun üzerini tamamen kapamıştı.

60 — Sırrı Paşa — Mektubat-ı Sırrı Paşa, sh. 112.

O'nun alunda sırtları duvara dayalı bir sıra abâni sarıklı ihtiyar görürdüm. Bunlar sarığı şapkanın üstüne bir tuhaf sararlardı. Sonradan, annemin sülâlesinden yani Hacısalihogulları'ndan Şeyh Servet Efendi'nin mâcerasını öğrenince, sanki O'nu bu asmalı kahvede görmüşüm gibi bir intibaa kapılmışımdır. Halbuki Hey'eti Temsiliye'yi dâhil olan ve M. Kemal'in ilk hâliflerinden bulunan bu zat, çoktan Mısır'a çekip gitmiş imiş; Kadiri Şeyhiydi ve İstanbulda Gülhânede tekkesi vardı. İncelenmeğe değer bir şahsiyettir.

Orta Mektebi bitirince (1950) rahmetli babam her nedense Liseye gitmeme münânaat etmedi. Mektebin açılışından bir hafta evvel birlikte Trabzon'a gittik. Bana üst baş, pijama vesâire aldı. Birlikte bir Lokantaya gittik. Bu, lüks bir lokantada ilk yemek yiyişimdi. O zaman Lokantalara "Aşevi" veya "aşhâne" denirdi. Sonra Lokanta oldu, şimdi de restoran!.. Akrabalara uğradık. O yaz bahçedeki incirleri toplayıp satmış ve kendime bir takım elbise diktirmiştım. Babam da bana bir perdesü ve ayakkabı aldı. Gönlüm heyecan doluydu. Gidip kaydımı yaptırdım.

Leylî taksidi 132 liraydı. Bu senede üç kere ödeniyordu⁶¹.

Sınıfım 4 / A numaram 206 idi. İlk gün bir arkadaşın çarşı pazar alışverişi için öğleden evvelki derslere girmemiştım. Nasıl olsa ders olmaz diye düşünmüştük. Meğerse edebiyat muallimesi Sabahat Ülker ders yapmış ve bazı edebî istilahlar öğretmiş imiş. Ertesi günü bunları sordu. Hiç kimse parmak kaldırmayınca kadın bir kükredi, bir kükredi ki, aman Allahım!.. Sonradan müşâhede ettiğimize nazaran sahasında son derecede zayıf olan bu Hoca Hanım, daha ilk günden bir otorite kurmak istiyormuş. Çok sıkı bir muallime görünümü için böyle

61 — Garıpur kı, başlangıçtaki bu üç kere 132 yanı 396 liraya ben mektebi bitirinceye kadar bir lira zana gelmedi. O zaman Lise dört sene idi. "Z a m" kelimesi âdeta mechuldu. Bu 396 lira ile bir yıllık üç öğün yemek ve yatak masrafları karşılanıyordu. Çamaşırlarımız bile mektepte yıkanırđı.

yapıyormuş. O sınıfa böyle yüklenince ben parmak kaldırdım. Ne öğrettiğini bilmiyordum:

Başladı sormaya:

" — Zihaf nedir?" cevap verdim:

" — Aruz vezni ile yazılmış bir şiirde uzun okunması gereken bir hecenin vezin zarfıretü ile kısa okunması!.." devam etti:

" — İmâle nedir?"

" — Bunun aksi" dedim ve izah ettim.

Bu sûretle önceki gün öğrettiği bütün kelimeleri sordu. Hepsini doğru olarak cevaplandırıdım. Bunun üzerine hayretle sordu:

" — Sen dünkü dersimde var mıydın?!"

" — Hayır!.." dedim.

Bu sırada benimle aynı orta maktepten mezun olmuş bulunan arkadaşım Erol Atasoy⁶² oturduğu yerden bağırdı.

"Hocanım (Hoca hanım) sorun, sorun O'na ne isterseniz sorun!.."

Sabahat Ülker:

" — Sorayım mı?!" dedi.

" — Sorun!.." diye karşılık verdim:

Bunun üzerine akıldan bazı kelimeler sordu. Hepsini bildim. Bu defa kürsüye geçti. kürsünün üzerinde Ferid Develioğlu'nun lügatı duruyordu. O zaman bu lügat yeni çıkmıştı. Ufak eb'at ve bir parmak kadar kalınlıktaydı. Onda bilemeyeceğim bir kelimenin bulunması ihtimali azdı. O'nu açtı

62 — Aslında bu arkadaşın mensup olduğu âilenin soyadı "Hacı Ömeroğlu" idi. bu kazamızın eski âilelerinden biriydi. Şamdan gelmiş oldukları söylenilirdi. Soyadı Kanunu'nun parçaladığı âilelerden biri de budur. Hacı Ömeroğlu soyadı olarak alınamazdı. Çünkü başında "hacı" kelimesi vardı. Kimi "Atasoy" kimi "Ocak" almıştır. Erol bu âiledendi. Şakacılığı ve ataklığı sebebi ile aramızda lâkabı "Sulu Erol"du.. Hâlen orman yüksek mühendisidir.

ve sormaya başladı. Yine ne sorduysa bildim. Sonunda bir kelime kavga çıktı. O da "K a a i m e" kelimesiydi. Ben:

" — Para!.." dedim.

O:

" — Hayır!.." dedi Ben:

" — Para!.." diye dayattım. Böylece, mükâleme karşılıklı inatlaşmaya dökülünce hoca:

" — Otur yerine!.. Ukalâ!.." diye bağırdı. Öfkeyle tepesini tahtaya attım ve yerime oturdum. Bu tavrıma daha ziyâde kızdı hem beni ve hem de sınıfı tahkir eden sözler söyledi. Aslında hem haksız ve hem de dengesizdi. Bu kadar kelime içinde bir tancesini bilmemiş olsam ne çıkardı!.. Üstelik ben onu da bilmişim. Hatta iddiamı ispat sadedinde demiştim ki:

" — Kaaime para demektir. Karadeniz köylüleri buna bozuk bir telâffuzla "k a y m e" derler. Cüzdana da "k a i m e k a b ı" yerine "k a y m e k a b ı" derler!.."

Ama kim dinler. Kadın ilk gündem bize gözdağı vermek istiyormuş. İhtimal bu şans ve fırsatı elinden aldığıma kızmıştı. Hoca Hanım biraz yatıştıktan sonra talebe arkadaşlar ısrarla sordular:

" — Pekı Hocanın neymiş bu kelimenin mânâsı? Söyleyin de öğrenelim!.."

Kadın ısrarlara aldırmıyordu. Nihâyet mecbur kaldı ve:

"Kâğıt para!.." dedi.

Sınıfın âniden ve hep birden, bir:

" — Oooo!.." diye bağırışları oldu ki, hâlâ kulaklarımdadır.

Daha ilk günden bu hâdise bana bir zafer keyfi verdi ve beni sınıfta saygı duyulan bir varlık hâline getirdi.

Ben daha Lise'ye gelmezden çok ağır kitaplar okumuş, onları elfaz ve muhtevâ olarak hazmetmişim. Bunlardan biri merhum Aksekili Hamdi Efendi'nin "İslâm, Fitrî, Tabiî ve Umûmî Bir dindar" isimli eseriydi. Bu sebeple hem fikrem ve hem de lisan bilgisi itibariyle emsallerimin çok üstündeydim. Bunları

Bu da bendeniz...
— 1950 —

övünmek için değil, tahdis-i nimet kabilinden zikrediyorum. esâsen sınıf arkadaşlarımdan pek çoğu el'an hayattadır. Ben, fen derslerini sevmediğim için bunlara çalışmazdım.

Talebeler dağıldığında biz leyli talebeler de kitaplarımızı toplayıp dolaphaneye iniyorduk. İki kişiye bir dolap vermişlerdi. Ben dolabımı sonradan çok samimi olacağım Rizeli Altan Eyuboğlu ile paylaşıyordum. Benden sonra ilk leyli talebe oydu. Numarası 226 idi.

O zaman Trabzon Lisesi, Trabzondan başka beş vilâyete daha hitap ediyordu. Bunlar Rize, Artvin, Gümüşhâne, Giresun ve Ordu idi. Buralarda lise yoktu. Bir ikisinde vardıysa da yeni olduğundan kifâyetsizdi. Hatta Gümüşhâne Vâlisinin iki oğlu da bizim sınıfta okuyordu. Trabzon Lisesi o zaman Türkiye çapında sayılı olduğundan aramızda çocuklarının iyi yetişmesini isteyen başka vilâyetlerden âilelerin evlâdları da vardı. İstanbul'dan bile gelmiş bir arkadaş mevcuttu.

Akşam üzeri nehârilere (gündüzlüler) gittikten sonra bize iki saatlik bir teneffüs veriliyordu. Bu zaman zarfında dolaphâneye iner, üstümüzü değiştir, biraz daha serbest bir kıyafetle kitaplarımızı alıp mütâleaya yetiştirdik. Mektep üç kattı. Orta kat ders çalışmak için akşamları bize tahsis edilmişti. Her sırada tek bir kişi oturur derslerimizi hazırlardık. Kürside son sınıf talebelerinden biri nezâretçi olarak otururdu. Ayrıca her gece bir muallim nöbet tutardı. Nezâretçi talebeler onun emrinde idiler. Bir de nöbetçi talebe olurdu. Bu da son sınıf talebelerindendi. Yemeklere nezâret eder, disiplin hususunda nöbetçi muallime yardım ederdi.

Birinci mütâleaya dediğimiz bu ilk, ders çalışma müddetinden sonra bir saatlik teneffüs vardı. Bu arada akşam yemeği yerdik. Yemekten sonra bir saatlik ikinci mütâleaya vardı. Ondan sonra tekrar dolaphâneye iner pijamalarımızı giyer yatakhâneye çekilirdik. Leyli talebe üçyüz elli civarındaydı. Bir defa da büyük bir salonda yemek yerdik. Yatakhâne iki âdetti. Ye-

mekhâne ve yatakhânede yerlerimizi numara sırasına göre alırdık.

Mektebe gittiğimin ilk gecesi nöbetçi talebe bizim yatakhânede yenilerden birini evire çevire dövdü. Çocuk huçkırıklarla ağlıyordu. Kalkıp müdâhale etmemek için kendimle çok mücâdele ettim. Yatağımın içinde kıvrandım durdum. Meğer bu İstanbullu çocukmuş. Üvey anne mes'elesinden babası onu Trabzon Lisesi'ne leylî göndermiş. Kabahati neymiş bilmiyordum. Hâdise gâyet büyük olan yatakhânenin öteki ucunda olmuştu. Daha ilk günden teferrüd ve temâyüz etmek istemiyordum. Bunun için zapt-ı nefis ettim Dövülen çocuğa yardıma gitmediğim için vicdan azabı içinde bu ilk gecemi uykusuz geçirdim, desem yeridir.

Bu çocuk Üniversite yıllarını anlatırken kendisinden ayrıca bahsedecek olduğum yâr-i gârım⁶³ merhum Kâmil Tanrıkulu'nun eniştesi Burhan'dı. Sonradan mühendis çıkmış ve İstanbul Belediyesi'nde uzun yıllar çalışmıştır.

Daha ilk gün, mektep dahilinde namaz kılacak bir yer aradım. Hademelerden soruşturma yaptım. Dediler ki;

" — Müdürümüz namaza pek zıttır. Onun için yatak odalarımızda gizli gizli kılıyoruz."

Alıp beni bodrum kata indirdiler. Bu kat, kalorifer dairesi, dolapheler, kapalı spor salonu, mutfak, erzak deposu ve hademe yatakhânelerini ihtiva ediyordu. Kırktan fazla hademe vardı. Bunlardan aşçı hâriç hepsi de namazlarını müntazaman kılıyorlardı.

Halbuki, muallimler de kırktan fazlaydı. Onlardan sâdece ikisi namaz kılarmış. Hâlâ hayatta olan Cebirci Ahmed Saka ile Coğrafya muallimi merhum İsmâil Hakkı Berkmen!..

63 — Yâr i gâr, Hazreti Peygamber (a.s.) ile Hazreti Ebubekir'in mağara arkadaşlığına telmihen çok samimi ve fedâkârâne arkadaşlık demektir. Gâr arapça mağara mânâsınadır.

Hademeler bu haberi verdikten sonra yataklarının altında sakladıkları namaz tahtalarını gösterdiler ve:

" — Şuracıkta namazını kıl ve hemen savuş!.. Aman kimse görmesin!.." dediler. Endişe etmekte ne kadar haklı olduklarını çok geçmeden öğrenecektim.

Ertesi gün öğlen yemeği için büyük salona olduğumuzda müdür Sırrı Dadaş Bilge çatalla elindeki bir bardağa vurarak sükûneti sağladıktan sonra:

" — Yemeğini yiyen kalkmasın!.. Konuşma yapacağım!.." dedi.

Yemekten sonra vâdettiği konuşmayı yaptı. Bu, mektepte nâyet edilecek hususlara dâir beylik bir konuşma idi. Sozunü bitirdikten sonra:

" — Bir arzusu olan veya bir şey soracak kimse var mı?" dedi. Parmak kaldırıp söz istedim ve dedim ki;

" — Hepimiz dinen mükellef olduğumuz bir yaştayız. Bize namaz kılacak bir yer tahsis etmenizi istiyoruz!.."

" — Başka namaz kılan var mı?" diye sordu. Üç yüz elli kişinin içinden benden başka iki kişi daha el kaldırdı.

" — Üç kişi için bir yer tahsis edemem!.." dedi ve mes'eleyi kapattı. Bu bir beynamaz özrü idi. Hakkında hademelerden bilgi edinmiş olduğum için O'nun derununu kavramakta güçlük çekmedim.

" — İçimden, ben sana gösteririm!.." dedim. Ona ne gösterebilirdim. Namaz kılanları çoğaltarak elinden bahanesini almayı düşünmüştüm. Hakikaten öyle de yaptım. Kolları sıvadım. Haftasonu Akçaabat'a gittiğimde biriktirdiğim ne kadar Büyük Doğu, Sıbilürreşad, Serdengeçti ve emsali mecmua varsa bir bavula doldurup mektebe taşıdım. Birer birer arkadaşların nabzını yoklayarak müsâid gördüklerime bunlardan verip okutmaya başladım. Diğer taraftan olanca kuvvetimle arkadaşları namaza teşvik ettim. Bazılarının içinde cevher varmış, çabucak uyandılar. Bazıları da

esasen daha evvel kılıyorlarmış. Gündüz bahçede, akşam tenefüslerinde koridorlarda gezinerek arkadaşlara — âdeta — va'z ediyordum. Bir gün merhum İsmâil Haki Berkmen ben fark etmeden bizi dinlemiş. Baş muâvindi. Odasına çağırarak beni ıkaz etti. Müdür ve idarenin dikkatini çekerse, sıkıntıya gireceğimizi anlattı ve bana tedbirli olmayı tavsiye etti. Allah rahmet eylesin aslen Kastamonulu olan bu zat, gâyet dindardı. M. Kemal'in Medreseleri kapadıktan sonra hakkı aldatmak için geçici olarak açtığı İmam - Hatip Mekteplerinden mezunmuş. Sonradan üniversiteye giderek coğrafya muallimi olmuş. Çok aşırı tedbirli bir insandı. Daha eski zamanları görmüş, kimbilir İslâm'ı yaşamak için ne sıkıntılar çekmişti. Gezinerek sohbet ettiğimiz için bize "Meşâiyyun" adını takmıştı. "Meşâiyyun" felsefede Aristo mektebini ifâde ederdi, Meşâiyyun, yürüyenler demektir. Aristo talebelerine gezinerek ders verdiği için felsefede bu adla anılmıştır.

O zaman ilk mektepten üniversiteye kadar hiçbir mektepte — ihtiyarî olarak bile — din dersi yoktu. Ortalıkta İnönü'nün 1950'den evvel siyâsi ve hainâne bir maksadla açtığı birkaç tane İmam - Hatip kursu vardı. Bunlar on aylıktı. On ayda din adamı yetiştirilecekti. Gâye gelecek iktidarın doğrusunu yapmasını engellemektir. Hakîkî bir müessese talep edilirse.

" — İşte, var ya!.." denilecekti. Fakat demokrasiye geçilmiş ve "27 yıllık istibdat" devri denilerek C.H.P.'nin din düşmanlığı tatbikatı takbih edilmeye başlanmıştı. Ancak dinsizlikte İnönü'den geri kalmayan, yeni iktidarın başı Bayar:

" — Devr-i Sâbık⁶⁴ yaratmayacağız!.." diyerek bu çığırın

64 — Siyâsi edebiyatta "Devr-i Sâbık" Sultan Abdülhamid merhumun devr-i saadeti için İttihatçı gurûhu tarafından icad edilmişti. İttihatçılar Sultan Abdülhamid'i tahttan indirdikten sonra, O'nun devrini bütün ricâli ve icraatiyle öyle çirkin bir sûrette karalama kampanyası açmışlardı ki; bin bir yalan ve tezvirat ile yürütülen bu propogandaya en sonunda yine kendi içlerinden isyan edenler olmuştu. İşte bu kampanya da

gelişip genişlemesini önlüyordu...

Çok geçmeden İsmâil Hakkı murhumun sözleri kehânet gibi çıktı. Bir gün müdür Sırrı Dadaş Bilge nehâriler (gündüzlüler) de dahil olmak üzere bütün talebeyi konferans salonuna topladı. O günkü sağcı mevkûterleri birer birer göstererek, bunların mektebe sokulamayacağını şiddetli bir lisan ile ifâde etti. Emirlerine riâyat etmeyenleri hiç acımadan kovacağını da sözlerine ekledi. Aramızda kendisinin iki oğlu vardı. Onlar da bizimle okuyorlardı. Demek ki, bunlar bizi gam-mazlamışlardı.

Yasaklanan dergiler:

Büyük Doğu
Sebilürreşad
Serdengeçti
ve
Orkun'du.

Bunların birer nüshasını kürsüden sallayıp talebeye göstererek bunları çıkaranları "vatan hâini" ilân etti.

Herbirinin nâşır ve yazarlarını ayrı ayrı kötüledi. Kimine sovenist, faşist, kimine ise mürteci (gerici) gibi sıfatlar yakıştırdı.

Biraz daha sâkin ve tedbirli olmak şartıyla biz yolumuza devam ettik. Sene sonunda akşam namazı mütalecâyâ denk geliyordu. Bu namazı yatsı gibi geciktirmeye imkân yoktu. Mütaleayı terkederek bir üst kata çıkıyorduk. Tesâdüfen sıraların dikine duruşu kibleye denk düşüyordu. Üst kat sınıflarda cemaatle akşam namazını kılıyorduk. Bilhassa ilk bahar mevsiminde ikindi akşam arası mektebin önündeki büyük

Sultan Abdulhamid zamanı için kullanılan "devr-i sâbık" aşırı kötülünen bir devir manasında siyasî edebiyata girmiştir. Bayar C.H.P. devrinin kınanmasına nasıl râzı olabilirdi ki, kendisi de o devrin ricalı arasındaydı. Üstelik böyle bir tenkidin çerçevesi içine Kemal de giriyordu. O işe henüz kanunla korunuyordu. Bayar ise,

"—Atatürk seni sevmek ibâdeti!.." gibi sarahaten küfrü mûcib bir sözü söylemiş bir kimse değil miydi?!

manolya ağacı bir serçe kuşu hücumuna uğrar ve bunlar öyle müthiş cıvıldaşırlardı ki, sanki bir orkestra refakatinde ders çalışırdık.

Müdür, birgün mektebe âni bir baskın yaptı. Namaz kılanlar çoğalmıştı. Hangi sınıfın kapısını açtıysa, yan yarıya boş buldu: Soruyordu:

" — Nerede arkadaşlarınız?! " Her yerden aldığı cevap aynıydı:

" — Akşam namazını kılmaya gittiler!.. "

Kudurmuş gibi bütün mektebi aradı. Kimseyi bulamadı. Üst kata çıkmak aklına gelmemişti. O bizi hep alt katlarda salon gibi yerlerde arıyordu. Biz namazı bitirince teneffüs zili çalmıştı. Mütaleaya dönmeyip yemekhâneye inmiştik. Baktık yemekhâne muâllimlere mahsus masada oturuyor. Yine bardağa vurdu ve sükûneti temin edince...

" — Yemeğini yiye oturup beklesin!.. Konuşma yapacağım!.. " dedi.

Yaptığı konuşma tamamen bizim namazımızla alâkalıydı. Her dinsiz gibi önce dine çok saygılı olduğundan bahsetti. Vicdan hürriyetinden dem vurdu. Sonra hayatı din kanun ve kaaidelerine göre nizamlamanın yanlış alacağı yolundaki mâlum safsataları sıraladıktan sonra sözlerini şöyle bitirdi:

" — Nasıl bir talebe, bizden bisiklete binmek için izin istese, vermezsek namaz da aynen böyledir. Bu defalık afvediyorum. Ancak bir daha tekerrürü halinde — kim olursa olsun — mektepten kovarım!.. "

Zaten sene sonu gelmişti. Tasarladığı azgınlığı o sene tatbik imkân bulamadı.

Ertesi yıl ise, daha mektebin ilk açıldığı günlerde faaliyete geçti.

Bir Cuma akşamı ikinci mütaleadan sonra yatakhâneye gitmeyerek üst katta namaz kılmak ve Kur'an-ı Kerim okumak için eğlenmişim. Meğer Sırrı Dadaş Bilge her tarafta bizi aramakta imiş. Üst kata çıktığında koridorda, namazını kıldıktan sonra yatakhâneye dönmekte olan Arşimed lâkaplı Hikmet adındaki

arkadaşa rastladı. Bağırıp çağırarak onu dövüyordu. Scsini duyunca bulunduğum odadan çıkıp yatakhâneye koştum. Beni gördü ve durmam için bağırdı. Durmadım. Kaçarken önüme bir hademe denk geldi. Ona beni tutması için bağırdı. O da emre itaat etmedi. Çünkü mes'eleyi biliyordu. Bu hademeye benim kim olduğumu da söyletmedi. Bu yüzden onu işten çıkardı. Adama da aşkolsun, işten atılmayı göze aldı da, cezâ yemeyeyim diye benim adımı vermedi.

Bu Sırrı Bilge için kan, kız mevzuunda pek çok şâyia vardı. Bunların pek öyle esassız olmadığına ben de şöyle şahid olmuşum. Bir gün bir dersimiz boştu. İkinci sıraları idi. Firsattan istifâde yatakhâneye uğrayarak namazımı kılayım diye düşündüm. Kapıyı açar açmaz irkildim. Yatakhânenin boş olan bir kenarında kız talebeler başlarında muallimeleri jimnastik yapıyor, müdür de bir yatağın üzerine oturmuş seyrediyordu. Tabîî kızlar mayolu ve âdeta yarı çıplaktı. Soylemeye hacet yoktur ki, lisemiz muhtelitti yanı kız, erkek karışık. . Bana öskeyle bağırdı:

"Baş muâvın Hakkı Bey'e gıt, adını numaranı ver, ben ondan alacağım. Bakayım bu ders saatinde burada ne işin varmış!.."

Hakkı Bey'e gidip hadiseyi olduğu gibi anlattım.

"— Peki, sen sınıfına git, sorarsa, ben kendisine derim ki, "O çocuk hastaydı. Ben izin vermişim. Yatakhâneye istirahat için girmek istemişti v. s." dedi.

Ben o sırada namazın zevkine doyamazdım. Geceleyin, iki karyola arasında, herkes uyurken ibâdet gâliba bana nefsanî bir tatminkârlık da veriyordu. Günün birinde müdüre mutlaka yakalanacaktım. Fakat tam o sırada bir hâdise oldu. Maârif Vekili Tevfik İleri Trabzon'a gelmişti. Mektebimize uğrayacağı söyleniyordu. Hatta bir gün o geliyor diye bizi ön bahçe kapısına çıkarmışlardı. Müdür de başımızda duruyordu. Hakîkaten Tevfik ileri geldi, fakat mektebe uğramaksızın peş peşe resmî arabalarla ve kornalar çalarak önümüzden geçip gitti. Müdür perişanlığını belli etmemeye çalışarak bizi içeriye

aldı. Doğrusu çok sevindim. Bir hafta sonra müdür Sırrı Dadaş Bilge, yine Trabzon'un hiçbir kız talebesi, bulunmayan Ticaret Lisesi edebiyat muallimliğine tâyin edildi. Ondan kurtulmuştuk. Fakat iki oğlu aramızda ajandı...

Müdüriyete Baş Muâvin İsmâil Hakkı Bey vekâlet ediyordu. Kendisine mürâcaat ederek namaz kılmak için bir yer istedik. O çekingen ve müdebbir adam derhal hademelerin yatakhânelerinde bir sıkıştırma yaparak bir odayı boşalttırdı. Burasını mescid hâline getirdik. Aramızda para toplayıp kilimini, seccadesini düzdük. Artık üzerimizdeki terör zâil olmuştu.

Millî günler yapmaya başladık. Mehmed Âkif'i, Kâzım Karabekir Paşa'yı ve Gâzi Osman Paşa'yı anma günleri yaptık. Ölüm, yıldönümüne denk getirerek Fevzi Çakmak için Konak Câmîinde mevlud okuttuk. Henüz İmam - Hatipler mektep olmamışlar, on aylık birer kurs halindeydiler. Trabzon'da bu bile yoktu. Halk câmide beş on liseli genç görünce heyecanlanıyordu. Bu vesilelerle eski kültüre âşına pek çok kimse tanımış ve kendileri ile yakınlık peydahlamıştım. Bunlar arasında amelsiz allâme "Cansız Hoca" ile Reis-ul Kurra Ali Haydar Efendi'den pek çok şey öğrendim.

O zaman Trabzon'da Kemeraltında küçük bir kitapçı dükkânı olan Nakşi Meşâyihinden Abdurrahman Beşikçi vardı. Fırsat buldukça bir kitap almak bahânesi ile oraya gider, bir kenarda sohbet dinlerdim. Bir devr-i kadîm efendisi olan bu mübârek zatın ruha işleyen bir sohbet havası vardı. Tarih sahasında engin bir mâlumatı sahibiydi.

Trabzon Muallim Mektebi'ne de çengel atmış, orada da fikirdaşlar bulmuştum. Bir hafta sonu Akçaabat'a gider, müteâkıp hafta Trabzon'da kalırdım. Haftalık harçlığım iki buçuk liraydı. Böylece hem kitap almak için yol parasından tasarruf eder ve hem de Trabzon'da mektebimiz dışındaki arkadaşlarla müdâvele-i eskârda bulunurdum. Arkadaşım merhum Özdemir Kazancı ile Akçaabatta "Türk Milliyetçiler Derneği"ni kurup çalıştırmanız da bu devreye rastlar.

Yalnız sabah mütaleasında ders çalışır, diğer mütalealarda hariçten kitap okurdum. Fen derslerine alâka duymaz bunlarla kerhen meşgul olurdum. Spor derslerine soyunup girişim ise, sayılıydı. Şu yaşa kadar yüzme dışında hiçbir spora alâka duymamışım. Yazları hep denize girer kumların üstünde kitap okurdum. 1953 yayında Maârif Vekâleti'nce yayınlanmış bütün Yunan klâsiklerini okuyup bitirmiştım.

Elhasıl edebiyat grubu derslerinde parlak bir talebe idim. Ahmed Saka ve İsmâil Hakkı Berkmen'den başka sağlam hocamız yoktu. O yıl Paris'ten, edebiyat doktorası yapıp dönen M. Kaya Bilgegil de bizim liseye tâyin olunmuştu⁶⁵. Alışmadığımız derecede kibâr ve gerçekten âlim bir insandı. Ameli

65 — M. Kaya Bilgegil (1921 - 1987) aslen Gürtlü'dür. Fevkalâde değerli bir edebiyat âlimi idi. Sonradan profesör olmuş ve Erzurum Üniversitesi bünyesinde "İslâmî İlimler Fakültesi"ni kurmuştur.

Ben ömrümde bu kadar dersini sevdirmeyi becerebilen ve mesleğine âşık bir başka insan görmedim. Bize okuttukları, Fakülte seviyesinde idi. Bilmeyene not vermez, bilene kadar tekrar tekrar tahtaya kaldırırdı. Hatta mektebin pansiyonunda kalan bu mübârek insan, bozuk ve yanlış muhtevalı imtihan evrakını alıp mütaleaya gelir ve bunların sahiplerine,

" — Kardeşim, Allah için söyle ben böyle mi anlattım?! Çıkar notlarını oku, öğren!.. Ben burada bekleyeceğim. Öğrendim dediğin anda sana, yeni bir kâğıt vereceğim. Kitabını defterini kaldırıp yeniden yazacaksın!.." derdi.

Kendisi de kürsüde oturup beklerdi. Bu şekilde muâmelesi yüzünden en haylaz çocuklar bile O'nun dersini "On" alacak derecede öğrenirlerdi.

Gâyet mustalah (istilahlı) konuşurdu. Meselâ Tataroğlu soyadlı bir arkadaş dövülmüştü. Başmuâvın Hakkı Bey'e ağlayarak hadiseyi naklediyordu. Orada bulunan Kaya Bey, O'nun sözünü kesip,

" — Sen hâmuş ol, Tatarizâde!.. Mâceranı çeşm-i giryan söylesin!.." demiş. Bu söz, aramızda dârb-ı mesel olmuştu. En çok kullandığı kelimeler "kardeşim"di. Bir grup arkadaşla Maçka'daki Sürmelâ Manastırı'na gitmişlermiş. Ata binmiş. At her aksadıkça:

" — Pardon, at kardeşim!.." dermiş. Aşırı merhametli ve alafranga tavırlı idi. Bundan dolayı talebe arasında lâkabı "Şarlo" idi.

Nöbetçi olduğu zaman bilhassa yatakhânelerde sükûneti sağlayamaz, ekseriya gelip beni kaldırır ve bu işi bana havâle ederdi. Her tavrı öylesine yumuşak ve merhamet dolu idi ki, bir kimseyi korkutup susturması imkânsız

Merhum M. Kaya Bilgeçli (Prof. Dr.) çok daha sonraları, İstanbul'a bir gelişinde yazıhanemde

yoksa da imanda kusursuzdu. Ondan da destek alarak dinsiz hocalarla munâkaşaya tutuşuyordum. Bu sırada mektebimize rahmetli Kemal Or müdür olarak geldi O'nun da milliyetçi mecmualarda yazıları çıkıyordu. Kısa zamanda kendisi ile arkadaş gibi samimi olduk. Kaya Bey'e bir şey sormanın yeri zamanı olmazdı. O, öğretmek için yaratılmış nâdir bir şahsiyyetti. Bir seferinde,

" — Yüz kere Dünya'ya gelsem, her seferinde edebiyat muallimi olmak isterim!.." demişti.

Mütalca esnasında elimde ders kitabı yerine bir başka kitap veya mukaddesatçı bir mecmua görse kızarlardı... Kaya Bey ise, memnun olur, beni teşvik eder ve o kitap veya mecmua üzerinde tenvir edici açıklamalar yapardı. Bize "Üniversite usûlü" okunan bir kitaptan fişlerle notlar almayı öğretmişti.

O sıralarda "V o l k a n" isimli bir dergi çıkardı. tabîatiyle bu eskiden çıkmış Derviş Vahdeti'nin Volkan'ı değildi. Bunu Mahmud Cevdet⁶⁶ adında eski bir felsefe muallimi çıkarıyordu. Bunu görünce aldı, baktı, ve gözleri yaşardı. Onda bir takım hisler uyandığını anlamıştım.

di. En çok kullandığı kelime "p a r d o n"du.

Derse böyle daldı ki, çalan zili duymaz, devam ederdi. Talebeden de hiç itiraz eden olmazdı, hep birlikte dalar gıderdik. Bir gazelin tek bir beytini iki ders şerh eder, yine de bitiremezdi. Geceyi tasvir etse, ortalık kapkaranlık olduğu vehmine kapılırdınız.

Bize önce psikoloji dersine gelmişti. Aman ya râbbil.. O ne anlatıştı!.. Ders bitmesin, haşre kadar sürsün isterdik. Hem de elfaz alabildiğince ağdalı olduğu halde... Meselâ, "iç gözlem" demez "bâtinî tefahhus" derdi. "Beş duygu" demez "Havass-ı hamse" derdi. Tabîi beş duygu da zâika (tatma), lâmîse (dokuma) bâsıra (görme) sâmia (işitme) ilh... olacaktı.

Bu mübarek insanla gurbet yıllarımda bile inkıtaa uğramayan yakın bir dostluğumuz oldu. Mevlâ rahmet eyleye!..

66 - Mahmud Cevdet Bey, aslen Dağıstanlı'dır. Babası Türkiye'ye Şeyh Şâmil'le gelen, erdendir. İstanbul'da doğan Mahmud Cevdet Bey felsefe tahsil etmiş "Zaman" üzerine tez yapmıştır. Peyam Gazetesinin kısm-ı edebîsinde "Peyam - ı Eyyam" serlevhası ile yazılar yazmıştır.

Mezquita de Mahmud Çevdet Paşa, Ankara, 1907, en el fondo de la foto, una de las oficinas de la biblioteca.

" — Hocam, Mahmud Cevdet Bey'i tanıyor musunuz?!" diye sordum. Anlatmaya başladı:

" — Mahmud Cevdet Bey, benim Vefa İdâdisi'nden felsefe hocamdı. Bilseniz nasıl bilgili ve intizamlıydı. Fevkalâde temiz giyinirdi. Üzerinde bir toz bile göremezdiniz. Sınıfa girince cebinden itina ile katlanmış bir beyaz kâğıt çıkarır onu açıp oturacağı sandalyeye serer, öyle otururdu. Bir böyle kâğıdı da kürsü üzerine dirseğinin altına kordu.

Ezberlenmiş bir şiir gibi tâne tâne dersini anlatırdı...

Sonra ben Fakülteyi bitirip muallim oldum. İlk tâyinim Vefa Lise'si idi. Muallimler odasına girince kapının dibinde pejmürde kıyafetli birini gördüm. Güçlülükle tanıdım. Bu bizim felsefe muallimimiz Mahmud Cevdet hocaydı. Koşup elini öptüm ve,

" — Hocam, ne bu hal?!" dedim.

" — Evlât şimdi kendimi buldum!.." dedi. Sözün burasında sordum.

" — Hocam, hâlâ muallimlik yapıyor mu?!" cevap verdi.

" — Ne mümkün!.. Cevdet Hoca ahrardan⁶⁷ adamdı.

C.H.P. istibdadına isyan etti. Gâliba tekaüde sevkettiler. De-

Sonra C.H.P. mezâlimine isyan edip muallimlikten ayrılmış ve "Doğan Güneş" adıyla bir mecmua çıkarmaya başlamıştır. Bu dergi kapatıldıktan sonra "Volkan"ı çıkarmaya başlamış ve şiddetli bir antikemalizm ile iştihar eden bu mecmua dolayısıyla başına gelmedik iş kalmamıştır.

Sonradan çok yakını olduğum bu zatın bana bizzat anlattığına göre;

Bu safhada kendisine muhafazakâr görünerek yaklaşan bir genç aslında bir polismiş. Hâlâ müslümanlar arasında dolaşan bu zat, kaleyi içten yıkmıştır. Hoca hapse ve tımarhâneye atılmış, buna rağmen yılmayarak mahkeme huzurunda mâlum şahsın "Piç!.." olduğu gerçeğini haykırmıştır.

Bu sırada İstanbul'da "Uçbaş Medresesi"nde yatıp kalkan, yarı aç yarı tok yaşayan merhum hiç evlenmemişti. Nihâyet Türkiye'den kaçtı. Yaya olarak Medine'ye gidecekti. Gitmesine gitti amma, Suriye'de casus zannedilip hapsedildi, işkence gördü.

En sonunda Medine'de mücâvir olarak yerleşti. Aradan epey bir zaman geçtikten sonra Vatan'a gelip gitme imkânı da doğdu. Bu esnada Sebil'i de ziyâret eder ve bize cesaret aşılamağa çalışırdı. Bir macera romanı kadar hareketli hayatı, iki uç yıl evvel, Medine'de "Beşırağa Medresesi"nde Türk talebeler arasında noktalandı. Mevlâ rahmet eyleye!..

67 — Ahrar, lûgat manâsıyla "hürler" demektir. Ancak Sultan

Bizim okuduğumuz yıllarda Lise'de muallim olan iki dindar hocamız.
Merhum İsmail Hakkı BERKMEN (Sağda) ve AHMED SAKA

mek şimdi bu mecmuayı çıkarıyor!.."

İsmâil Hakkı Bey merhumun müdüriyete vekâlet etmesinden istifade ederek açtığımız mescid devam ediyordu. Bazan dışardan hâfız da getiriyorduk. Müdür olarak Kemal Or gelince mescide dokunmadı. Namazını kılan arkadaşlar çoğaldı. Birgün münâfığın biri bu mescide, kasden kartonunda M. Kemal'in resmi olan bir takvim astı. Bunu görünce:

" — Bu ne?!" diye bağırdım. Orada abdeste hazırlanan birkaç genç vardı. Onlardan biri karşılık verdi.

" — Ne o!.. Beğenemedin mi?!"

" — Evet beğenmedim!.. Yoksa sen mi astın bunu buraya!.. Ulan, mescide resim asılır mı?!" diye bağırdım. Dikleşti ve cevap verdi:

" — Evet ben astım!.. Sen ona, sırf resim olduğu için değil, Atatürk'ün resmi olduğu için kızılıyorsun!.." dedi. Bu çocuğun öteden beri mescide geldiği yoktu. Hareketi belki de tertipti. Ama tepem attı. Takvimi duvardan aldım, kartonu parça parça ettikten sonra karşıdaki helâ çukuruna attım. Hışımınla geri geldim. Hiç ihtimal vermediği bir anda ve ânî bir şekilde kendisini tokatladım. Karşı koyamadı. Zira kavgada elim gâyet çabuktu. Gidip idareye şikâyet etti.

Disiplin Hey'eti Reisi Başmuâvin İsmâil Hakkı Bey'di. Beni çağırttı, gittim. Ellerini oğuşturarak:

" — Evlât sen ne yaptın?! Şimdi ne olacak?! Bu dinsizler öküzün altında buzağı anyorlar!.." dedi. Özür diledim. Kendisini müşkül vaziyete sokmak istemediğimi ancak kendime hâkim olamadığımı söyledim.

" — Peki!.. Sen şimdi git bakalım. Ben birşeyler düşüneyim!.." dedi.

Sonradan öğrendim ki, şikâyetçi çocuğun şâhid gösterdiği arkadaşları çağırarak, onlara verecekleri ifâdeyi dikte ettirmiş ve M. Kemal'in kat'iyyen mevzuubahs olmadığını hâdisenin

Abdulhamid Han'a başkaldırıp Avrupa'ya kaçan jon Türkler dolayısıyla siyâsî edebiyata girmiştir. Bu manada âsî, hür tabiatlı, zulme ve istibdada boyun eğmeyen gibi manâlara gelir.

sâdece mescide resim asmanın câiz olup olmadığı yolunda bir münâkaşadan ibâret bulunduğunu söylemelerini tenbihlemiş. Nihâyet toplanan disiplin Hey'etinde, arkadaşların hepsi de bu yolda, ifade vermişler.

Ben, mes'elenin bu sûretle kapanmış olduğunu sanırken, takriben on - onbeş gün sonra hademe ile bir tebligât aldım. Bunda "üç gün tard-ı muvakkat" cezası almış olduğum ve gidip revirde üç gün yatmam bildiriliyordu.

Kitaplarımı toplayıp revire gittim. Kafam pek kızgındı. Müdüre ve Başmuâvin'e ileri geri atıp tutuyordum. Revirci, askerliğini sıhhiye eri olarak yapmış olan dindar bir hademe idi. O'na durumu anlattım. O da kızıp bir hayli söylendi. Nihayet kendisine dedim ki;

" — Git müdür Bey'e de ki, revirde çok ağır bir hasta var. Titriyor ve çok acele olarak sizin teşrifinizi istiyor. Ama sakın adımı söyleme. Sorarsa, bilmiyorum de!.."

Adam gitü. Biraz sonra Kemal Or geldi. Revirde benden başka yatan yoktu. Beni görünce işi anladı.

" — Ne istiyorsun?!" dedi.

Dedim ki;

" — Siz ne biçim mukaddesatçıymışsınız!.. Arkadaşlarımın verdiği ifâdeye göre bana cezâ veremezsiniz!.. Bu cezayı iptal edin!.. Yoksa!.." sözümü kesti ve:

" — Evlâdım, sen gâliba bu memleketin gerçeklerinden habersizsin!.. Bunun basit bir iş olduğunu sanıyorsun?!.. Görmüyor musun Kırşehirde bir heykel kırıldı diye memlekette kopan gürültüyü? Hem her halde haberin yok. O'nun hakkında şimdi bir de kaanun çıktı. İş adliyeye intikal etse, biz seni kurtaramayız. Biz işi lâlettayin bir kavga şekline soktuk ve sana bunun gereği olan cezayı verdik. Sen bizi sonra anlarsın!.." dedi ve cevap beklemeden çekip gitti.

Hakikaten o sırada Kırşehir'de bir heykelin kırılmasıyla memleket miting meydanına dönmüş ve arkadan da mâhud kaanun çıkmıştı. Bense, Kemal Or'un ne kadar haklı olduğunu çok sonra anlayacaktım. Hâdise mektepte şüyû bulunca, son sınıf ta-

lebeleri nehârisi, leylisiyle topyekûn benimle konuşmama kararı aldılar. Bu hayatımdaki ikinci boykottu. Evvelce temas etmiş olduğum üzere bir de Akçaabat Orta Mektebi'nde cezâ aldığım zaman boykot edilmişim. Bir iki istisna dışında birkaç ay kimse bana selâm bile vermedi.

O sene de böyle kapandı. Ertesi yıl lise üçüncü sınıfta okuyorduk. İşittik ki, Trabzon'da da bir İmam - Hatip açılacak. Bunun bir kurs olduğunu bilmiyor, lise ayarında bir mektep sanıyorduk. Akçaabatlı sınıf arkadaşım, Ahmed Atasoy'la Ortahisar'daki müftülüğe gittik. Koskoca müftülük makamı şimdiki müftülük binasının zemin katında daracık bir tek ahşap odaydı. Maçkalı ve Eyuboğullarından olan yaşlı müftü, mangalla ısıniyordu. Biz içeri girdiğimizde cezve ile mangalda kendine kahve pişiriyordu. Duvarlar kaldırım taşı gibi üstüste yerden yığma eski kitaplarla doluydu.

Selâm verip elini öptük.

" — Buyrun ne istiyorsunuz?!" dedi.

" — Efendim!.." dedik. "İşittik ki, Trabzon'da da İmam - Hatip açılacakmış. Ona kaydolmak istiyoruz!.."

" — Ha!.. Evet öyle!.." dedi ve sonra sordu:

" — Siz ne iş yapıyorsunuz?"

Dedik ki;

" — Biz lisede, üçüncü sınıfta okuyoruz. Orayı bırakıp İmam - Hatib'e geçmek istiyoruz!.." adamcağız çok memnun oldu. Masasına geçti. Bakkal defteri gibi bir deftere isimlerimizi, adreslerimizi, babalarımızın adını kaydetti ve;

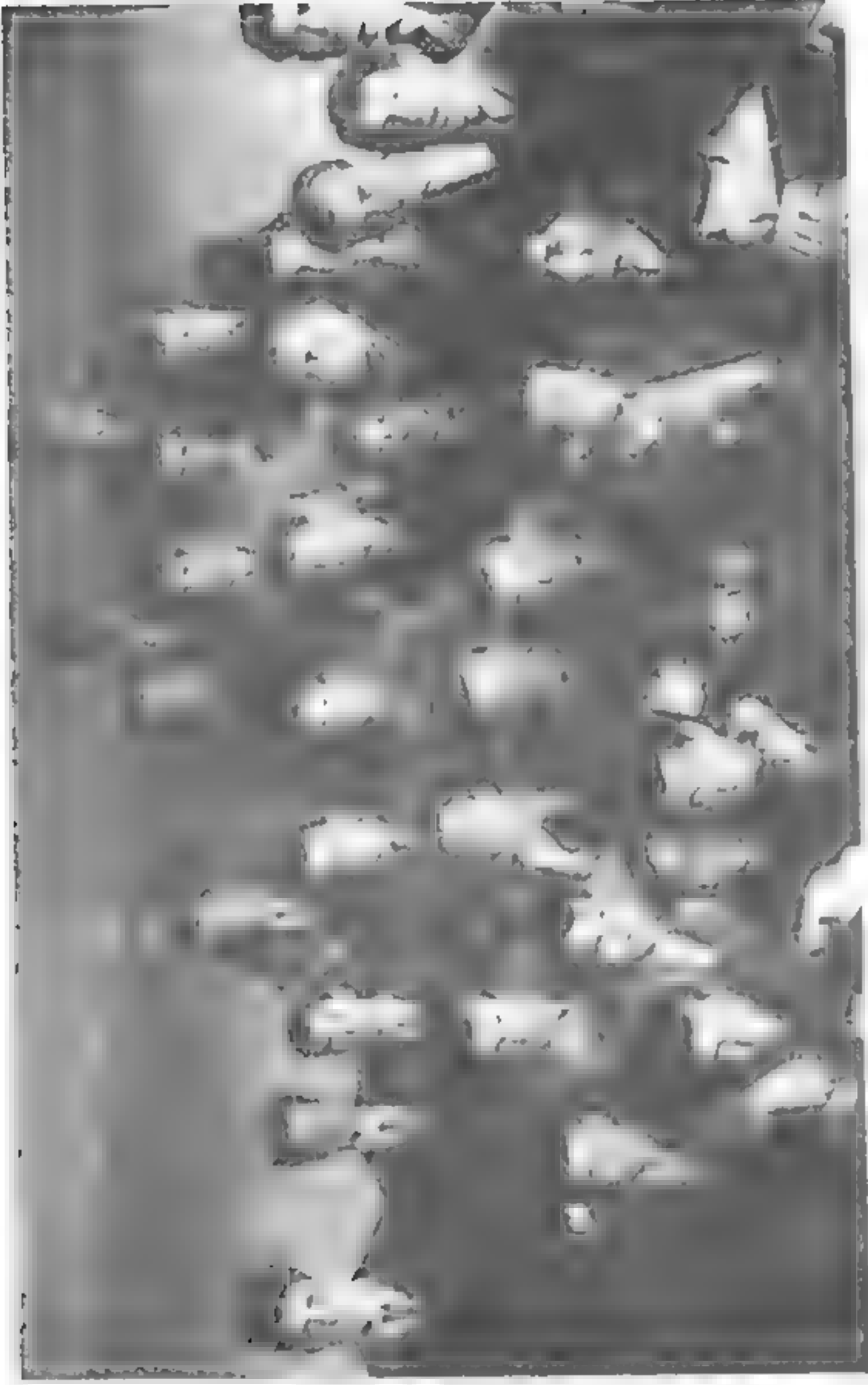
" — Ben size haber veririm!.." dedi. Yine elini öpüp ayrıldık.

Aradan beş on gün geçmişti ki, edebiyat hocamız Nihad Sanal ikimizin adını okudu. Ayağa kalktık. İkimize birden:

" — Siz, nereye gitmek istiyorsunuz?" diye sordu. Biz hadiseyi unutmuştuk. Sualin mânâsını anlayamadık.

" — Hiç bir yere gitmiyoruz!.." dedik.

" — Hayır, hayır, liseyi bırakıp da İmam - Hatib'e mi gitmek istiyorsunuz?!" dedi. Meğer bizim müftü Ortahisar kahvehanesinde nargile içermiş. Nihad Sanal da oranın müdâvimlerinden

Trabzon Lisesi 6/A sınıfı (1953) mensubu arkadaşlarla...
En sağ baştaki bendeniz...

imiş. Kendisine övünerek:

" — Sizin mektebin bazı talebeleri bizim yeni açılacak İmam - Hatib'e geçmek istiyorlar!.." demiş ve isimlerimizi vermiş. Nihat Sanal zararsız bir adamdı.

" — Evlâdım!.." dedi. "Yanlış yapıyorsunuz. O henüz on aylık bir kurstur. Açılıp açılmayacağı da belli değil, göstermelik bir şey!.. Siz lise üçüncü sınıfa gelmişsiniz. Gelecek sene burayı bitireceksiniz. İlâhiyat Fakültesi'ne gider yüksek tahsilli bir din adamı olursunuz!.."

Hakikaten o sırada Ankara'da bir İlâhiyat Fakültesi vardı. Esasen o yıl, Trabzon'da İmam - Hatip de açılmadı.

Bu arada bir de Necip Fazıl Bey'in İstanbul'da kumarhânede yakalanması mes'clesi oldu ki, bizi bir bozguna uğratmıştır. O zaman İslâm'ı dâvâ etmek, O'nu da müdâfaa etmeyi zarûri kılıyordu. Trabzon'da ise, O'nu pek çok tanıyan vardı. Çünkü bu şehirde banka memurluğu yapmıştı. Hocalarımızdan bazıları bile O'nunla kumar oynamış olduklarını söylerlerdi. Biz de bilip bilmeden reddederdik. Şimdi iş reddi imkânsız bir şekil almıştı. Doğrusu çok küçük düşmüştük.

Edebiyat hocamız Orhan Ural, hâdise gazetelerde manşetten verildiği gün, sınıfta Necip Fâzıl aleyhine devrimbaz bir nutuk çekti ve,

" — O'nun da çanına ot tıklandı?!.." dedi. Arkadaşlar hep bana bakarak tebessüm edince;

" — Ne o, yoksa içinizde Büyük Doğu'cu mu var?!.." diye sordu. Aslında beni biliyordu. Ayağa kalktum ve;

" — Evet ben varım!.." dedim. Çirkin bir üslûpla bana hakarete başladı. Tam o sırada zil çaldı. Hırsım içinde kaldı.

" — Yarınki dersimizde devam ederiz!.." diyerek sınıfı terk etti. Gönlümden beddua ettim ve;

" — Allah, seni yarın bu sınıfa getirmesin!.." dedim. Hakikaten ertesi gün hasta olmuş, bir hafta revirde yattı. Arkadaşlar, geçmiş olsunla gittiler. Ben gitmedim.

1953 Yılı İstanbul fethinin "Beşyüzüncü" yıl dönümü idi. Birkaç ay evvelinden Yunan Kırallı Türkiye'ye gelmiş ve güyâ dostluk hatırına böyle ehemmiyetli bir gün, çok sönük bir

TRABZON LİSESİNİN ONUNDE BİR MERÂSİM

Görünen yer, Lise'nin ön bahçe giriş kapısıdır. Görünen eşhas da muallım ve muallimeler... Görünmeyen on kısımda bütün talebeler sıralanmıştı. Bu benim ikinci mükâfat alışımdı. Akçaabat Orta Mektebinde de bir "Şiir okuma yarışı" yapılmıştı. Onda da birinci gelmiş ve "Bulutlar" isimli, ithafı bir şiir kitabı kazanmıştım.

1953 Yılında "İstanbul Fethinin Beşyüzüncü Yıl Donumu" vesilesiyle tertiplenmiş olan Kompozisyon (tahrir) yarışmasındaki mukâfatı mektep müdürü **Ömer Fâruk Bayın Bey**'den alırken
(Mükâfat değerli bir dolma kalem idi.)

şekilde tesid edilmişti. Buna rağmen bütün mekteplerde fetih mevzuunda bir kompozisyon yarışması açılmıştı. Ben de buna katılarak birinci seçildim ve mükâfat olarak bir dolmakalem kazandım.

1953 - 54 ders yılında artık son sınıfta idik. Bu yıl, **Kemal Or** Ankara'ya tâyin olunduğundan **Ömer Bayın** müdür olmuştu. Başmuâvin de, **Kayhan Keskiok** adında solcu bir resim hocasıydı. Bir de topal, felsefe hocası vardı. Kendisine "**Topal Fahri**" (**Fahreddin Başer**) diyorduk. **Kayhan Keskinok** ile **Topal Fahri**, Trabzon muallim mektebinden de birkaç solcu hoca bulmuşlar ve bir ekip oluşturmuşlardı. Gece bizim mektebin revirinde buluşur, müdâvele-i eskâr, ederlermiş. Orada içki içer, âlem de yaparlarmış. Revirciden bunları öğrenince kendilerini pek çok takip ettik. Onlar da bizim mektep içindeki faâliyetlerimizden rahatsızdılar. Diğer taraftan muhafazakâr hocalara da dış biliyorlardı. Bizim onlardan cesâret aldığımızı düşünüyorlardı. Bereket versin talebe arasında sol temâyüllü kimse yoktu. Henüz solun moda olacağı zamanlardan çok uzaktaydık. Muallim Mektebinde bu da varmış. Bizde dindar olmayanlar fikirsiz orta malı kimselerdi.

O sene seçim yılı idi. **Kaya Bey D.P.**'den Trabzon Mebusu olmak hevesine kapılmış kendisini seven talebeleri de bu iş için bir hayli koşturmuştu. O'na bir de bundan dolayı kızıyorlardı. Gerçi o namzet bile olamamıştı. Ama yine de bu çalışma mektepte bir hayli kıskançlık uyandırmıştı.

Askerlik dersine askerî şahıslar gelirdi. Sene ortasında askerlik hocası **Fen** Şubesinde talebeyi isyan ettiren sözler söylemiş. Rusya isterse Türkiye'yi yarım saatte istilâ eder gibi sözlerle, Nato Türkiye'yi müdafaa etmez, demiş. Bize arkadaşlarımızın naklettikleri arasında dinen mübâlatırsızlık ifâde eden beyanlar da vardı. **Muzaffer Aral** adında bir kurmay binbaşı olan bu askerlik hocası çok mağrur ve kendini beğenmiş biriydi.

İdâre, talebenin isyanını haklı bulmuş, askerlik hocası değiştirilmişti. İmtihan zamanı yine aynı binbaşı gelip

" — İmtihani ben yapacağım!.." demez mi?!

Kızılca kıyamet koptu. Lise son sınıf "**Fen**" ve "**Ede-**

Yirmi yaşını ikmal ettiğim gün en yakın arkadaşlarımla çektiğim resim. Önde ve yanındaki (sağda) Hasan Turan arkadaşiler (sağdan sola) SALİH DEMİRCİ HAYATI SARALOĞLU, GÜNDOĞDU SANİMER (Dr.)

biyat" olarak iki şubeydi. Her ikisinin birden mevcudu 64 kişiydi. Bütün talebe imtihanı boykot etti. İdarcciler gelip hepimize yalvardılar.

" — Etmeyin, gitmeyin!.. Sınıfta kalırsınız Üniversite'ye gidemezsiniz!.."

Birkaç genç, mızıkçılık edip boykottan vazgeçmek istedi. Galiba onlar da tehdid, dayak v.s. ile sebat ettirildiler.

Bundan bir iki gün evvel de **Kaya Bey**'in dersine kasden Muallim Mektebi'nden çağırılmış olan solcu mümeyyizler hâdise çıkardılar. **Kaya Bey**'in "on" verdiği talebeye onlar "bir" verdiler. Bunun üzerine imtihan heyetinde kargaşalık çıktı. Heyet dağıldı. Bunun kavga ve gürültüsü devam ederken bir de binbaşı **Muraffer Aral**'in mes'elesi çıkınca ortalık iyice karıştı. Biz de Muallim mektebinden gelen solcu mümeyyizleri reddettik. İddiaya göre buna hakkımız yokmuş. Bu sırada mektep müdürü **Kemal Ülker**'di. Efendi bir insan olmakla beraber, idâresi zayıftı.

Müfettiş gelene kadar mektebin disiplin heyeti toplandı. Beni elebaşı olarak ifâdeye çektiler. Heyette **Topal Fahri** de vardı. Beni mektepte gerici bir cunta kurmakla itham etti. Ben de kendisinin bu heyette bulunup, benim hakkımda karar veremeyeceğini, çünkü tarafsız olmadığını, bunu daha sual sorarken bile belli ettiğini söyledim. O itiraz etti. Aramızdaki münakaşa karşılıklı,

" — Gerici!.. Faşist!.."

" — Komünist!.."

gibi ithamlarla sertleştiği sırada **Topal Fahri**'nin koltuk değneğini kaptım. Tam kafasına indireceğim sırada bu heyette olan **İsmail Hakkı Bey** mâni oldu. Beni dışarı çıkardı. Bu sırada Milli Eğitim müdürü eski edebiyat hocamız **Nihad Sanal**'di. O mektebe geldi. Bana yalvarıp yakararak askerlik dersine girdiğimiz takdirde kimseye ceza verilmeyeceğini kat'î bir lisanla ifâde etti. Öteki iki dersle alâkalı ihtilâfı gelecek müfettişin halledeceğini söyledi.

Biz de bu sözlere kandık. Diğer derslerin imtihanlarına girmeye başladık. İki üç gün sonra müfettiş olarak **Reşad Oğuz**

Merhum
M. KAYA BİLGEGİL
(1921 - 1988)

— Bize hocalık ettiği günlerdeki haliyle —

geldi. Bu adam, daha sonra Antalya'dan C.H.P. meb'usu olmuş, Meclis'e girmiştir!.. Solcu cunta bizim takvim yırtma işini büsbütün başka bir şekle sokarak müfettişe aksettirdiler. Güya ben mescide asılmış olan bir takvimi değil de, duvarda asılı çerçeveli bir resmi indirip çerçeveyi kırmış ve resmi de yırtmışım. İsmail Hakkı Bey de beni himâye etmiş ve işi örtüp ederek bana cezâ vermemiş imiş. Bunlara Kaya Bey'in siyasi faaliyetleri ve bu maksadla bizi sağa sola göndermesi etrafındaki iddialar da ilâve olununca mektep cadı kazanına döndü. Kaya Bilgegil ve İsmail Hakkı Bey'ler hakkında da soruşturma başladı. Tabii bu işe dışardan eski müdür Sırrı Dadaş Bilge de karışmış bulunuyordu.

Bereket versin Hakkı Bey'in benim hâdisi sırasında mesciddeki arkadaşlardan aldığı ifâde zabıtlarını bulup yok edememişler. Sadece ceza fişinden bana âit 19 numaralı sayfayı ko-

parıp yok etmişler. İsmail Hakkı Bey ifâde zabıtlarını bulup ibraz etmiş. Ceza fişinde de sıra numarasının 18'den 20'ye atladığını gösterince bu babdaki iddia suya düştü.

Bütün bunlar olup biterken, edebiyat ve askerlik derslerinin mümeyyizleri de değiştiğinden bütün imtihanları verip lise mezunu olabildim. Fakat o zaman mezuniyetten sonra dört dersten "olgunluk imtihanı" denen bir imtihan daha vardı. O'nun sualleri Ankara'dan gelirdi.

Olgunluğun ilk imtihanından çıktığımda kapıda beni bekleyen bir hademe elime bir zarf tutuşturdu. Açtım baktım, mektebi derhal terketmem isteniyordu. Çünkü Disiplin Hey'eti benim için "mektepten tard" cezası vermiş imiş. Allah, Allah!.. Mektebi bitirmiş olan bir kimse mezuniyetten sonra kovuluyordu. Ya olgunluk!.. O'nun birine girmiştım; devamına giremeyeceğim kat'i bir lisanla ifâde ediliyordu. Kararda imzası olan hocaları aradım, hiç biri yoktu. Hepsi de sıvışmıştı.

Arkama takılan birkaç arkadaşla doğru Nihad Sanal'ın makamına gittim.

"— Yok, evdedir!.." dediler. Adresini biliyordum. Kapısına dayandım. Kapıyı çocuğu açtı.

"— Babam sofra başında, içeri buyrun!.." dedi.

"— Hayır içeri girmeyeceğiz!.. O'na şöyle, kapıya gelsin!.." diye öyle öfkeyle bağırışım ki; çocuk içeri koştu ve babası ağzındaki lokmayı çiğnemekte olduğu halde kapıya geldi. O'na da:

"— Hani senin verdiğin söz!.. Hani bize ceza verilmeyecekti?!.." diye bağırdım. Adamın yüzü bembeyaz oldu. Dudakları titriyor, kekeliyerek bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. İhtimal kendisine karşı fılî bir tecâvüzden korkuyordu. Cezayı geri aldırmasını şiddetle ihtar ettim ve kendisini içeri iteliyerek:

"— Git yemeğini ye!.. Pisboğaz ve korkak herif!.." diye bağırdım ve kapıyı hızla üzerine kapattım.

Bunların cezayı kaldırmayacaklarını anlamıştım. Fakat sonuna kadar mücadeleye kararlıydım. Mektepte ellerim cebimde volta atıyor ve idarecelere verip veriştiriyordum. Bu kadar çalkantı içinde sırf bana ceza verilmişti. Sanki her şeyi tek

başına ben yapmışım⁶⁸. Dindar hademeler bir şey söylemiyor, fakat benimle aynı hissiyatı paylaşıyorlardı. Zıddıma gitmeye ise kimse cesâret edemiyordu. Çünkü bir yıl evvel ortaya çıkmış olan "Anbar Mehmed"⁶⁹ hadisesinde benim gerektiğinde ne kadar gözü kaza olduğumu hepsi de görmüştü.

Eşyalarımı topluyordum ki;

" — Müfettiş seni görmek istiyor!.." diye haber verdiler. Gittim. Müdür odasında ayakta duruyordu. Beni gâyet kibar ve mültefit karşıladı. Yatıştırmak istediği belli oluyordu. Aba altından sopa göstermekten de geri kalmamıştı. Dedi ki;

" — Kaç gündür senin mektep içinde estirdiğin terörden dolayı polis çağırabilirdim. Ama görüyorum ki, sen fevkalâde bir kabiliyetsin!.. Harcanmanı istemedim. Aklını kullan, işi daha fazla büyütme!.. Bu cezânın fiilî hiçbir ehemmiyeti yoktur. sırf bir formalitedir. Elini çabuk tut en yakın bir liseye git, imtihanların devamını ver, işi bitir!.. Sene kaybetmeden üniversiteye git!.." Sözün burasında sordu:

68 — Talebe olarak sırf bana ceza verilmişti; ama muallimler de cezalandırılmıştı. Meselâ Kaya Bey vekâlet emrine alınmış, maaşı kesilmiş maaştan başka geliri olmayan bu değerli hoca pek çok mâli sıkıntı çekmişti. İsmâil Hakkı Bey ise, Erzurum Lisesi'ne sürülmüştü. Trabzon'da yerli bir insan gibi ev bark edinmiş olan bu imanlı hocamız da Erzurum - Trabzon yollarında çok çile çekmişti.

69 — Anbar Mehmed hadisesi şudur: Anbar Mehmed Lise'nin bulunduğu Sotha Mahallesinin kabadayılardan idi. Leyli talebelerden bazı zengin çocuklarını tehdid eder, santajla onlardan para sızdırırmış. Bu işi öğrenince bir gece yemekhânedeki masanın üstüne çıkıp heyecanlı bir nutuk çekti. Ceketinin altına talebenin spor yaparken kullandıkları lobutlardan birini, yerleştirmişti. Zilya Paşa'nın:

*"Nush ile uslanmayanı etmeli tekdir,
Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir!.."*

beytini okuduktan sonra kılıç çeker gibi lobutu çıkardım. Heyecan had safhadaydı. Herkes bir lobut edindi.

Ertesi gün Cumartesi idi. Bayrak marşından sonra talebe içindeki avını yakalamak için bahçe kapısına gelen Anbar Mehmed'i öldüresiye dövdük. Halk O'nu elimizden zor kurtardı. Adam onbeş gün hastahânedeki yattı, ve bu mes'ele de kapandı.

" — Hangi fakülteye gideceksin?!"

dedim:

" — Hukuk Fakültesi'ne!.."

cevap verdi.

" — Çok isabetli olur. Ben de sana onu tavsiye edecektim. Hukuku bitir ve siyâsete aul!.. Sen hür tabiatlı bir gençsin!.. Sakın memur olma, yapamazsın!.. İfâdeni alırken mantığına, ifâde düzgünlüğüne ve talâkatına hayran kaldım. Samimi söylüyorum inan!.. Senin gibi bir kabiliyete terorist gibi davranmak yakışmıyor!.."

" — İlûfatınıza teşekkür ederim." dedim ve ilâve ettim.

" — Beni yumuşatmaya çalışmayınız. Verdiğiniz cezâ kanunsuzdur. Sizinle de uğraşacağım. Mezun olmuş bir talebenin mektepten tard-ı mutlak ile kovulduğu nerede görülmüştür. Ben burada kalacağım ve yarınki imtihana da gireceğim. Hakkılığınıza güveniyorsanız polis çağırıp mâni olunuz!.."

Adam daha da altın aldı.

" — Diyelim ki sen haklısın!.. Bu anlaşılınca kadar biz senin imtihana girmeni engelleriz. Sen bir kere sene kaybeder, üniversiteye gidemezsin!.. Sonradan haklı çıksan, sanki ne olur?!.. Bir kere senen kaybolmuş olur!.. Sen bu memlekette hakkın öyle kolayca alınabileceğini mi sanıyorsun!.. Bunu avukat olunca anlarsın!.."

Adamın sözleri aklıma yattı. Sonradan haklı çıksam bu, bana ne fayda sağlayacaktı!.. En yakın Lise, Giresun'daydı. Evrakımı havâle ettiler. Denizde birkaç saat sonra İstanbul'a gitmek için demir alacak bir gemi vardı. O zaman şimdiki gibi karayolu hareketli değildi. Otobüs bulmak şans işi idi. Lâkin cebimde Giresun'a gidcek para yoktu. Eşyalarımı toplayıp Limana gittim. Halamın kocası Ömer Reis limanda çalışırdı. O'na durumu anlattım. Bana otuz lira verdi. Biletimi aldı ve beni gemiye bindirdi.

Normalde Trabzon - Giresun arası denizden altı saattir. Gemi hem tarifeden geç kalktı hem de on saatte Giresun'a vardı.

Ertesi gün Giresun'da karaya çıktığım zaman sabah saat ondu. Halbuki dokuzda imtihan başlamıştı. İmtihanlar birer gün arayla yapılıyordu. Deniz üstünde bir otele yerleştim. Şimdiki

liman yoktu Otel âdeta bir yalı gibiydi. Gidip Lise'ye evrakımı verdim. Muteakib iki imtihanı da orada verip Akçaabat'a döndüm. Dönerken, imtihanlar esnasında tanıdığım M. K. adında — güyâ — dâvâımızdan biri de benimle Trabzon'a döndü. Öyle bir samimiyet ki, sanki yıldırım aşkı!.. Tabii işi bitince kayboldu. Demek ki, mâlum yerin adamı. Hayatım boyunca böyle vazifelilerin yakınlığından kendimi korumayı hiçbir zaman beceremedim. Bunların sayısı pek çoktur!.. Diyebilirim ki; iki kısım insana karşı dâima aciz kaldım ve mağlup oldum. Hırsızlar ve gizli polisler!.. Çünkü bunların her ikisi de bana plânlı bir şekilde yaklaştılar. Bense kazık yiyene kadar hüsn-i zan sebebiyle uyudum. Heyhat!.. Bunları tâdâd edip, yazmıyorum!..

Yolda geçirdiğim ders için, Ekim de yapılacak ikmal imtihanları tek şansımdı. Yazın ıyice çalıştım. Bu defa Giresun'a gitmek istemedim. Erzurum'u görmek hevesine kapıldım. Fakat babam artık okumamı istemiyordu. Erzurum'a gidip gelmek masraf işiydi. Annemin terzilikten bıraktığı paralar imdadıma yetiştii. Bana yüz elli lira verdi.

Eylül, 1954'te otobüsle Erzurum'a gittim. Zığanaları, Bayburt'u ve "Kop Dağı"nı ilk defa görüyordum.

Erzurum tarihten bir yaprak gibiydi. İnsanları eski safiyeti muhâfaza ediyordu. Lala Paşa Câmîî, Çifte minareler vesâir tarihi yerlerini gezdim. Modern binalar yoktu. Şehir karakterini henüz koruyordu. Lâkin tabiatın kavrukluğu ve soğuk, bende çok menfî bir tesir bıraktı. Once Park Otel denilen bir otelde kaldım. Orası bar kadınları ile doluydu. Bunlar Anadolu turnesine çıkmış güyâ tiyatrocularmış. Hareket'leri tahammül edilir gibi değildi. Oradan kaçtım. Kars Kapı'da Emek Palas denilen bir otele geçtim. Otelde yer yoktu. Yusuf Bey adında genç bir yedek subayla bir odayı paylaştım. Bu genç çok güzel ney çalışıyordu ve İstanbulluydu. Çengelköy'de oturmuş. İstanbul hasreti ile yanıp tutuşuyordu. O'nun İstanbul'u anlatışı da beni büyülemişti. Bir an önce liseyi bitirip İstanbul'a gelmek hususundaki emelim bir ihturas haline geldi. Her halde oldukça muhafazakârdı. Bana yakın bir köyde oturan Alvarlı Mehmed Efendi'den uzun uzun bahsetti. O'nun ziyaretine gitmek için

randevulaştıksa da bir mâni çıktı, gidemedik.

Erzurum'a imtihan gününden biraz önce gitmiştim. Bu yüzden hertarafı iyice gezip görebildim. Sonuncu imtihanı da orada vererek Akçaabat'a döndüm.

Şimdi İstanbul'a gitmek için hazırlık yapmak gerekiyordu. Lâkin babam hiç oralı olmuyordu. Kendisine başkaları ile söyletiyorum.

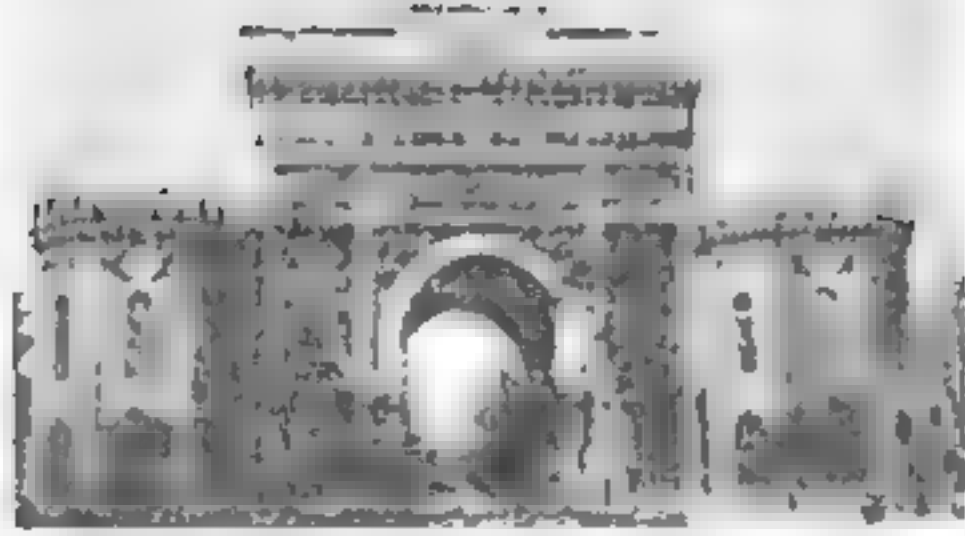
" — Bu kadar yeter, otursun aşağı!.." diyormuş. Fena halde sıkılıyordum. O yıl İstanbul'dan babaannemin kız kardeşi büyük teyze gelmişti. Babam O'nu çok severdi. O'nun ricaları da boşa çıktı. Vakit daralıyordu. Ay başında kayıt kabul için İstanbul'da olmam gerekiyordu.

Tam bu sırada mahallemizden İmran'ın Hasan Efendi'nin kızı kafayı oynattı. Okumak istediği halde okutmamamışlar da ondan böyle oldu, diye bir rivâyet ortalıkta dolaştı. İhtimal bu havâdis babamı yumuşattı. Muhalefeti gevşedi. Ancak para vermeyerek işi yine de engellemek istedi. Meğerse annem bu iş için yediyüz lira biriktirmiş imiş. Onu bana verince bu müşkül de halledildi. Kendime üst baş düzdüm ve 4 Ekim 1954'te Trabzon limanından Trabzon gemisi ile İstanbul'e gelmek üzere hareket ettim. Kendimi bahar kelebekleri kadar hür ve hâfif hissediyordum. Gemi Yoroç Burnu'nu devirinceye kadar kamaraya girmedim ve güverteden doğup büyüdüğüm sahilleri seyrettim.

Yoroç'dan sonra kamarama kapandım. Elimde Jan Jok Russo'nun Rahip Meslier nam-ı müstearı ile yazdığı "Akl-ı Selim" isimli kitap vardı. Müthiş bir sûrette din aleyhtarı olan bu eseri yol boyunca okuyup bitirdim. Ben, daha önce İsmail Fenni Efendi'nin "Madddiyyun Mezhebinin İzmihlâli" isimli Osmanlıca eseri okumuş olduğum için bu eserin muhtevasını cevaplayabiliyordum. Boğaz'ı geçerken bu eseri, denize fırlattım.

Âdetimdir, en kötü eseri bile muhâfaza ederim. Ömrümde bir bu eseri böylece yok ettim, bir de Frankfurt'ta elime geçen Ali Şeriatî'nin "Şehid" isimli küfümâmesini!.. O'nun da sövmediği Sahâbe yoktu.

O zamanlar, "Sür'at Postası" denilen bu, gemilerle İstanbul'a iki günde gelinirdi. Normal gemilerle yolculuk bir haftaydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÜNİVERSİTE YILLARIM

A — Hukuk Fakültesi

Altı Ekim 1954 Pazar günü vapurumuz İstanbul Boğazı'ndan içeri girdiğinde bütün yolcular güverteye yığılmış sahilleri seyre koyulmuşlardı. Etrafa parlak güneşli bir sonbahar serinliği hâkimdi. vakit öğle üzeriydi. Vapur gâyet yavaş seyrediyordu. Karadeniz Boğazından içeri girişi ile Galata'ya gelişi en az iki uç saat sürmüştü. Aman yarabbi O ne asil bir güzellikti. Şimdi betonarme binaların yükseldiği yerlerde mamârı şahâseni yalıların henüz çoğu ayakta idi. Bu yalıların pencerelerinden veya mamaçlardaki korulardan el sallayanlar görülüyor gemi de arada bir düdüğü çalarak onları selâmlıyordu. Bilmem hâlâ böyle gemilerin Boğaz'da seyri aynı şekilde midir?!. O zaman bu hareket bir merâsim coşkunluk ve alâkası ile icrâ edilirdi.

O gün tesâdüfen her taraf bayraklarla süslüydü. Sebcbini sorduğumuzda "İstanbul'un düşman işgal-i askerîsinden kurtuluş yıldönümü" olduğunu

söylemişlerdi. Galata rıhtımı karşılayıcılarla tıklım tıklamdı. O zaman fazla seyahat eden olmadığından yolcular böyle hâhişkâr bir alâka ile yola konur ve karşılanmaları da böyle olurdu. İhtimal, o gün bir yolcu için üç dört karşılayıcı vardı. Bu kalabalık ve her tarafa asılmış bayraklar sanki benim içindi!.. Öylesine derin bir his ve heyecan ile Galata'da İstanbul toprağına ayak bastım!..

Eniştem **Haydar Lermioğlu** Edime Kapı'da oturuyordu. Beni o karşılamıştı. Onunla eve gittik.

Ertesi gün Hukuk Fakültesi kayıt bürosuna müracaat ettim. Kayıt yapan kadın kâğıda sırf Hukuk Fakültesi yazdığımı görünce, beni ikaz etmek ihtiyacını hissetmiş olacak ki,

" — Bu sene müracaat fazla, kontenjan dolarsa imtihan olmak ihtimmâli var. O takdirde kazanamazsan açıkta kalırsın!.. İstersen yedek olarak bir fakülte daha yaz!.." dedi.

" — Zararı yok, varsın imtihan olsun!.. Ben kazanırım!.." dedim.

Kadın:

" — Ya kazanamazsan!.." diye sordu.

" — O takdirde müteâkip sene gelir, yine sırf Hukuk Fakültesi yazarım!.." diye karşılık verince:

" — Oo!.. İdealist bir hukukçu kazanacağız demek ki!.." diye takdir mi istihzamı olduğunu kavrayamadığım bir karşılık verdi. O zaman fakülteler imtihansız olarak talebe alırlardı. Hatta biz lise üçe başladığımız sene "Maçka Teknik" yeni açılmıştı. Talebe bulamadığından liselere tamim yapılmıştı. Dört sene olan lisede henüz iki sene okumuş olanlar da bu mektebe kabul olunuyorlardı. Buradan mezun olan mühendislerin ünvanı sâdece "mühendis" olacaktı. İstanbul Teknik Üniversite mezunlarına ise "Yüksek Mühendis" deniliyordu. Sınıfımızdan birçok arkadaş lise mezunu olmadan bu dâvete icabetle Maçka Teknik'e gitmişlerdi. Biz üniversiteye geldiğimizde bunlar ilk iki seneyi arkada bırakıp üniversite üçüncü sınıf talebesi olmuşlardı.

O günkü aklımla elli t ne mühendis diplomasını elli kuru a verseler almazdım. Hâlâ da bu g r  teyim. Mümin gençler arasında zeki ve kabiliyetli olanların teknik tahsile yönlendirilmelerinin dâima aleyhinde konu mu umdur⁷⁰.

O yıl Hukuk Fakültesi için imtihan yapılmadı. Bin ikiyüz kişilik kontenjan dolmamı tı. Numaran 640'tı. Bütün birinci

70 — Bu husustaki d   ncemi teyid için dâima  u misali vermi imdir:

Kavalalı Mehmed Ali Paşa tarihimizde hiç korkmadan "h in" diyebileceğimiz bir şahsiyettir. Napolyon Mısır'a saldırdığı zaman, ülkenin her tarafından oraya ko mu  olan gönüllülerden biriydi. Zeki, açıkgöz ve  alı kan fakat kara câhil olan Mehmed Ali sonradan Mısır V lili ini ele geçirmiş ve sırtını Avrupalılar'a dayayarak metbuu Osmanlı Devleti'ne kılıç çekmişti. Yeniçeri Ordusu'nun ilga edilmiş olmasından doğan askerî boşluktan istifade ederek Kütahya'ya kadar gelmiş ve tarihte ilk defa milletimizin birlik  millerinden biri olan Hânedan'ın de i tirilmesini telâffuz edebilecek kadar  leri g mi ti. Devlet  Rusya'nın kucağına iten bu dehşetli buhranın sonunda Mısır V lili i aynen saltanat gibi babadan o ula geçecek sûrette elde eden (Hidiviyet) Mehmed Ali, Mısır'da ilim ve irfanın gelişmesini arzu etmiş ve bir matbaa kurulmasını emretmi ti. "Bulak" adıyla kurulan bu matbaanın personel listesini görmek istemi . Getirmi ler: Listeyi eline almış ve ilk sıradakinin kim olduğunu sormu .

" — Müdür!.." demişler.

Bir de en alttakini sormu . Onu da "musahhih" diye ifâde etmişler. Arapça bilmeyen, okuyup yazması da olmayan **Mehmed Ali**:

" — Bu musahhih dediğiniz ne i  yapar?!" diye sormu ..

" — Yanlı ları düzeltir!.." demişler.

" — Peki en yüksek maaşı müdür alıyor, ve sırayla a a ıya doğru maa lar azalıp en azını bu musahhih mi alıyor?!" diye sormu .

" — Evet!.." demişler.   keyle ba ırmı :

' — Aptallar!..  lemin yanlı ını d zeltene en düşük maaş verilir mi?" Bu listede maaş sırasını tersine çevirdim. En yüksek maaşı musahhih alacak!.."

Zavallı, musahhihin yanlış düzeltmesini dizgi hatalarıyla değil de, ilmi yanlı larla alâkalı sanmı . Bugün Bulak Matbaası'nda basılan kitapların tertip hatası olmaması ve bu yoldaki   hret  i te Mehmed Ali'nin  u c hilli inden do mu tur.

Bugün Türkiye'de üniversitelere talebe alınırken fen dersleri puan gurupu başta gelir. İctim i ilimler ise en son sıralarda yer alır. Yani en yüksek puan tuturanlar ehl-i fen olurlar. Halbuki bunun doğrusu, aksine olmasıdır. Çünkü

sınıf, tek bir anfide ders görüyorduk. Hocalarımız arasında yazılanı gazetelerde görmeye alıştığımız iki mühim sima vardı. Umûmî İktisad hocamız Ordinaryüs Profesör Şükrü Baban ve Esas Teşkilât Hocamız Ordinaryüs Profesör Ali Fuad Başgil.

Bunlardan Şükrü Baban "Yeni Sabah" Gazetesi'nde başyazardı. Bu, o zamanın en muhafazakâr gazetesiydi. Bir ara mâhud dönme Ahmed Emin Yalman'la çatışmışlar ve iki taraf da birbirleri aleyhine ilâveler yayınlamışlardı. Demokrat Parti'yi tutan bu gazetenin sahibi Safa Kılıçoğlu idi. Bunlar Cumhuriyet Halk Partisi'ne karşı D.P.'yi tutmak dolayısıyla bize muhafazakâr gözüküyor ve alâkamızı celbediyordu. Şükrü Baban'sa ihtimal sırf bir Cuma namazı kılacak kadar bile islâmî bir tatbikatı olmadığı halde, yazılanıyla gönlümüzü fethetmiş bulunuyordu.

Fakat müslümanlar arasında asıl alâka Ali Fuad Başgil'e dönüktü. O da Yeni Sabah Gazetesi'nde yazıyordu. "Din ve Lâiklik" başlığı altında kaleme alınmış olan yazıları bizim Fakülte'ye girdiğimiz yıl kitap haline getirilmişti. Bu kitapda kendisinin âmel itibariyle günahkâr olduğunu ve "dinen günâhkâr olmanın dini sevmeye ve dindarın hududsuz saâdetine imrenmeye mâni olmadığını" söylemesi bize müthiş bir samimiyet ve açık kalplilik olarak gözüküyordu. Aslen medreseli olduğu ve Paris Büyükelçiliği'ne imam olarak gitmişken, orada tahsil edip, doktorasını da yaptığı söyleniyordu. Bilmem bunların aslı faslı

bugün gelişen âletler muvâcehesinde fen sahasında işin çoğunu âletler yapmakta, insan beyninin rolü hergün biraz daha azalmaktadır. Halbuki ictimâî ilimlerin insan dimağına olan ihtiyacı hiçbir sûrette azalmayıp hep aynı kalmaktadır.

Bu durumda ben sahib-i selâhiyet olsam Mehmed All'nin bilmeden yaptığını Üniversite geniş puan cetvelinde aynen yapar ve fen dallarını en alt sıraya indiririm.

var mıydı?!. C.H.P.'yi tutanlar O'nu samimiyetsizlikle itham ediyor, içki içtiğini ve namaz kılmadığını söylüyorlardı.

Üniversite'nin "K a n t i n" denilen bir kahvehânesi vardı. Burası fikir cereyanlarının bir nevi "a g o r a" sıydı⁷¹. Ben daima Süleymaniye Câmîî Şerifi'ne nâzır ön taraflarda bir yuvarlak masayı tutar ve akşama kadar burada her masama oturana dâvâyı anlatırdım. Bu esnada en çok Necip Fazıl ile, Ali Fuad'ı müdafaâ etmek mecburiyetinde kalıyordum.

Ali Fuad Bey bize Esas Teşkilât Hukuku'nun tarihçe kısmını anlatıyordu. O günkü Esas Teşkilât Kanunu (Anayasa) ve Demokrasi bahislerini aynı kürsünün diğer bir profesörü olan Hüseyin Nail Kubalı anlatıyordu. Talebe herkesin zaafını ve hususiyetini biliyordu. Hüseyin Nâil⁷² için diyorlardı ki, sene içinde ne kadar alkışlanırsa, sene sonunda o kadar çok insanı geçirir. Bu yüzden dersi sık sık alkışlarla kesiliyordu.

Ali Fuad Bey ise, gâyet ağır bir insandı. Dersini son derecede vakur bir uslûb ile anlatır ve tezâhurata müsaade etmezdi. Dersini o kadar sâde cümlelerle ve açık bir ifâde ile anlatırdı ki, O'nu bir kere dikkatle dinleyenlerin bir daha kitaba bakmasına hâcet kalmazdı. Esâsen bu dersin kitabı yoktu. Bazı talebeler itina ile not tutmuşlar, sene sonunda bunu teksir edip satışa çıkarmışlardı. Ben de bir nüsha satın aldım. Bir de ne, göreyim

71 — "Agora" münâkaşa meydanı demektir.

72 — Ashında zararsız bir insan olan Hüseyin Nâil Kubalı sonradan maâlesef sapıtmıştır. Ömer Nasuhi Efendi'nin ilk tab'i Hukuk Fakültesince yapılmış olan meşhur "İstilahat-ı Fıkhiyye Kamusu"na yazdığı takrizde. "Atatürk İnkılâplarının Türk Milleti'nin tarihî devamlılık şuurunda husule getirdiği sarsıntı üzerinde düşünülecek bir noktadır!.." diye yazmak celâdetini göstermiş olan bu adam, şu pohpohlara meclûbiyeti gerektiren zaafi yüzünden pek çok hafiflikler yapmış ve kaanunların, mâkable şâmil olabileceğine dâir fetva verenlerden biri olmuştur. Halbuki bize okuttuklarına göre kanunlar ancak lehte oldukları takdirde makable şâmil olabilirlerdi. Sonra da tâ Amerika'dan kalkıp gelerek Yassı Ada'da aleyte şâhidlik yapmış o zaman bu hadise "p a h a l ı ş â h i d" tavsifi ile basında yer almıştır.

bu notların yedinci sahifesinde, bizim beğenip kantinde akşama kadar müdafaâ ettiğimiz, "Hür Fikirleri Yayma Cemiyeti"nde konferanslarına gıdip kendisini ellerimiz patlarcasına alkışladığımız hocamız, kendisine hiçte yakışmayan bir ifâde ile ve meâlen şöyle diyordu.

" — İslâmiyet Suriye Havâlisi'ne yayıldıktan sonra orada Roma Hukuku'nun tatbikatı ile karşılaşıldı. İslâm Hukuku'ndaki muhâkeme usûlü oradan iktibas edilip alındı!.."

Mûlum olduğu üzere İslâm Hukukunda "k a d ı" tarafları ve şâhidleri dinleyerek hadiseyi tespit eder, bunu bir formül haline getirerek yâni şahısların adını kaldırarak "m ü f t ü"ye sorar. Müftü ilim adamıdır. Uçsuz bucaksız ictihadlar içinden kendisine arz edilen ihtilâfa en uygun olanı bulup çıkararak hükmü tesis eder. Kadı'ya bildirir. O da bunu taraflara tebliğ eder. Bu durum aşağı yukarı Roma Hukukunda da aynıdır. Hocamız bu benzerlikten yola çıkarak İslâm Hukuku'nun nev'i şahsına münhasır (orijinal) hüviyetine gölge düşürmüş oluyordu. Biraz daha aşağılarda ise,

"İslâm'da her yenilik bir bid'at ve her bid'atın bir dalâlet olduğu" söyleniyor, bid'atın "h a s e n e" kısmına temas edilmeden bahse son veriliyordu. Beynimden vurulmuşu döndüm. Ben o zaman Ömer Nasuhi Efendi'nin mâruf eserini yeni tedâriklenmişim. Birkaç gün onu iyice tetkik ettim. Sonra gıdip Ö. Nasuhi Efendi ile şıfâhî olarak da görüştüm. Merhum o zaman İstanbul Müftüsü idi. Ondan da birçok bilgiler aldım. Ayrıca Fakülte Kütüphanesi'nde bazı kitapları karıştırarak iyice hazırlandım.

O zaman "a m e l i k u r" denilen tatbikat dersleri vardı. Ali Fuad Hoca'nın dersi nazarı olduğundan ne tatbikatı yapılacaktı!.. Anlamadığımız bir şeyi kendisine sorar, izahat isterdik. Böyle bir derste söz isteyip kürsüye çıktım. Gayet vâzih bir sûrette ve tecrûbeli bir hoca talâkatı ile mes'eleyi va'z ettim. Cevaplarımı, arka arkaya sayıp döktüm. Hatta o zaman eli-

mizde bir ders kitabı olarak bulunan alman profesör Shewarz'ın "Roma Hukuku Dersleri" isimli eserinin 22. sahifesinden de şu fıkrayı naklettim:

"Roma Hukuku ile İslâm Hukuku arasında muhâkeme usûli bakımından bir benzerlik müşâhede edilmekte ise de, bu mütekabil tesirlerden ziyâde benzer gelişme şartları ile kaabil-i izahıdır!.."73

Bid'at mes'elesi için de dedim ki:

" — Evet, İslâm'da her yenilik bir bid'at ve her bid'at dalalettir diye bir hüküm mevcuddur. Ancak Ehl-i Sünnet âlimleri bid'atları,

a – Bid'at-ı kabiha veya kerihe

b – Bid'at-ı Hasene

olarak ikiye ayırırlar. Bid'ad-ı hâseneleri sünnetin mazmununda mündemic kabul ile makbul tutarlar. Meselâ "minâre" bid'attır. Ama, Rusulullah, müezzini Bilâl'e ezanı yüksek bir yerde, meselâ bir mescidin damında okutmuştur. Binâenaleyh minâre sünnete zımnen dahil olan bir hususun tekâmülünden ibarettir. İslâm'da tekâmül ve terakkî ise, Peygamberin "Menistevâ yevmen fehûve mağbûnun"74 hadîsi şerifi ile teşvik olunmuştur. Dinde bid'atları muhterem hocamızın ifâde buyurduğu gibi anlamak dini Onun ruhuna aykırı olarak gerilik âmili hâline getirmek olur. Bir başka misal verelim:

Çatalla yemek yemek de bid'attır. Ama bu da sünnetin mazmununda mündemiçtir. Zira Efendimiz bir seferinde etleri, kurdan gibi bir çalı batırarak yemiştir. Buna göre o da bir sünnetin zamana ve imkânlarla bağlı bir tekâmülünden ibarettir. ilh..."

73 — Bugün şu hâatıraları yazarken bu eserlerin asıllarını bulup tekrar bakma imkânım olmadığından naklettiğim satırlar aklımda kaldığı şekliyledir. Ancak sayfa numaralarından eminim. İsteyenler kontrol edebilirler. Sözlerse, meâlendir.

74 — "Her kimin iki günü birine eşit olarak geçiyorsa, o husrandadır" demektir.

Bu izahattan sonra geçip yerime oturdum. Kürsü Hoca'ya kaldı. Kısaca ifâde etmek gerekirse dedi ki:

" — Ömer Nasuhi Efendi'ye hürmetin sonsuzdur. O Zat, zamanımızın İmam-ı Azam'ı sayılsa yeridir. O'nun İslâm Hukuku'nun hiçbir yabancı tesire kapılmadan müstakillen tekevvün ve tekâmül ettiği hususunda ki, görüşüne saygı duyarım. Fakat çok rica ederim, burada yaşamakta olan insanları mevzuubahs etmeyelim.

Schwarz'a gelince o âlim bir insandır, ancak sırf Roma Hukukunu bilir. İslâm Hukuku'nda söz sahibi değildir. Bense hem İslâm Hukuku'nu ve hem de Roma Hukukunu ariz amik (geniş ve derin) bir sûrette okumuş bir insanım. Bu babda O'nun fikirleri mâbihiliktida (uyulması gerekli) değildir.

Bid'at mes'elesini ise ben de arkadaşınızın anlattığı gibi izah etmiş olduğumu sanıyorum. İhtimal arkadaşlarımız eksik not tutmuşlardır!.."

Tekrar söz istedim. Verdi. Dedim ki:

" — Hocamızın, yaşamakta olan insanları ve onların fikirlerini mevzuubahs etmekten içtinabını anlayamadım. Benim gördüğüm elimizde gezen ders kitapları te'yid veya tekzib zımnında böyle atıflar ve mütalealarla doludur. Ömer Nasuhi Efendi'ye sıra gelince mi bu teâmül bozuluyor...

Sonra hocamız bu husustaki fikri için ne kitabında ve ne de huzurunuzdaki konuşmasında bir delil ve kaynak zikretmiştir. Delilsiz dâvâ olur mu?! Lütfen mesnedini söylesin, göreceksiniz ki, bu bir İslâm Âlimi değil, hıristiyanlık taassubu ile konuşan ve yazan bir batılıdır. Ben şahsen me haz ve mesnedine muttali olmadıkça bu iddiayı asılsız kabul ile reddediyorum!.."

Sonra "Schwarz'la alâkalı sözlerine de cevap verip kürsüden indim. Hoca tam mânâsı ile köşeye sıkışmıştı.

Söze başladı ve aşağı yukarı eski söylediklerini tekrarladıktan sonra:

Merhum Ali Fuad Bağlı hocamız, nikâhında şahid sıfatıyla defteri imza ederken...

" — Siz daha çok gençsiniz. Önce hocalarınızın fikrine saygı göstermeyi öğrenin!.."

Belki daha başka şeyler de söyleyecekti. Fakat bu sırada çalan zil imdadına yetişti. Bu esnada yanında Alp Kuran adında bir asistan vardı. O beni dışarıda yakaladı ve:

" — Sen neler biliyormuşsun!.. Medresede mi okudun?" diye sordu.

" — Hayır!.." dedim.

" — Ne de güzel konuşuyorsun!.. Bizim hocayı adamakıllı köşeye sıkıştırdın. Seninle dâima görüşmek isterim!.." dedi.

" — Olur, görüşelim!.." deyip ayrıldım. Alp, komünist idi. Çok geçmeden 27 Mayıs İhtilâli'nde bu da ortaya çıktı ve sonradan çok yakını olduğum Ali Fuad Hoca'nın "Süha" diye yad ettiği bu Alp Kuran dolayısıyla acı bir hüsrana uğradığına bizzat şhid oldum⁷⁵.

Bu sırada Fakülte bünyesinde bir "Makayeseli Hukuk Enstitüsü" vardı. Bunun müdürü Hüseyin Nail Kubalı idi. Bir gün orada seminere gittim ve dersin sonunda:

75 Alp Kuran, Ahmed Bedevî Kuran'ın üvey oğlu idi. "İnkılâb Hareketleri" diye hacimli bir kitap yazmış olan Ahmed Bedavî Kuran Ali Fuad Hoca'nın ahbabı umuş. Bu sebeple Alp'i yanına asistan almış umuş. Biz talabe arasındaki, gruplaşmalar içinde Alp Kuran'ın gerçek hüviyetini çoktan öğrenmiştik. Marksist olan Alp ilimle meşgul değildi. Gece yarılarna kadar içer ve komitecilik yapardı. Birkaç kere kanunî müddeti doldurmuş olmasına rağmen doktorasını yapamamıştı. Hoca da her seferinde ona yeni bir hak tanıyordu. Bu minval üzere giderken Hoca Üniversite'den atıldı. 147'ler denilen tasfiye kadrosu içinde yer aldı. Adnan Menderes'e akıl hocalığı yapmış olduğu iddiası yaygınlaşmıştı.

Hoca bu esnâde boyle bir ithamın neticesi olarak hapse de düşmüş, fakat halkın sevgilisi hâline gelmişti. Bu esnada biz de hep yanında idik. Bunun tafsilâtı ileride gelecektir.

Birgün Hoca'nın evinde idim. O'na Alp'i anlattım ve,

" — Radyoda "düşükler, kuyruklar!" diye boşuk sesli birisi çirkin konuşmalar yapıyor. Bu kimdir, biliyor musunuz?!" dedim.

" — Hayır!.." diye karşılık verince;

" — Madem burası "Mukayeseli Hukuk Enstitüsü"dür. Neden hep Batı hukuklarından bahsediyorsunuz?!. Biraz da İslâm Hukukunu anlatsanız olmaz mı?" diye ortaya bir sual attım. Hüseyin Nail Kubalı bu suali savsakladı ve tam o sırada zil çaldığından,

" — Gel bunun cevabını vereyim!.." diyerek dershânedan çıktı. O'nunla odasının kapısına kadar yürüdük. Yolda bana dedi ki:

" — Türkiye'de bir hukuk inkılâbı olmuş. Bu henüz yenidir. Eğer biz İslâm Hukukunu okutsak, herkes Mecelle taraftarı olur!.."

Demek ki, İslâm Hukukunun üstünlüğünü hepsi de biliyordu. Bir emrivâki ile karşılaşmışlar ve siyâsî otoriteye boyun eğmişlerdi. Ruhumda İslâm Hukuku âlimi olmak hevesi uyandı. Sahaflar çarşısına koştum Ali Haydar Efendi'nin

" — Bu sizin on yıldır asistanlığınızı yapan Alp Kuran'dır!.." dedim. İnanmadı.

" — Radyoevinde bir tanıdığınız var mı?" diye sordum. Bir binbaşı olduğunu söyledi. Tekhîm üzerine ona, telefon edip sordu. Aldığı cevap yüzünden belli oldu. O'nun o kanlı ve kıpkırmızı yüzü birden sarardı ve;

" — Nüvide!.." diye hanımına seslendi. Hanımı kapı eşiğinde belirince;

" — Bizim Sühâ komünistmiş!.." diye söze başlayıp ona gerekli tâfsilâtı verdi. Bir müddet ikisi de donakaldılar. Daha önce de Orhan aldıkacı'yı doçent yapmaması için kendisine yalvarmışım. O zaman o da solcuydu. Sonradan masonların adamı oldu. Tıbbî İsmet Giritli gibi.

Hoca fevkâlâde saf ve dürüsttü. O gün bütün ısrarlarıma rağmen O. aldıkacı'nın muvaffak olmuş tezine "Hayır olmadı!.." diyemeyeceğini anlattı durdu. Beni de ikna etmeye çalıştı.

Hoca'nın böyle halleri az değildi. Meselâ Medenî Kanununun XV. Yıldönümü dolayısıyla fakültece kalın bir kitap çıkarılmıştır. Ona bakanlar Ali Fuad Bey'in kanun-i mediniyi müdafaa etmiş olduğunu hayret ve dehşetle görürler.

Ali Fuad Bey'le başka düşüp kalkmamız pek çok olduğundan ileride onun böyle müspet menfî hallerine dair birçok vak'alar zikredeceğimden bu kadarla iktifa ediyorum.

"Mecelle Şehri"ni satın aldım. Sonra baktım bu çok geniş. Onbeş yirmi cild!.. Derslerime engel olacak. Atıf Efendi'ninkini buldum. O'nu adamakıllı okudum. O zaman sahaflar çarşısında böyle İslâm Harfleri ile matbu kitaplar hem bol ve hem de ucuzdu.

O yıl amcazâdem Hüseyn Mısıroğlu'nun mağazasında yarım gün çalıştığım halde Haziran'da sınıfı geçtim. Dekanlık'tan bir yazı ile çağrıldım. Notlarım çok yüksek olduğundan yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordular.

" — Var!.." dedim.

Fakülte idare Hey'eti kararı ile bana yüz lira mükâfat verdiler. O zaman bu çok paraydı. Tramvaya üç kuruşa binilir, üniversite dahilindeki kızılây lokantasında onbeş kuruşa öğle on kuruşa da akşam yemeği yenirdi. Beyazıt civarında en pahalı lokanta Emin Mâhir'di. Burada en mükellef bir yemek bir lirayı aşmazdı. Bu lokanta Beyazıt Camii'nin kırmızı kuşaklı minaresinin hemen altında idi. Yanında "Küllük" denilen ekâbirin sohbet ettiği meşhur Kırâathâne vardı.

Meydan bugünkünden çok farklıydı. Fatih'ten gelen tramvay onu boydan boya bölüp geçirdi. Eski Harbiye Nezâreti, şimdiki Üniversite Kapısı'nın önlerinde kocaman bir havuz yer alırdı. Beyazıt Câmii kenarında bugün ortaya çıkmış olan Reşid Paşa Türbesi'ni hariçten görmek imkânsızdı. Oraları salaş binalar sergiler v.s. ile doluydu. Burada dillere destan bir "Yandırm Çavuş" ayrıncısı vardı.

Daha önde iş hanları vardı. Yani bugünkü cadde tâ Simkeşhâneye kadar bir arka sokaktı. Aradan bir ada kalkmıştır. Patrona Halil Hamamı denilen Beyazid Hamamı'nın kapısı önünde bir sıra alçak iskembede oturur çay içerdik. Tam karşısında meşhur "Acemin Kırâathânesi" denilen yer vardı. Cadde gâyet dardı. İki tramvay yanyana zor geçirdi. Fâtihin Simkeşhânesi 1957 imarında yarıyarıya yıkılmıştır. Güya yol genişletilecekti. Alından birkaç bizans taşı çıkınca

oraya dikildi ve yolun genişletilmesinden vazgeçildi. Eskiden beri Bizans eserleri imar hareketlerinde husûsi bir himâyeye mazhar olmuştur. Yol o bölgede iki metreye yakın alçaltılmış ve bizim duvarın dibinde çay içtiğimiz Bâyezid Hamamı'nın kapısı bugün yoldan iki metre yüksekte kalmıştır.

B — Trabzon Liselerinden Yetişenler Derneği

Ertesi sene Fakülte başladığında hemşehrim Adnan Topsakal ile Lâleli'de bir ev kiralamış oturuyorduk. Adnan Trabzon Liselerinden Yetişenler Derneği İdare heyetinde idi. Bir pazar günü bu derneğin kongresi varmış. Adnan'ın zorlaması ile oraya gittim. Kongre açılınca kendimizi gâyet gergin bir kavga ortamının içinde bulduk. Görünen oydu ki, Trabzon'un merkezinden olan gençler, kazalardan gelen arkadaşlarına karşı bir cephe kurmuşlardı.

Trabzon'da bizim mezun olduğumuz liseden mâdâ bir de "Ticâret Lisesi" vardı. Bu bakımdan merkezden olanlar umum kazalardan gelenlere hemen hemen eşit sayıda idiler ve daha ziyade Ticaret Lisesi mezunlarıydılar. Hesaplara itiraz ediyor ve maddî suistimal iddiasında bulunuyorlardı.

Gerginliğin had safhaya vardığı bir anda söz alıp konuşmaya mecbur kaldım. Uzun ve yatıştırıcı bir konuşma sonunda hesapları tetkik için bir komisyon teşkili ile kongrenin bir hafta sonra tekrarlanmasına karar alındı. Ancak bu bir hafta dâimi bir münakaşa ile geçtiğinden ben de taraflardan birinin mensubu haline geldim ve onların listesinde yer aldım.

Ertesi hafta tekrarlanan kongrede seçimler yapıldı. İki liste vardı. Ortaya karma bir netice çıktı. Bende kazananlar arasında idim. Ağırlık bizim listede idi. Benden kıdemli olan Adnan Topsakal başkan oldu. Ancak denilebilir ki, bütün bir yıl, sürüp gelen ihtilâf ve münâkaşalarla geçti. Bu da hepimizde bir inatlaşmaya sebep oldu.

Ertesi yıl, karma bir idâre heyeti seçildi. Yine ağırlık bizdeydi. Bu defa Adnan girmemişti. Bu yüzden başkan ben oldum.

Cemiyetin Soğanağa Nur Sokak'taki yurdu kira ödeyemiyordu. Tahliye talebiyle mahkemeye verilmişti. Talebenin ödediği ücret, çarkı döndürmeye yetmiyordu. Pek çok ödeyemeyenler de vardı. Bir şeyler yapmak ve müesseseyi kurtarmak gerekiyordu. Diğer taraftan üzerimde iç ihtilâfların da tahriki vardı. Bundan dolayı cemiyetin işlerine yüklendikçe yüklendim ve bu yüzden Fakulte'deki başarılı talebeliğim golgelendi. Bunda aşağıdan yukarıya parlak bir talebe olarak gelmem de rol oynadı. Şöyle ki;

İkinci sınıfta, Haziran imtihanlarında medenî hukuktan sözlü imtihanına ginyordum. İmtihan önce yazılı, sonra sözlü idi. Hocamız da Prof. Dr. Bülent Köprülü idi. Tam beni karşısına aldığı anda yanına bir başka hoca gelmiş, O'nunla sohpete dalmıştı. Yanındaki asistan bana bir سوال sordu. Bu, hocanın sene içinde yetiştirip anlatamadığı bir bahistendi. Borçlar hukukunda "takas dermeyan edilemeyen borçlar" dedi. O anda hoca yanına gelen ahbabıyla konuşuyordu.

Asistan'a:

" — Burası anlatılmadı ve biz buradan mes'ul değiliz!.." dedim. Zira ders iki kitaptı. Biri "Borçlar" diğeri de "Miras"tı. Kendime fazla guvendiğim için:

" — Öteki sualinizi sorun!.. Bunu bilmiyorum!.." dedim. Ben miras hukukundan bir سوال beklerken asistan yine aynı yerden bir سوال daha sordu. Bilmiyorum kasıt var mıydı?!. Bu asistan sonra Prof. olan Sâim Üstündağ'dı.

Âdet, sözlü imtihanda iki soru sorulmasıydı. Önümüze fotoğrafımız yapışık el içi kadar bir kâğıt korlardı. Hoca aldığımız notu ona yazar, imzalar ve kaleme verirdi. O kâğıdı hışım ile hocanın önüne atıp ayağa kalktım. Bülent Köprülü arkadaşları ile konuşmayı keserek:

" — Ne oldu?! Ne oldu?!" dedi.

" — Hiç!.." dedim. "İki sual sordu, ikisini de bilemedim!.."

Sonra muhâveremiz şöyle devam etti.

" — Olamaz!.. Senin kâğıdın (yani imtihan evrakı) fevkalâde!.. Ne sordu sana?"

" — Hocam ne sorduğu değil de nereden sorduğu mühim!.."

" — Nereden sordu?"

" — İki sualin ikisini de Borçlar Hukuku'nun anlatamadığınız ve bizi mes'ul tutmadığınız son bahislerinden!.."

" — Otur, otur, ben sana bir sual daha soracağım!.."

" — Hocam, soracağınız suali muhakkak bileceğim. Ama ne yazık ki, asistanınızın sorduğu ve cevapsız kalmış sualleri hesaba katarak bana zar - zor bir orta vereceksiniz. Ben bu ders-ten, orta değil, pekiyi alacağım!.. Zararı yok!.. Ekimde gelirim!.." deyip pat pat emin adımlarla salonu terkettim. Ertesi günü Devletler Umumî Hukuku imtihanı vardı. O hırsla ona da girmedim. Nasıl olsa Ekim'e kalmıştım.

Ekim'de de bakınız ne aksilik oldu.

Hayatımda spora hiç alâka duymamış olmama rağmen denizde yuzmeye bayılırdım. Kumkapı sahillerinde kiralık sandallar olurdu. Bir sandal alır, Marmara'ya açılır, temiz sularda yüzerdim. Ekim imtihanlarından önce yine böyle yapmıştım. Biraz fazla açılmışım. Fırtınaya yakalandım. Sandala hâkimiyetimi kaybettim ve akıntıya kapılıp saatlerce Tekirdağ taraflarına sürüklendim. Bir kum motoruna rastlamasaydım, âkıbetim mechuldü. Kum motorunun yedeğinde İstanbul'a geldiğim zaman akşam olmuş ve hava kararmıştı.

Bu mâcerâda üşütmüş bir hafta, ongün hasta yatmış ve bu yüzden imtihanlara girememiştim. İşte bu hâdise hayatımda bir dönüm noktası oldu. Ertesi sene aynı sınıfta okumak, boş kalmak demekti Bu da benim Trabzon Liselerinden Yetişenler Derneği'ndeki faâliyetlere daha hızlı bir sûrette dalmamın diğer

bir sebebi oldu.

Önce cemiyetin mevcut davâyı kaybetme tehlikesine karşı "Yurt kapanmasın!.." diye bir komisyon kurdum. Sonra Trabzonlu zenginleri karaköy'de Liman lokantasında topladım. Trabzon mebuslarını dâvâ ile alâkalanmaya imâle ettim. Bunlardan merhum Selâhaddin Karayavuz (D.P.) Bey'den ve büyük dâvâ adamı Prof. Dr. Osman Turan (D.P.)'dan çok fayda gördüm.

O sırada İstanbul Milli Emlâk Müdürü Gâzi Külür, Ordulu olmasına rağmen Trabzon Lisesi mezunu idi. Bize uygun bir bina bulamayınca, arsa vermek istedi. Birçok yerler seçti. Kendisi de bizimle beraber geldi. Bunları birer birer dolaştık. Biz arsayı hem büyük ve hem de Üniversiteye yakın istiyorduk. Hiç unutmam bugünkü "Vatan Caddesi"nin olduğu yerde bize üç dönüm bir yer vermek istedi. Ellerimizde paftalar bu arsaya Hırka-i Şeriften aşağı giderek ulaşmak istedik. Az sonra yol bitti. Önümüz tâ Vakıf Gureba Hastahânesine kadar marul tarlasıydı. Kenarlarda otlayan atlar vardı. Çamurdan arsaya yaklaşamadık. 1955 - 56 yıllarıydı. İstanbul'da merhum. Menderes'in imar hamleleri henüz başlamış değildi. Kabul etsek bu arsa bize metre karesi üç liradan verilecekti. Böyle birçok yerlere baktıktan sonra Şehremini'nde şimdiki Trabzon Talebe Yurdu'nun olduğu arsaya karar verdik. Burası da üç bin metrekareydi. Bizden sonrakiler inşaat esnasında paraya sıkışıp büyük bir kısmını satmışlardır. Halbuki ben bu arsanın bedelini on senelik taksitde bağlatmış ve bu taksitleri de Trabzon Hususî Muhasebesi'nin ödemesini karar altına aldırıştım. Hatta binayı da Trabzon Vilâyeti yapacak ve kirasız olarak kullanımını cemiyetimize bırakacaklardı. Benden sonra bu güzel kararların icabı yaptırılamamış, yurt zenginlerin yardımı ile güç belâ inşa edilebilmiştir.

Bu işler olup biterken yurdun tahliye dâvası nihâyetlenmeden daha geniş ve modern bir binaya kira ile de

olsa geçebilmek için çalışmaya koyuldum. Bu maksadla birçok binalar buldumsa da hiçbirini üzerinde idâre hey'etini ikna kabil olmadı. Böylece artacak kira vasâir masraflardan korkuyorlardı. Yurdun tekml esyasını Kızılay'dan temin ettiğim yardımla yenilemiştim. Diğer taraftan o zamanlar her yıl an'anavi "K a - r a d e n i z G e c c e l e r i" düzenlenir hemşeriler bu vesile ile bir oraya gelerek memleket havasını teneffüs ederlerdi. Bu gecelerin asıl gâyesi Yurd'a yardım toplamak olduğu halde son zamanlarda hesabı zararla kapatıyorlardı.

O zaman Hilton Oteli pek yeni idi. Bu geceleri orada yaptık ve bilet fiyatlarını da artırarak kâra geçmiştik. Bütün bunları görmelerine rağmen, yeni teşebbüslerde bana destek vermiyorlardı. Biraz da idare heyeti ile hariçteki muhâlifler her hamleye karşı çıkıyorlardı. Bu işlerle uğraşırken kazandığım itibar da – belki – bir hasede sebep oluyordu. Zira Trabzon Meb'usları ve Trabzon zenginleri ile çok yakın ve samimi bir münasebet içinde idim. Bu cümleden olarak Başvekil Adnan Menderes ile dahi görüşmüştüm⁷⁶. Bu itibar bir talebe imkânları ile kolay kolay kazanılamazdı.

76 — Lâleli'de, yurt yapmak üzere yeni ve güzel bir bina bulmuştum... Fakat "Çalışma Bakanlığı" burasını "İş ve İşçi Bulma Kurumu" olarak kiralamaya kalkışmıştı. O zaman çalışma Bakanı Mümtaz Tarhan'dı. Prof. Dr. Osman Turan ile kendisini ziyaret edip, bunu bize bırakması hususundaki ricadan bir netice elde edilemeyince rahmetli Menderes'ten istimdad için randevu istedik. Merhum bize İstanbul Vilâyet Binası'nda görüşmek üzere bir randevu verdi. Saatinde oraya gittik. Sıramızı beklerken, Prof. Dr. Osman Turan randevuları takip edip insanları içeri sokan gence yaklaşarak:

" — Kuzum!.. Bizim Başvekil'le saat onda randevumuz var. Sıramıza bakarmısın!.." dedi. O genç gâyet asabî bir şekilde:

" — Beycefendi önce sigaranızı söndürün de ondan sonra konuşalım!.." diye – âdeta – bağırdı.

Osman Hoca:

" — Peki yavrum!.." dedi ve sigarasını gencin önündeki küllükte söndürdü. Hocanın sabır ve sükûnetine şaşım.

Her bulduğum binâya bir kulp takılıp muhâlefet edilince, bunlardan birini şahsen hususî bir yurt olarak açmayı ve bu sûretle muhâliflerime fiilî bir ders vermeyi düşündüm. İşte benim "Yurtçuluk" faâliyetim böyle başladı.

Genç adam bu defa sordu.

"— Kimsiniz efendim!.."

Osman Bey:

"— Trabzon Meb'usu Prof. Osman Turan!.." deyince o genç hemen ayağa kalktı önünü ilikleyerek özür diledi ve Osman Hoca'nın elini öptü. Osman Hoca:

"— Zararı yok, zararı yok!.." diyerek o gencin sırtını okşadı.

Derhal içeriye alındık. Menderes bizi kâmil bir nezâketle karşıladı. Mes'eleyi dinledi. Derhal Mumtaz Turhan'ı arıyarak bu binayı kiralamaktan vazgeçirdi. Neyazık ki; mal sahibi menfaatini bozduğumuz mülâhazası ile binasını bize de vermedi.

Bu benim Menderes'le ilk olarak görüşmem olmuştur. Mes'eleyi ben anlattığım için Osman Hoca'ya;

"— Maşallah bu genç bir avukat gibi konuşuyor!.." demiş ve beni takdir etmişti.

Ben onu çeşitli vesilelerle yakından görmüş fakat hiç konuşmuş değildim. Üzerimdeki tesiri tam da beklediğim gibi olmuştur. Bu vesile ile merhum hakkındaki birkaç mesmuatını buraya kaydedeyim:

Sultan Abdulhamid Han Hazretleri'nin muhterem keremeleri Ayşe Osmanoglu, benim de bulunduğum bir mecliste şunu anlatmıştır:

1957 yılında İstanbul'un imârî faaliyeti başladığı zaman Menderis'in gece sabahlara kadar sokaklarda dolaştığı ve gece gündüz devam eden faâliyetleri teftiş ettiği söylenirdi. Böyle gecelerin birinde Menderes, Ayşe Osmanoglu'nun, annesi Müşfika Kadınefendi ile birlikte ikâmet ettiği Serencebey Yokuşu'ndaki konağın kapısını çalmış. Tek başına imiş... Ayşe Osmanoglu kapıya nâzır pencereden bakıp da O'nu görünce alâlacele üstüne birşeyler alıp kapıyı açmış ve içeri buyur etmiş. Menderes gecenin bu geç saatinde kendilerini rahatsız ettiği için özürler dileyerek misâfir odasına geçmiş. Ayşe Osmanoglu annesini uyandırmış. O da giyinip salona gelmiş. Menderes her ikisinin de ellerini öperek tekrar tekrar özürler dilemiş ve:

"— Kimse görsün istemedim. Onun için bu saatte rahatsız ettim!.." demiş ve ilâve etmiş:

C — Yurtçuluk faaliyetim

Aksaray İnkılâb Caddesi 61 numarada kâin bir bina bulmuştum. İdâre Hey'etindeki arkadaşları burasını tutmak için ikna edemedim. Adam üç dört katlı binaya bin lira kira istiyor

" — Siz bize velimetlerimizin emânetlerisiniz. Fakat maâlesef sizlerle bugüne kadar alâkadar olamadım. Özürler dilerim. Çevremiz böyle tavırları hazmedemeyecek insanlarla dolu!.."

Nihâyet bir kahve içtikten sonra ayrılmış. Bıraktığı zarfta Sultaneşendi ile annesi onbin lira bulmuşlar, bir de tahsisat-ı mestûreden (örtülü ödenek) ayda kendilerine üçbin lira bağlandığına dâir bir kâğıt!.. Merhumeler bu aylığı tâ 27 Mayıs 1960 ihtilâline kadar almışlardır.

O'nun hakkında bir vak'a da merhum Necip Fâzıl'dan dinlemişimdir.

Necip Fâzıl merhum da yine aynı yıllarda Ankara'ya gitmişti. Gâyesi Menderes'le görüşüp bir miktar para koparmak ve mecmua çıkarmaktı. Bir ay kadar Ankara Palas'ta kalmış, araya birçok insan girdiği halde görüşme imkânı hasıl olmamış.

Nihâyet bir sabah karanlığında kendisini Başvekâlet'te kabul etmiş. Mutad hoşbeşten sonra, Necip Fâzıl demiş ki:

" — Sizin başvekil olduğunuz bir ülkede, ben şu kadar eserin sahibi olarak, bir boyacı sandığı atarak Eminönü meydanında karnımı doyurmak için boyacılık yapsam... Bu size bir şeref midir?!. Sizin hasımlarınızın hasmıyım, niçin bana el uzat mıyorsunuz?!"

Menderes demiş ki;

" — Necip Fâzıl Bey, ben her şeyi biliyorum. Bütün kötülüklerin bu herifin başının altından çıktığından da gâfil değilim. (Menderes bu sırada bir resmi işaret edip göstermiş.) Fakat bilsen ne haldeyim. Üstünde Bayar, altımda Medeni Berk iki mason arasında, ıki değürmen taşlı arasındaki tâne gibiyim. Al şu parayı da git mecmuanı çıkar!.. Arada bir de bana çat ki; O'nu Menderes besliyor demesinler!.."

Necip Fâzıl Bey'e verdiği zarftan da yüz elli bin lira çıkmıştır. Ayrıca tahsisat-ı mestureden de yine üç bin lira maaş tahsis etmiştir ki, merhum Necip Fâzıl da — sanırım — bu parayı 27 Mayıs'a kadar almıştır.

Merhum Menderes'in bir faziletine de yeni muttali olduk. Türkiye Gazetesi muhabırı Târik Akarsu'nun Libya eski başbakanı Mustafa bin Halim'le yaptığı röportaj sayesinde Cezâyir'in istiklâlinin, Menderes'in Libya vasıtası ile gönderdiği silâhlar sayesinde temin olunduğu anlaşılmıştır. (Tafsilat için Bkz: 10 Nisan 1993 tarihli Türkiye Gazetesi).

1957 seçimleri arifesinde Akçaabat'a gitmişim. Partililer yaşamı büyüterek aday olman için çok ısrar etmişlerdi. O seçimlerde Menderes, Şeyh Saîd Hazretleri'nin değerli torunu Melik Fırat'a da böyle yapmış O'nu Meclis'e sokmuştu.

ve üç aylık peşin talep ediyordu. Onu peşinattan vaz geçirtemedimse de iki aya râzı edebildim. Şimdi iki bin lira bulmak gerekiyordu. Benimse hiç param yoktu. Trabzon'da birisine tâze kuyruk yağı gönderiyordum. O'nu ikibin lirasını bir müddet kullanmak için ikna ettim. Bu parayı peşinat olarak verip kontratı yaptım. Bir matbaada tahsilât makbuzları bastırıp, Milliyet Gazetesi'ne bir ilân verdim. O zaman talebeler spora geniş yer verdiğiinden ekseriyetle, Milliyet okurlardı. Cebimde yüz lira kalmıştı. Bunun seksen beş lirası ile bir masa aldım. On lira da bir koltuğa verdim. Artan beş lira ile de hamaliyeyi karşılayıp bunları o binaya akşamdan getirip bir odayı müdüriyet olarak tanzim ettim. Karton üzerine "Karadeniz Talebe Yurdu" diye yazıp kapıya astım.

Akşam yemeği yiyecek param kalmamıştı. Üniversite'deki Kızılay Lokantası'nda on kuruşa karnımı doyurup yurda döndüm. Sabahleyin binaya geldiğimde ilân üzerine kaydolmak üzere kapıda bekleyen bir yığın genç buldum. O zaman Yurt ihtiyacı çok fazla idi. Kapıyı açıp masaya oturdum. kaydolacak talebeyi karşımda oturtacak bir tek sandalye bile yoktu.

" — Yurt yemeksizdir. Yatak ücreti aylık otuz liradır. Üç aylık peşin alınır. On lira da kaydiye ücreti var!.." dedim. Bu hesapça her talebeden yüz lira alıyordum. O gün yüzden fazla talebe kaydoldu. Ertesi günler bu rakam yüz yetmişe yükseldi. Halbuki yurt, zar - zor altmış kişi alabilirdi. Demek ki, pek çoğu

Ben kabul etmedim. Trabzon Liselerinden Yeuşenler Derneği'ndeki ihtilâflardan dolayı siyâset gözünden düşmüştü. Yoksa Menderes ve D.P.'i tasvip etmiyor değildim.

Partililere Osman Nuri Lermioğlu'nu tavsiye ettim. Zavallı, o sırada otuz sene aradan sonra memlekete gelmiş bulunuyordu. Kabul etti ve sonra da Yassı Ada'da pek çok eziyet çekti. Hatta bu ızdıraplar O'nun hayatına mal oldu. Merhum çok değerli bir insandı. Muhakemeler devam ederken rahatsızlandı ve hastahane'de vefat etti.

Bense meb'us olmadığım halde 27 Mayıs'ta hücrelerde yatım. Bir Demokrat Parti meb'usundan fazla çile çektim ki; yeri gelince anlatılacaktır.

sıraya girip bekleyecekti. Bunu kabul edip kaydolmuşlardı. Yirmi bin liraya yakın para topladım. Bu para o zaman bir servetti. En iyi kumaşın metresi onbeş liradan fazla değildi.

Şimdi sıra yatak - yorgan tedârikine gelmişti. Elimdeki parayı peşinat olarak kullanmak sûretiyle onbeş - yirmi günde Yurdun bütün ihtiyaçlarını tamamladım.

Meğerse bina kaçak yapılmış imiş. Bir ay sonra Fatih Belediyesi elektriklerimizi kesti. Bu binanın altı pasajdı. Mal sahibi pasajı, bitişiğindeki Saydam Pasajı sahibine satmış imiş. Bu adam vanlı idi. Fâtih Kaymakamı da o sırada vanlı biri idi. Bunlar bizim yurt yaptığımız binayı yıkmaya çalışıyorlardı. Bina pasajın üstündeydi.

Bina yıkılırsa pasajın sahibi mülke temelden sâhip olmuş bulunacaktı.

Aman Allahım!.. Biz bu binanın şu elektrik işiyle neler çektik!.. Biz birilerini bulup elektikleri açtınıyoruz, vanlı pasaj sahibi Fâtih Kaymakamlığı vasıtasıyla kestiriyor. Belki bu vak'a on kere tekerrür etmişti. Mal sahibi ise, İbradili idi. Meğerse o bu işi bilerek yapmışmış. Çekip memleketine gitmişti. Ara ki; bulasın!.. O zaman bir binayı kolay kolay yurt için kiraya vermezlerdi. Adam, "talebe müsamaha görür" diye düşünmüş imiş.

Bütün bu sıkıntılara rağmen yurtçuluğun dâvâ yolunda çalışmak için câzib bir meşgâle olduğunu gördüm. Bu bakımdan ilk teşebbüste bir talihsizliğe uğradım diye işin arkasını bırakmadım. Bu defa Bozdoğan Kemerî, Kirazlı Mescit Sokak yedi numarada saray yavrusu bir ahşap konak buldum. Sahipleri Adanalıydı. Daha çok gelir elde etmek için burasını yurt yapmayı düşünüyorlardı. Bina onlardan eşya ve idâre benden olmak üzere ortak olduk. Seyhan Talebe Yurdu da böylece ortaya çıkmış oldu. Bu defa Aksaray'daki "Karadeniz Talebe Yurdu"nu da bütün sıkıntılarını bildirerek "Ordu Talebe Cemiyeti"ne sattım.

Bu sırada Trabzon, Liselerinden Yetişenler Derneği'ndeki başkanlığım da devam ediyordu. Fakat ben ilerledikçe muhaliflerim de çoğalıyordu.

Birgün idâre heyetinde bana itimadsızlık reyi mevzuubahs oldu. Biz muhaliflerden sadece iki rey fazlaydık. Mes'ele şahsıma taalluk ettiği için ben kaanunen müstenkif kaldım. Diğer taraf bizden iki kişiyi de benim yerime başkan yapmak üzere ayrı ayrı ve birbirinden habersiz olarak kandırıp kendi taraflarına çekmişlerdi. Böylece başkanlıktan düşürüldüm⁷⁷.

Birkaç gün sonra da bu ihtilâflarda taraf olan Haysiyet Divanı başkanı tek başına bir karar yazarak beni güyâ Cemiyet'ten ihraç etti. Fakat ben mes'elenin arkasını bırakmadım. Önce bütün iddia ve ihtilâflara dâir önce "Maskeler Aşağı!.." adıyla bir broşür yayınladım. Sonra da Mahkemeve müracaat edip bu kararı iptal ettirdim⁷⁸. Ancak bir haysiyet mes'elesi yaparak bir daha cemiyete ayak atmadım. Zira bu defa faâliyet geçirdiğim "Seyhan Talebe Yurdu" kısa bir müddet sonra, fikrî faâliyet merkezi hâline geldiğinden dava dışındaki işler benim için câzibesini kaybetti.

Yurt ve Fakülte Kanti'ni benim iki fikrî faaliyet karargâhım

77 — Siyâsetten soğumamın başlıca sebebi bu hâdisedir. Öyle adamlar yerime başkan olabilmek için aleyhime rey vermişlerdi ki, tâ liseden beri yanımda önlerini kapatırlardı. Bu gibi mes'elelerde, idealist kalmak imkânsız denecek derecede güçtür.

Ben, lise'de bile meb'usluğu kendime az görüyordum. Herkes de benim ilk fırsatta siyasete atılacağıma muhakkak nazarıyla bakardı. Fakat şu Trabzon Liselerinden Yetişenler Cemiyeti'ndeki kargaşalıklar, beni bu işten ciddiye soğutmuştu. Buna rağmen 1977 seçimlerinde M.S.P'den Trabzon meb'us namzedi oldumsa bunun sebebi hakkımda açılmış olan sayısız cezâ davâsıydı ki, yeri gelince anlatılacaktır.

78 — İstanbul Sekizinci Asliye Hukuk Mahkemesinin 9.2.1958 tarih ve 112 sayılı kararı ile bu ihraç iptal edilmiştir. Dosya numarası 58 - 55'tir. Temyiz yolu açık olmak şartıyla verilen bu karar Cemiyet temyiz etmemiş, ben de o gün bu gündür, hüsrânımı sineme gömüp bu cemiyet ile aslâ alâkalanmamışım...

Trabzon Liselerinden Yetişenler Derneği Kongresi'nde
vedâ konuşmasını yaparken (1957)

olarak çoktan tebellür etmeye başlamıştı.

Kantin, her fakülte talebesinin devam ettiği büyük bir kahvehâneydi. Orada ana direklerin dibindeki yuvarlak masalardan biri benim dâimi yerimdi. Burası alenî bir münakaşa kürsüsü gibiydi.

Fakülte ikinci sınıfta talebe cemiyeti seçimlerine girmiştik. Biz muhafazakâr olarak gâyet azdık. Buna rağmen idâre heyetini yarı yarıya kazanmıştık. Henüz daha vazife taksimi bile yapmadan bir gün dediler ki;

" — Hukuk Fakültesi'nin Fen Fakültesi ile münazarası var!.." O zamanlar münazara çok modaydı.

" — Şunu tehir edelim, biz daha yeni seçildik!.." dedik. Dinletemedik. Adamlar bizi hazırlıksız yakaladıklarına seviyorlardı. Münazaralar, o zaman, Beyazıt'ta "Marmara Talebe Lokali" denilen salonda yapılırdı. Derhal üç kişilik bir ekip kurdum ve tezi onlara izah ettim. Hem ekip olarak kazandık ve hem de ben puan sıralamasında birinci oldum. Ondan sonra da her münazarayı kazandık. Rakiblerimiz yuhalamak veya kuvve-i mâneviyemizi bozmak için bazan ön sıralara kasıtlı gençler yerleştirirlerdi. Onlar bile bizi alkışlamak mecburiyetinde kalırlardı.

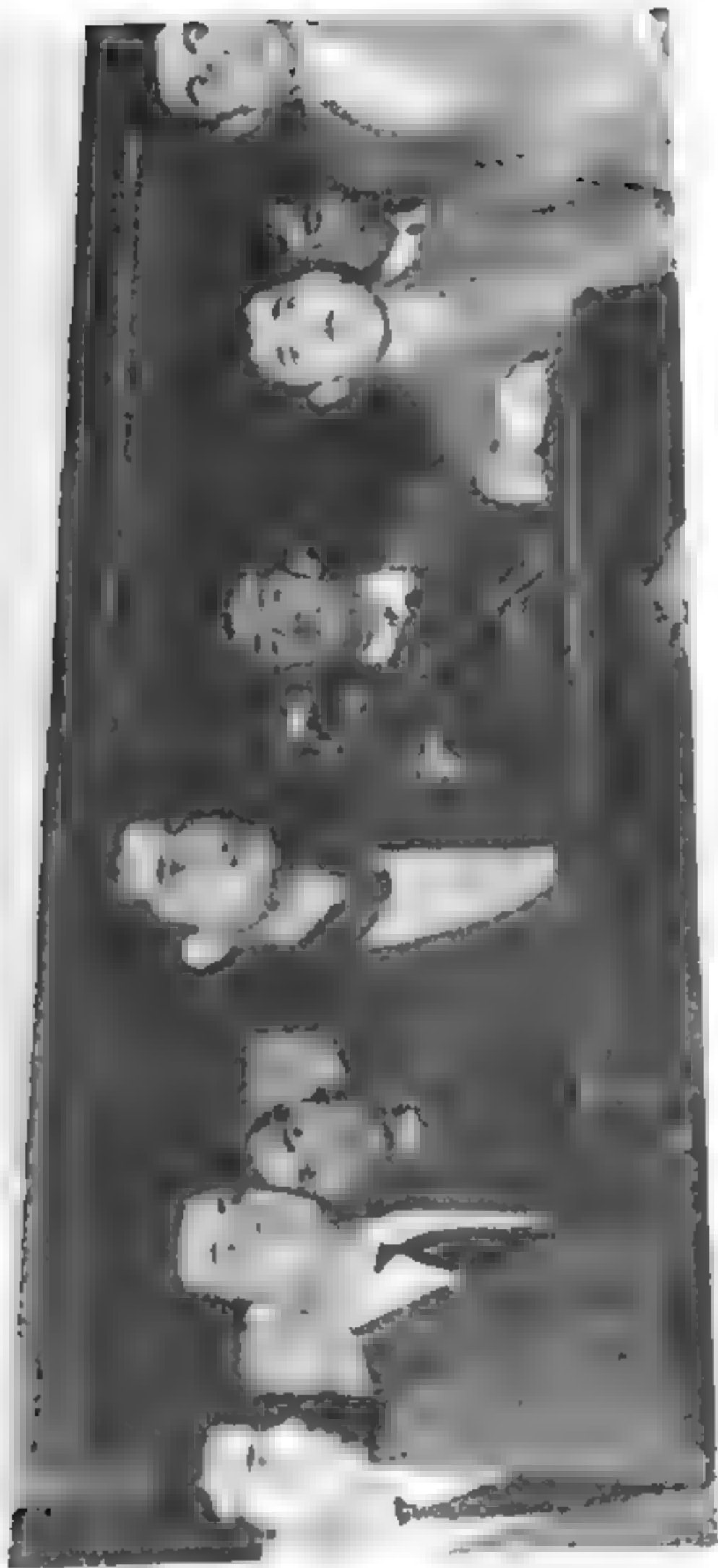
Talebe cemiyeti seçimleri bizim için bir gösteri imkânı doğurdu. Bu vesile ile kantindeki sohbetlere ilâveten sınıflarda da konuşabiliyorduk. Bu benim için daha müessir olacak bir konuşma imkânı idi. Böyle fırsatları kaçırmaz, ve dozunu ayarlamak şartıyla dâvâmızı da talebe mes'eleleri arasına sıkıştırarak orataya koymak imkânını bulurdum. Üniversite'de dâimâ basın muhâbirleri olurdu. Bu gibi hâdiseler böylelerinin gammazlaması veya işi abartmasıyla C.H.P.'yi tutan basında da zaman zaman yer alır ve biz de bunların bazılarını tekzib mecburiyetinde kalırdık. O zaman böyle mevzularda tekzibin savcılıkça kabul olunup alâkalı gazeteye gönderilmesini temin

Hukuk Fakóltesi Kantu'ndeki meşhur yuvarlak masam. Bu masa âdeta
Fakólte Kürsülerinden biri gibiydi.

etmek bir hayli müşküldü. Bu gibi vesilelerle bizden bahseden ve talebe mes'elelerini bahâne ittihaz ederek dahi "gericilik" ithâmıyla islâmî düşüncelere hücum eden mevkutelerin başında İnönü'nün damadı **Metin Toker**'in çıkardığı "**Akis Mecmuası**" geliyordu. Bu ve benzeri mecmualar üniversitede "islâmcı" bir gençliğin filizlenmekte olduğunu hissettikçe, dehşete kapılıyor ve tehlikeyi kendileri için vârid olduğundan çok daha büyük gösterdikten maadâ, bir de ona siyâsî bir veche vermeye çalışıyorlardı. Bu tutum, iki sebepten doğuyordu. Bunlardan birincisi o zamanlar merhum **Bediüzzaman Said-i Nursî Hazretleri**'yle zamanın Başvekilî **Adnan Menderes** arasında rahmetli **Tevfik İleri** aracılığıyla tecüssüs etmiş bir münasebetin şâyi' olmuş bulunmasıydı. Demokrat Parti'nin "**Bayar'a rağmen**" müslümanları desteklediği ve hatta zaman zaman teşkilâtlandığı bile söyleniyordu. Gerçi bu temâyül ve davranış onların iddia ettiği çapta değilse de, bir nebze mevcuttu. Ancak C.H.P.'li basının gâyesi, o günkü zayıf islâmî hareketi sayâsî bir kadrolaşma gibi göstererek dînî temâyüllere imkân ve tâviz sağlanmasını önlemektir.

Buna, o yıllarda ve ilk olarak **Menderes**'in tazyif eylemesiyle D.P. Konya Meb'usu **Himmet Ölçmen**'in Millî Türk Talebe Birliği'ni muhâfazakâr ve milliyetçi gençler eliyle D.P.'ye kazandırmak ve gençliği arkasına katmış bulunan Cumhuriyet Halk Partisi'ne karşı bir gençlik hareketi temin etmek temâyülü eklenince, C.H.P.'li basın bu yoldaki propogandasını artırmıştı. Hakikaten bu destek meyve vermiş ve Ankara Üniversitesi'nde talebe olan hemşehrisi **Vehbi Ünal** marifetiyle **Himmet Ölçmen** maksadına nâil olmuştu. Millî Türk Talebe Birliği ilk defa 1956 yılında ele geçirilmişti. Bu hâdisede ben de **Vehbi Ünal**'ın yanında yer almış, kongre başkanlığını deruhte etmiş, kendilerine yardımlarda bulunmuştum. O zamanlar her fakültede iki talebe cemiyeti mevcuttu. Biri "talebe

Hukuk Fakóltesi Birinci Sınıf Anfisi'nda "irtica" isnadına cevap verirken

derneği" adını taşıyor, diğerine ise "talebe cemiyeti" deniyordu. Meselâ İstanbul Üniversitesi, Hukuk Fakültesi Talebe Derneği ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Talebe Cemiyeti gibi. Dernekler Millî Türk Talebe Birliği'nde zirveleşiyordu. Cemiyetler ise Millî Türk Talebe Federasyonunda.

Millî Türk Talebe Birliği ve ona bağlı dernekler daha sönüktü. Kongrelerini beş on kişiyle yaparlardı. Bu yüzden onu elde etmek kolay olmuştu. Talebe Federasyonu ise daha canlı ve C.H.P.'nin bir nevi gençlik kolları gibi çalışıyordu.

1950'den sonra D.P. Cumhuriyet Halk Partisi'nin mallarını elinden aldığı zaman Cağaloğlu'nda iki büyük bina Hazine'ye intikâl etmişti. Bunlardan biri "Eminönü Halk Evi" olarak kurulmuş ve çalışmış bulunan binaydı ki, Millî Türk Talebe Birliği'ne verilmişti. Diğerisi ise Cumhuriyet Halk Partisi İstanbul Vilâyet Teşkilâtı'nın barındığı, Hürriyet Gazetesi'nin karşısında şimdiki Millî Eğitim Müdürlüğü binası idi. Bu da Millî Türk Talebe Federasyonu'na verilmişti. 1960 ihtilâlinden evvel bu teşkilât tam manâsıyla sola ram olmuş ve mezkûr bina bir komünist karargâhı hâline getirilmişti. Nihâyet mahkeme kararıyla buradan tahliye ettirilen Teşkilât, Prof. Nevzat Yalçıntaş'ın başkanlığı altında resmen teşekkül ettirilmiş bir hey'et vasıtasıyla adlî emânet altına alınmıştı.

Millî Türk Talebe Birliği ise bu sûretle ele geçirilmiş olmakla beraber 27 Mayıs İhtilâli ile tekrar muhafazakâr ve milliyetçilerin elinden alınacak ve C.H.P. gençliğine verilecekti. Bu yüzden onun 1964 - 65 yıllarında yeniden ele geçirilme faaliyeti gerçekleşecekti.

Diğer taraftan biz de üniversite câmiasında sayıca pek az olduğumuzdan, D.P.'yi tutan ve islâmî hayatı olmayan gençleri de yanımızda göstermeye çalışıyorduk. Bu yüzden C.H.P.'li basın onlarla bizi bir mütâleâ ediyor ve hareketlerimizi biraz da bu yüzden mubâlâğalandırıyordu. Şu durumun anlaşılması için

câlib-i dikkat bir mes'ele, Üniversite'de açılmış bulunan mescidle alâkalı mâceradır.

1957 yılında Prof. Hıfzı Timur Hukuk Fakültesi Dekanı olunca, derslerinden binnisbe muhâfazakâr olduğuna hükmettiğimiz merhuma mürâcaat ederek, Fakülte dâhilinde bir mescid açılması talebinde bulunduk. Prof. Hıfzı Timur mürâcaatımızı müsbet telâkkî ederek bize Hukuk Fakültesi bodrumunda bir yer tahsis etti. Burasını dayayıp döşeyerek mescid hâline getirdik. Ancak namaza devam eden gençlerin sayısı on - onbeş kişiyi geçmiyordu. On - onbeş türk ve bir o kadar da arap talebe. Halbuki o devirde İstanbul Üniversitesi bünyesindeki fakültelerin talebe sayısı mecmûan otuz bin civarındaydı.

Mescidimiz kısa bir müddet sonra C.H.P.'yi tutan basında tenkidlere mevzu edildi. Lâik bir üniversitede mescid ne demekti?!. Bilhassa Milliyet Gazetesi, evirip çevirip mescide ve Hukuk Fakültesi Dekanlığı'na hücum ediyordu. Günün birinde bu gazeteyi basmaya karar verdik. Namaz kılmasa da C.H.P.'yi tenkid eden gençleri de beraberimize alarak ikiyüz - üçyüz kişilik bir grupta Beyazıt'tan yürüyüşe geçtik. Milliyet Gazetesi'ne geldiğimiz zaman çalışanların kâmilten kaçtıklarını gördük. Hayret!.. Ne gazete de insan vardı ve ne de cirafta polis!.. Yürüyüşümüzü haber alınca, herkes bir tarafa sıvışmıştı. Sözcü bendim. Odaların birinde Hilton Oteli'nin açılışında bir skandala sebep olmuş bulunduğu için gazetelerden tanıdığım bir foto muhâbirinden başka kimse yoktu. Kendisini bir masada oturur vaziyette yakaladık. Önünde haşlanmış bir mısır vardı. Bizi görünce hiçbir şey olmamış gibi, tavrına bir tabîlik süsü vermek için önündeki haşlanmış mısır ısıtmaya başladı. Halbuki bina onun odasından caddeye kadar talcbeyle doluydu. Elinden mısır alıp yere fırlattım ve yakasından tutarak:

" — Ulan ayağa kalksana!.. Bu kadar insan sizinle konuşmaya gelmiş!.. Nerede bu gazetenin adamları!.. Ne istiyorsunuz bi-

zim mescidimizden!.." diye bağırdım. Herif titremeye başladı ve;

" — Benim haberim yok. Ben foto muhabiriyim⁷⁹ dedi.

" — Haberi olan ortaya çıksın!.." diye karşılık verdim. O zaman ağzından baklayı çıkartarak dedi ki;

" — Siz bu mescidi namaz kılmak için açtınsa, buna bir diyeceğimiz yok. Amma biz istihbar ettik ki, siz orada Atatürk aleyhine faaliyetler tezgâhlıyorsunuz!.. İşte biz buna karşıyız."

" — Ulan senin dede. Başlatma şimdi beni diyerek" kendisini sandalyesine itum ve;

" — Bu neşriyata devam ederseniz, burayı yerle bir edeceğiz!.." tehdidini savurup binadan çıktık.

Ertesi günü gazete nâmına "**Milliyet'ten Mektup**" başlıklı sütununda **Abdi İpekçi** bizimle alâkalı bir yazı neşretti ve foto muhabirinin bize söylediği sözleri tekrarladı. Halbuki, o gün bir lise durumundaki Robert Kolej'de resmen kilise vardı. Bu kilise lâikliğe aykırı sayılmıyordu. Ama bizim fetvacı

79 — İstanbul'da ilk defa olarak lüks bir otel inşa edilmesi düşünülmüş, **Menderes Hükümeti** bunun için Emekli Sandığı ile meşhur oteller zincirinin sahibi **Conrad Hilton'u** anlaştırmıştı. Yer olarak kadim bir Ermeni Mezarlığı'nın yeri olan bir saha seçilmiş ve inşa edilecek otelin yirmi senelik bir ortaklıktan sonra tamamen Emekli Sandığı'na kalması hususunda anlaşılmıştı. 1956 yılında bu otelin açılışı yapılmış başta sinema sanatçıları olmak üzere pek çok meşhur kimse bu açılışa dâvet edilmişti. Bunlardan biri de sanatçı **Terry Moore'du**. Otelin merdivenlerinde **Milliyet Gazetesi** foto muhabirine poz vermiş, bu pozlardan birinde bacaklarını çadır direği gibi dikerek, merdivene oturmuştu. Her tarafı gözüküyordu. Kadın dolsuzdu. Bu muhabir ertesi günü bu resmi gazetesine basmıştı. Bunun üzerine gazetelerin yazdığına göre **Terry Moore** kimseyle konuşmayı kabul etmeyerek, odasına kapanmış ve sınır krizleri geçirmişti. Bunun üzerine söylediği bir söz vardı ki, ertesi günü **Milliyet Gazetesi** onu manşetten veriyordu. "Ben türktür, müslümandır diyerek ona güvenip hususî bir poz verdim. Hainlik edip bunu gazetesine basmış" diyordu. Demek ki, dolsuz resim çektiren bir sanatçı bile Türklüğü, Müslümanlığı güvenilme sebebi kabul ediyordu. İşte karşınıza çıkan foto muhabiri bu skandalın kahramanı idi.

profesörümüz Sıddık Sâmi⁸⁰ Hukuk Fakültesi Dekanlığı'nın üstünde bir makam olarak, Rektörlükçe mescidimizi kapattı. Tekrar Hıfzı Timur'a gittiğimizde adam ağlamaklı idi. Bizi teselli ederek dedi ki;

" — Evlâtlar, bir kısım insanlar bu ülkede İslâmiyet'i istemiyorlar. Fakat bunu açıkça söylemeyip Atatürk'ün arkasına saklanıyorlar. Her islâmî davranışı ona karşı göstererek engellemek yolunu tutuyorlar. Şimdi de böyle oldu. Ama üzülmeyin. Bu dinin sahibi büyüktür. Bu günler gelip geçer." Meâlen "Allah'ım mescidlerinde ibadet edilmesini men edenden daha zâlim kim olur" tarzında bir âyet de okudu. Bu adam belki de cuma namazı bile kılmayan bir müslümandı.

Üniversite'de ne kadar az bir mevcudiyetimizin olduğunun anlaşılabilmesi için o yıla âid bir vak'a daha zikredeyim:

Bir Kadir gecesi idi. Fâtiḥ Câmi-i Şerifi'nde bir kaç arkadaşla mevlid-i şerif dinliyorduk. Arkadaşlarıma dedim ki;

" — Bizim şu yaptığımız iş nefsaniliktir. Şu gecenin kadir gecesi olduğunu bilmeyen ve belki de, şu anda menhiyatla iştigâl eden onbinlerce arkadaşımız varken, biz buraya gelip mevlüd dinliyoruz. Şahsî zevk ve tatminkârlık peşindeyiz. Kalkıp bir yurda gidelim. Belki iknâ ve irşadına vesile ola-

80 — 27 Mayıs İhtilâli hengâmında reisicumhurların gayri mes'ul olduklarını bildiren Anayasa'ya rağmen, Bayar'a nasıl ceza verilebileceği hukukî bir mes'ele olmuştu. Bize okutulduğuna göre, kanunlar ancak tehteki hükümleri itibarıyla makale şâmil olabilirdi. Yani geçmiş hâdiselere tatbik edilebilinirdi. Bütün hocalarımızdan böyle okumuştuk. Fakat hayretle gördük ki, bize okuttuklarının tam tersine bir fetva ile ihtilâlcilerin Bayar'ı cezalandırabilmelerine cevaz veren bir görüş ortaya atıldılar. Bunlar Sıddık Sami Onar ve Huseyin Nâil Kubalı gibi o devrin en meşhur hocalarıydılar. Bundan dolayı bir müddet onlardan istihfaf makamında "fetvacı profesörler" diye bahsedilmişti. Demek ki, başlangıçta ihtilâlciler İnönü'nün kınanc âlet olarak Celâl bayar'ı da idam etmek istiyordu. Sonradan masonlar imdadına yetişip O'nu kurtardılar. Kabak, mason olmayan Adnan Menderes, Fatih Ruştü Zorlu ve Hasan Polatkan'ın başına patladı.

**Kadir Mısıroğlu hâdisenin geçtiği 1957 yılında
bir konferans verirken.**

bileceğimiz birilerini bulup sohbet ederiz. Bu takdirde elbette ki, daha hayırlı bir iş yapmış oluruz."

Oradan kalktık, nereye gidelim diye düşünürken aklımıza Sarıgül, Şemsettin Sami sokaktaki Erzurum Talebe Yurdu geldi. Bu bina yurt olmadan evvel benim babamın teyzesinin mülkü idi. Orada kalmıştım. Ayrıca içinde yaşıp kalkanlardan bir genci de tanıyordum. Onu vesile ittihaz ederek orada bir sohbet fırsatı bulunuz diye düşünmüştüm. Kalktık, Erzurum Talebe Yurdu'na gittik. Yurdun oturma odasında birkaç genç vardı. Onlara arkadaşınızı sorduk. Yukardan çağırıp gelmek üzere birisi çıkıp gitti. Diğer iki genç de dışarı çıktılar. Az sonra bulunduğumuz katın mutfağından ancak karine ile anlaşılabilen, yarılan yok edilmiş kelimeler hâlinde bağırışma cümleleri işitilmeye başlandı. Birisi:

" — Bu Ata... düş... Burada görmek istemiyorum!.. Gi... Kovacağım!.." diyordu. Diğer de;

" — Ayıptır sus, adam misafir gelmiş!.." gibi sözler söylüyordu. Derhâl anladık ki, gençlerden biri;

" — Bu Atatürk düşmanını burada görmek istemiyorum, gidip onu kovacağım" diye bağırıyor. Diğer de yakın mesafede olduğumuz için duymayalım diye hem ikide bir onun ağzını kapatarak sözlerini yarımsar heceler hâlinde ortaya çıkmasını sağlıyor ve hem de kendisini teskin etmeye çalışıyordu. Bu durumda orada kalsak, kavga çıkma ihtimâli vardı. Fikir değiştirdik. Çağırdığımız arkadaş gelince:

" — Biz seni alıp bir yere gitmek istiyoruz" dedik.

O da zaten üstünü giyinerek gelmişti. Beraber çıktık. Dışarda vak'ayı kendisine anlatık. Asıl niyetimizin de orada oturup sohbet etmek bulunduğunu, fakat karşılaştığımız manzara yüzünden fikir değiştirdiğimizi söyledik.

" — Ah! " dedi. "Bilseniz burada ne serseriler var!.. Namaz kılan üç kişiyi geçmez. Hepsi kız tavlama peşinde. Kitap okumazlar, dünyadan haberleri yoktur. İlk mektepten beri beyinlerine doldurulmuş olan palavralarla ihticac eder dururlar!.."

İşte o günlerde muhâfazakâr Erzurum'un çocukları bile bu haldeydi. Nereye gidelim diye düşündük. Arkadaşlarımızdan birisi Şehreminin'deki Afyon Talebe Yurdu'nda nurcu⁸¹ temâyüllü bir tanıdığı olduğunu söyledi. Akdeniz Caddesi üzerinde idik. Oradan Şehremini'ne gitmek mesafenin kısa olmasına rağmen müşküldü. Çünkü Akdeniz caddesi bir noktada nihâyete eriyordu. Ondan sonrası marul tarlaları hâlinde Vakıf Gureba Hastanesi'ne kadar temâdî ediyordu. Talebe imkânlarıyla taksi tutup Aksaray'dan dolaşmak yerine, dümdüz karşıya geçmeye karar verdik. Çamurlara bata çıka Şehremini'ne ulaştık. Afyon Talebe Yurdu'nun güzel bir çay, kahve içilen oturma salonu vardı. Oraya yerleşip tanıdık arkadaşları çağırtık. Sohbetin koyulaştığı bir anda, civardaki masalardan birinden yaşlı bir talebe, hışımla yanımıza gelip bağınmaya başladı:

" — Ulan defolun burdan!.. Sabahtan beri kulak misafiri oldum. Hep gericilik yapıyorsunuz, sizi burda görmek istemiyorum!.."

Sonradan anlattıklarına göre bu, fakülte hayatı uzun sürmüş, boşlukta, nefsânî arzuları peşinde koşan, yaşlı bir tıp talebesi imiş. Derhâl ayağa fırladım, herifin yakasına yapışıp onu masasına doğru ittim ve:

" — Ulan sensin, hergele!.. Dinlemeye mecbur değilsin, istemiyorsan çekilir odana gidersin. Bir misafire böyle mi davranılır!.." dedim. Adam karşılık verdi:

" — Seni ben hukuk kantininden tanıyorum. Sen gerici ve Atatürk düşmanısın!.."

" — Evet öyleyim. Çünkü Muhammed Aleyhisselâmın aske-

81 — O zaman "Nurcu" değil "Nur Talebesi" deniliyordu. Nurcular "Nurcu" Süleymanlılar "Süleymanlı" denilemesine kızarlardı. Bu isimleri yerleştiren basındır. Bugün böyle tâbirlere itiraz eden kalmadı. Biz bile "Müslüman Gençliğin El Kitabı" yerine "İslâmcı Gençliğin El Kitabı" adıyla bir eser telif etmiş bulunmaktayız. Çünkü, müslüman, sözü "İslâmcı"daki hareket ve iddiayı artık ifâde etmez olmuştur.

riyim. Sen de deccal'in askeriysen erkekçe söyle!.. Safın belli olsun!.. Şu halinle, kendi çöplüğünde öten bir horoza benziyorsun. Ben burada misafirim. Kavga çıkarmak istemem. Mâdem sen istiyorsun, erkeksen dışarıya gel, bakalım kaç okkasın!.." diye bağırdım.

Adamla döğüşmek üzere dışarıya çıkmaya davranıyorduk ki, yurt dâhilinden arkadaşlar araya girdiler ve muhatabımı alıp odasına çıkardılar. Böylece gergin bir hava içinde bir müddet daha sohbet edebildik. İşte 1950'li yılların havası böyle idi.

Şu gerçeğin anlaşılması için, hadi câlib-i dikkat bir vak'a daha anlatayım:

1956 yılında istanbul'da yayınlanan gazetelerden biri de Tan'dı. 1950'den evvel Sabiha ve Zekeriya Serteller'in çıkardığı, komünizm propagandası yaptığı için tahrip edilmiş olan Tan çoktan kapanmıştı. Bu defa onu Bab-ı Âli'den gelmiş geçmiş en pinti adam Halil Lutfi Dördüncü⁸² çıkanyordu. Fakülte arkadaşlarımızdan birisi de o gazetece gece sekreterliği yapardı. Bir akşam:

82 — Halil Lutfi Dördüncü Selânik'liydi. Çoluk çocuğu yoktu. Buna rağmen dillere destan olacak derecede pinti idi. Meydanlarda saat var diye, saat taşımaz, bitmiş ampulleri toplar, onların kırık camlarını, ucundaki sarı metalı biriktirir satardı. Onun cıvrılığı üzerine Bâbiâli'de pek çok fıkra anlatılırdı ki, bunlardan birini ibret için nakletmek isterim: Vakıf Neşriyat Yurdu'nun sahibi Hakkı Târik Us ile bir gece idârehânedeki görüşüyorlarmış. Hakkı Târik de onun gibi hasıstı. Halil Lutfi demiş ki;

" — Târik Bey, bu odada ikimizden başka kimse yok. Bız de bir birinin yüzünü milyon kere görmüş kimseleriz. Şu elektrik füzülü yanıyor. Müsaade et de onu söndüreyim."

Kalkmış elektriği söndürmüştü. Karanlıkta bir hayli konuştuktan sonra sözü bir yere bağlayıp ayrılacakları sırada Halil Lutfi elektriği yakmak için ayağa kalkınca, Hakkı Târik:

" — Bir dakika dur arkadaş!.. Nasıl olsa ikimizden başkası yok diye ben pantolonumu çıkarmışım, onu giyeyim!.." demiş.

Şu adamların ikisi de geriye büyük bir servet bırakarak ölüp gitmişlerdir. Genç Hakkı Târik hiç olmazsa kütüphânesini millete bağışlamıştır. Halil Lutfi'den hiçbirşey kalmadığı gibi, arkasından bir fâtiha okuyan da çıkmamıştır. İşte dünya malı bazılarını böylesine sarhoş etmektedir.

" — Hadi gazeteye gidelim, gece pek kimse olmuyor, sıkılıyorum" dedi.

Kalkıp gittik. Murat Sertoğlu bir masada yazı yazıyordu. Dikkat ettim, önünde açık, satırları üzerine cetvel konulmuş kitaplar vardı. Baktım bunlardan biri Ömer Rıza Doğrul'un Tanrı Buyruğu isimli tefsiri, diğeri de galiba Abdülbaki Gölpınarlı'nın yeni çıkmış meâli idi. İkisine de bakıp bakıp birşeyler yazıyordu. Arkadaş beni ona takdim etti. Oturduk, çaylar geldi. Murat Sertoğlu'nu bazı gazetelerdeki pehlivan tefrikalarından tanıyordum.

" — Ne yazıyorsunuz Üstad!.." diye sordum.

" — Yarnki tefsiri!.." dedi ve ilâve etti:

" — Biliyorsun, bizim gazete kur'an ilâvesi veriyor."

Kur'an ilâvesi de ne demekti? Gazeteyi hiç alıp okumadığım için ne yaptıklarını doğrusu bilmiyordum. Dinî mes'elelerde mübâlâtsiz (ciddiyetsiz) olan bu adamlar bazan meâle de Kur'an diyorlardı.

Gerçekten İ. Hakkı Baltacıoğlu böyle yapmış, çıkardığı meâle sadece "Kur'an" adını koymuş ve onu Kar'an-ı Kerim'in aslına âid şekil şartları ile basmıştı. Besim Atalay ise türkçe metnin aslının yerine ikaamet olunarak Onunla ibadet edilmesinin doğru (!..) olduğunu ispat sadedinde "Türk Dili ile İbâdet" adında kocaman bir kitap yazmıştır. Bu hareketler, Kur'an-ı Kerim'in aslını ortadan kaldırarak, yerine Türkçe bir meâl metnini ikame etmek hususundaki gerçekleştirmiş bir inkılâbın o zamana kadar gelmiş bir uzantısıydı. Hayfa ki, o günlerde sırf islâm'a karşı olan insanlarda görülen bu temâyül, bugün müslümanlık adına ortalarda gezen bir kısım insanlarda daha da çirkin bir şekle dönüşmüştür⁸³. Bu Mithat Sertoğlu daha sonra Tercü-man Gazetesi'nde sırf tiraj sağlamak için alevîliği tahrik edecek olan bir cyyamcıydı. Meâl yazmak için

83 — Otuz kırk sene evvel, Kur'an-ı Kerim'e karşı vâki' saygısızlık kemalist ve komünistlerden sâdir olmaktadır. Bugün bir kısım sözde müslümanlar bu vâdideki mübâlâtsizlikta onları da geçmişlerdir. Bu husustaki tafsilât buesernin gâyesini aştığı için sâdece birkaç misal verelim:

kullandığı tefsirler de ilk çıkışları günden itibaren o zaman eksik olmayan İslâm âlimlerince şiddetli tenkidlere mâruz kalmış, bozuk muhtevalı eserlerdi. Esâsen kendisi Arapça da bilmezdi.

Akşamdan bu iki esere bakarak, meâl hazırlıyor, ertesi gün de bu, gazete ilâvesi olarak halka dağıtılıyordu. Şu lâubaliliğe canım sıkıldı. Lâkin ona bir şey demedim. Zira hem misafirdim ve hem de onu ilk defa görüyordum. Ertesi gün Tan'ı alıp baktım. İlâve hem Kur'an-ı Kerim'in aslına âid İslâm harfleriyle metnini ve hem de güya Türkçe meâlini ihtiva ediyordu. Bu, gazetenin içinde apartman kapılarından abonelere atılıyor, bazan da reklâm için giriş kapılarında yerlere bırakılıyordu.

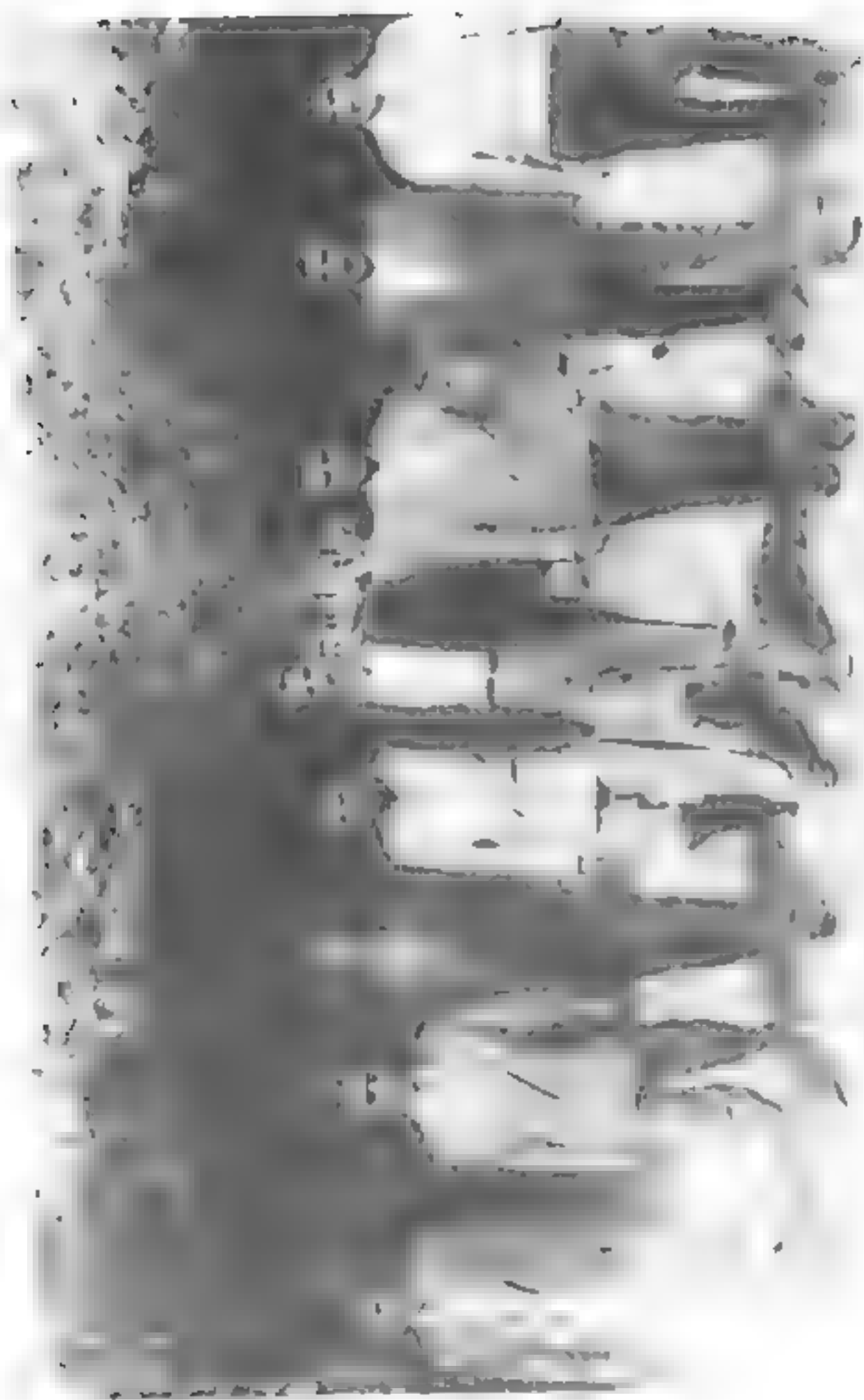
Hatırma Osman Gazi Hazretleri'nin Kur'an'ı Kerime karşı göstermiş olduğu meşhur ihtiram geldi. Dehşete kapıldım. Kur'an'ın aslına âid sayfaları ihtiva eden bir ilâvenin yerlere

Tefsir ve hatta meâl, halk için değil, âlimler içindir. Halk için tefsir veya meâl çıkartmak cinâyettir. Hele meâl, insanları Kur'an'ın azameti hakkında yanıltmaktan başka bir işe yaramaz. Altıbuçuk asır Osmanlı devrinde ancak üç beş tefsir yapılmışken, yetmiş senelik cumhuriyet tarihinde yüzden fazla tefsir ve meâlin çıkmış olması bu husustaki ciddiyetsizliği ispata yeter.

Tefsir artık bir şahıs işi değil, bir ilim hey'eti işidir. Çünkü, bu âlemde "yaş kuru ne varsa" onu ihtivâ eden bir azametli kitabın, bu kadar terakki eden ilimler karşısında tek bir fert tarafından kanhune varılması imkânsızdır. Hâl böyleyken otuz yaşında çocukların meâl çıkardığı görülmektedir. Hem de bazı meâllerde ciddiyetsizlik o hâle varmıştır ki, mes'ele böyle bir dipnotla izah edilmeyecek kadar geniş ve ehemmiyetlidir. Bu cinâyetter, hakkında eser telifini gerektirecek derecede, vahamet arz etmektedir. Bir şahıs tefsir çıkarıyor, bir banka muduru ve bir ticaret odası memuru ona takrız yazıyor. Bir defa takrız ne demek ondan haberleri yok. Takrız, övücü bir takdim demektir. Buna, yeni ortaya çıkmış bir müellifin değerinin anlaşılabilmesi için şöhretli ve selâhiyetli bir kimsenin onu tanıtmak ve tezkîye etmek ihtiyacı anında başvurulur. Âdab ve usûl budur. Şimdi hâle bakın ki, nefsinde tefsir yapmak gücünü gören bir adamı bir bankacı tezkîye ediyor. Şiracının şahidi bozacı olurmuş. (Bkz. Mahmut Toptaş - Şifa Tefsiri İstanbul, 1993.)

Boyle garâbetler saymakla bitmez. İstanbul Muftuluk Makamında oturan merhum Fikri Yavuz'un yazdığı ilmihâle, Balıkesir Muftüsü bilmem ne efendî takrız yazmıştır. Şüphesiz o efendinin mensup olduğu câmiinin da bu kitaba iltifat ve alâkasını celbetmek maksadına bağ'ı olarak ortaya çıkmış olan şu rezalet, nâşırın gayretkeşliğinden doğmuştur. Ama bunu kabul eden müellife ne demeli. Allah cümlemizi islâh etsin.

(руководитель) и др. (руководитель)

atılması, müthiş bir cinâyetti. Derhâl harekete geçtim ve bunun önlenmesi için Üniversite dâhilinde imza toplamaya başladım. On - onbeş günlük bir çalışma ile dokuzyüz otuzaltı imza topladım. Bu faaliyetim esnasında Teknik Üniversite kantininde kavga çıktı. Kemalist ve komünistlerle yumruklaşmaya mecbur kaldımsa da, yetişen bazı arkadaşlarımız kavganın büyümesini önleyebildiler. Yurtlara, fakültelere imza toplamaya tek başıma gidiyordum. Halbuki bu hata idi.

Sonradan bu imzalarla Başbakan Adnan Menderes'e ve C. Savcılığına birer telgraf çektim. Posta idâresi, telgrafın altına dokuzyüz otuzaltı imzalı listenin görüldüğünü de tasdik makamında not olarak ilâve etti. Ne yazık ki, bu teşebbüsten hiçbir şey çıkmadı. Teknik Üniversite ile birlikte İstanbul'da ellibin civarında talebe vardı. Günlerce koşuşturduğum halde, Kur'an-ı Kerim'e hakaret edilmesine mâni olma arzusuna, ancak dokuzyüz otuzaltı genç "evet" diyebilmişti.

Menderes'e böyle telgraflarım pek çoktur. Bunlardan biri de şudur:

Üniversite civarında kapatılmış câmiler vardı. Cumhuriyet'in ilk yıllarında bir hükümet karamâmesiyle bazı câmiler kapatılmıştır. Bu karamâmede, iki câmiin arasındaki mesâfenin en az elli metre olması gerektiği ifâde edilmekte, bundan daha yakınsa, iki câmiden birinin kapatılması emredilmekteydi. Tabii bu elli metre şartına nâyet edilmemiştir. İdâreciler, canlarının istediği câmiî kapatmış, kimini satmış, kimini başka işlere tahsis edilmek üzere kiraya vermiş veya ibâdet dışında kullanmışlardır. Böyle câmilerden biri de eski "Mekteb-i Kuzat" (Kadılar Mektebi) bitişiğindeki Kaptan Paşa Câmiî idi. Burası elli metre şartına uymadığı halde, kapatılıp kitap deposu yapılmıştı. Çünkü Mekteb-i Kuzat Üniversite Kütüphânesi hâline getirilmişti⁸⁴.

Bu bina Üniversite bahçesinin kenarından Süleymaniye'ye giden yolun üzerinde Esnaf Hastanesi sırasındadır. Cephesinde

84 — Bu kütüphânenin uzun zaman müdürlüğünü yapmış olan Nureddin Kalkandereli'yi birgün ziyârete gitmişim. Duvarlarda pahâ biçilmez hüsn-i

Bu grup arkadaşla, Üniversite Bahçesi'nde Suleymaniye'yi arkamıza alarak çektiğimiz bu resim. Yüzlerce kere verilmiş olan pozlardan biri .. (Bendeniz yine oradayım.)

nefis bir kuşak yazısıyla bütün binayı saran "Hâkim veya hakem olduğunuz zaman adâletle hükmediniz!.." meâlindeki âyet-i kerime yazılıdır. Cıvarda başkaca iptâl edilmiş câmiler de vardı. Tam Bozdoğan Kemerî'nin önünde hâlen bile, ev olarak

hat tabloları vardı. Onlarla alâkadar olduğumu görünce, bana şu tafsilâtı vermişti:

" — Kadir Bey, bilsen daha ne levhalar vardı. Ama onlar ne oldu bak sana anlatayım:

"Merhum pederim (Kalkandereli Sabri Bey) Yıldız Sarayı'nın hâfız ı kütübü idi. Otuzbir Mart Vak'asından sonra meşhur Yıldız Yağması olurken (Tafsilât için bak. Moskof Mezâlîmı isimli eserimiz) babam silâhını çekip kütüphâne kapısının önünde dikilmiş ve yağmacılara bağırmış:

" — Saray sizin, istediğinizi alabilirsiniz!. Lâkin kütüplara el sürdürmem!.. Böyle zengin bir kütüphâne bir daha, bir araya getirilemez!.. O milletindir!.. Beni öldürmedikçe buradan öteye kimseyi geçirmem!.." demiş.

Hakikaten kütüphâneyi bu yağmadan kurtarmıştır. Cumhuriyetten sonra Sultan Abdulhamid Han merhumun toplayıp biriktirdiği bu zengin kütüphâne İstanbul Üniversitesi'ne verilmiştir. Kütüphâne ellibin cılden oluşuyordu. Yer bulunamadığından işte Mekteb-i Kuzat bu işe tahsis edilmiştir. Lâkin buna bu değerli kütüphâneyi istiâb etmediğinden, bitişliğimizdeki Kaptan Paşa Câmîi de tavanına kadar kitapla doldurulmuştur. Şu kapıdan girerken görmüşsünüzdür. "Tâmuat dolayısıyla kapalıdır!.." ibâresi yazılıdır. Biliyor musunuz ki, bu levha o kapıda 1946'dan beri asılmaktadır. Hâlâ gelip buraya bir çığı çakan olmamıştır. Kaptan Paşa Câmîi'ndeki kitaplar da çürümeye terk edilmiştir. Câmî çoktan beri akıtmaktadır. Yazdığım yazılara, yaptığım şikâyetlere kulak asan bir idâreci henüz zuhur etmedi. Bilseniz ne değerli kitaplar var. Altıbinden ziyade yazma üçbin civarında albüm emsalsiz kıymettedir. Bu kitaplarla birlikte şu gördüğün hüsn-ı hatların belki yüz kat fazlası vardı. Onlarla bütün binanın duvarlarını süslemiş, artanları da bir kenara yığmıştım. Harf inkılâbından sonra bir gün buraya geldi. Duvarları en büyük hattatların pâdişah'a takdim edilmiş nefis hüsn-ü hatlarıyla donatılmış görünce öfke ile bağırdı:

" — Ne bu? Burasını türbeye çevirmişsin!.. Bunların hepsini Evkaf-ı İslâmiye müzesine gönderin!.."

Oyle de yapıldı. Ben yalnız kendi odamın duvarında asılanlara dokundurmadım. İşte bu gördüklerin onlardır. Bilâhâre seyrekleştirerek bütün binayı onlarla süslemeye çalıştım.

Aradan onbeş - yirmi yıl geçtikten sonra, merak sâikasıyla Evkâf-ı İslâmiye Müzesi'ne gönderilmiş olan tabloların âkıbetini öğrenmek istedim. Bir de ne göreyim, onları müzenin bodrumuna atmışlar, itına ile de koymayıp üzerlerine geliş güzel bazı eşya da bırakmışlar. Kimi yırtılmış, kimi çürümüş, velhâsıl hepsi de mahvolup gitmiştir."

kullanılmakta olan Güngörmez Mescidi bunlardan biriydi. Bir diğeri de Vefa Bozacısı'nın bitişiğindeki câmî idi. İçine bir nalbant yerleşmiş, orada at nallıyordu.

Bu câmiler için mahalleden, Üniversite mûhitinden imzalar toplayıp Menderes'e telgraflar çektim. Vakıflar Başmüdürlüğü nezdinde teşebbüslerde bulundum. Hiç aldırın olmadı. Sadece Vefa Bozacısı Hacı İsmail Efendi kendi binasının bitişiğindeki câmii yeniden ihyaya muvaffak olabilmıştır. Orada at nallayan eski kiracıdan kalma duvarda bir halka vardır. Hayvanın ayağını bağlayıp, o halka yardımıyla sâbilleştirip nallıyorlardı. İbret için o, duvarda ibka edilmiştir.

1957 yılında Yüksek İktisad ve Ticaret Mektebi'nin talebe kongresini idâre etmiştim. O zaman benim, hem sükûneti temin etmek husûsundaki dirayetim ve hem de usûlî kaidelere vukufum sebebiyle kongre başkanlıklarına dâvet edilmem âdet hâline gelmişti. Bu kongrede de kavga çıkma ihtimali olduğu için, beni çağırmışlardı. Kongre, Millî Türk Talebe Birliği Konferans salonunda yapılıyordu. Talebelerden birini ayarlayarak divana bir takrir verdirdim ve el çabukluğuna getirerek oradan bir karar çıkardım. Karar o sırada salgın hâline gelmiş bulunan hula - hup ve sitiriptiz danslarının yasak edilmesi hususunda Başbakan Adnan Menderes'e bir telgraf çekilmesi şeklinde idi. Hula - hup bir nevi çemberi bel hareketleri yaparken yere düşürmeden, bel hizasında tutabilmek şeklinde yapılıyordu. O zaman bu çemberlerin Anadolu'ya bile kamyon kamyon sevkedildiğine dâir gazete haberleri görülmekte idi. Sitiriptiz ise, dans ederken soyunmak mârifeti (!..)ni ifâde eden bir rezillikti. Kongre adına ve benim imzamlı Başvekîl'e telgraf çekilmiş ve bu karar, hem radyoda hem de gazetelerde haber olarak yer almıştı.

1956 - 57 yıllarında bir tiryakiliğim de rahmetli Celâleddin Ökten Hoca'nın derslerine devam etmektir. Bu muhterem zat uzaktan akrabamızdır. Kendisi emsalsiz bir ilm-i kelâm âlimi idi. İlim yolunda ibretli bir hayatı vardır⁸⁵.

Cumhuriyet devrinde mekteplerden ulûm-i diniyye yasak-

85 — Bakınız: Celâleddin Ökten, İstanbul 1962

lanıp kaldırılınca, felsefe okutursan meslekte kal, aksi halde çek gıt demişler. Hocanın muallimlikten başka yapabileceği bir iş yoktu. Onun için mecburen kabul etmiş. O yaştan sonra Fransızca öğrenerek felsefe bahislerini aslî kaynaklarından tetkik etmişti. Bu sebeple dersleri bizim için son derece faydalı idi.

Mâlûm olduğu üzere İmam-ı Gazali'nin cephel alması yüzünden İslâm Âlemi'nde felsefî cereyanlar akamete uğramış ve müslumanlarca ehemmiyetini kaybetmişti. Lâkin bir zaman gelip de, Türkiye'nin yüzü Batı'ya çevrilince şüphecî, nihilist ve materyalist telâkkiler Türk münevverinin itikadını sarsmaya başlamıştır. Bu yeni felsefî cereyanlar, temel islâmî prensiplerin ölçü olarak kullanılmaları sûretiyle red ve iptâl edilmek lâzım geliyordu. Aksi halde birçok insanımız bu cereyanların tesirinde kalarak dînen sapıklığa sürükleniyordu. Hâlen devam eumekte olan bu duruma karşı yazılmış olan eserler son derecede azdır⁸⁶.

Celâleddin Okten bize, üniversite kantinindeki münâkaşalarımızda ve hatta hayat boyu lâzım olacak öyle ciddî bilgiler vermişti ki; bunların yazılmamış olduğuna üzölmemek elden gelmez.

Hoca mecburî felsefe muallimi olup da, bu dersi okutmaya başlayınca, temelde ihtisası ilm-i kelâm olduğundan bu felsefî cereyanları İslâmiyet önünde hallaç pamuğu gibi savuruyordu. Bütün sapık felsefî cereyanları en ince bir sûrette tahlil eder ve islâmî telâkkilerin onlar karşısındaki üstünlüğünü kolay kolay reddedilemeyecek bir kat'iyetle ortaya koyardı. Cumartesi günleri Soğanağa Câmii'nde İhyâ-ı Ulûmî'd-Dîn okuturdu. Bu derslerin zevkine doyamazdım. Hoca, beni karşısında görduğı zaman normal tercüme ve tefsiri daha da genişleterek dinsizlere karşı mücâdelede işime yarıyacak fikrî ve felsefî malûmatlar ilâvesiyle, dersini genişletir, derinleştirirdi. Her hafta dersten sonra beraber yürüyerek Beyazıt, Kapalıçarşı, Mahmutpaşa ta-

86 Böyle eserlerin en başında büyük âlim İsmail Fennî Ertuğrul'un "Maddiyyun Mezhebi'nin İzmihlâli" adlı muazzam eseri zikredilmek gerekir. Bu değerli eser, yayınevımız tarafından lâtın harfleriyle ilk defa olarak basılmak üzere hazırlatılmıştır. Bunun dışında Akseklî Ahmed Hamdi Efendi'nin "İslâm, Fitrî Tabî Umûmî Bir dindir" isimli eseri de zikre şâyan bir değerdedir. Elmalılı Hamdi Efendi'nin tercüme ve tahşîye ettiğı "El - metâlib vel Mezâhip" de bu vâdide değerli bir eserdir.

1957 Yılında Beyazıt Beyazıtay Duğun Salonu nda terüplemiş olduğumuz
"KERKÜK GECEST" hâırası.

rikiyle Eminönü'ne gelirdik. Kışları ders verdiği câmiie yakın oturduğu halde yazları Boğaz'da Çubuklu'da Şeyhülislâm Yalısı denilen yoldan ustle ahşap bir binada otururdu. Oraya gitmek üzere Eminönü'nden vapura binerdik. Vapurun bodrumunda seyahat ederdi. Yol boyunca kendisine aklıma gelen herşeyi sorardım. Vapurdan inince Dalgıç Mektebi'nin önünden üçyüz, beşyüz metre yürünüyordu. Bu yolu da beraber yürür, O'nu kapısına kadar getirirdim. Kapı önünde elini öper, ayrılmak için müsaade isterdim. Hep içimden geçirirdim ki:

" — Buraya kadar yorulduğun gel bir kahve iç de sonra gider-sin!.." desin. Maksat, kahve içmek değildi. Sohbetine doymadığım için onun devamına sebep olacak birşeyler arardım. Lâkin o her defasında teşekkür eder ve içeriye beni buyur etmezdi. Bu bende öyle bir tiryakilik hâline gelmişti ki, bazen kanûnî mahzurlarına rağmen, İmam - Halip Mektebi'nde derslerine bile girerdim. O'nun da, muhabbeti bana aynı derecede idi. Bir hafta derslerine gitmesem dersten sonra Seyhan Talebe Yurdu'na gelir beni arardı.

Bu yıllarda vâkı olan ehemmiyetli hâdiselerden biri de Kıbrıs'taki rum katliâmına bir infiâl olmak üzere ortaya çıkmış bulunan 6 - 7 Eylül hâdiseleridir.

İkinci Cihan Harbi nihâyetinde İngilizler, değişen Dünya stratejik şartları muvâcehesinde bir kısım müstemlekelerinden çekilme kararı almışlardı. İstismar edebilecekleri kadar etmişler ve artık böyle yerler kendileri için yuk hâline gelmeye başlamıştı. Bu karara dâhil olan yerlerden biri de Kıbrıs'tı. Rumlar, İngilizler'in çekileceğini anlayınca, Kıbrıs Adası'na tek başlarına sahip olabilmek için aynen bugünkü Bosna - Hersek'te olduğu gibi oradaki Türkler'i yıldırıp kaçırtmak için tecâvüz ve hatta katl-i âmlara girişmişlerdi.

O günkü Türk Hükûmeti, kemalizmin yerleştirmiş bulunduğu pasif hâricî siyâset icabı olarak, Kıbrıs'ta olup bitenleri lâkaydî ile karşılamış ve hatta devrin Hâriciye Vekili **Fuad Köprülü**:

" — Bizim için Kıbrıs diye bir mes'ele yoktur!.." diyerek bu alâkasızlığı alenîleştirmişti.

Kemalizm ve onun hukukî mesnedi olan Lozan Sulh Muâhedesî, Mîsak-ı Millî'yi gerçekleştirememiş ve Batum, Batı

Trakya, Ege Adaları, Kıbrıs, Antakya, Halep ve Musul'u millî hududlar dışında bırakmıştı. Lozan'ın bu vahim kusuru belli olmasın diye de, Türkiye yıllarca kurtaramadığı topraklar üzerinde yaşayan insanlarla alâkasını kesmiş ve onları âdeta nisyâna terketmişti. Avrupa'ya karşı bir "kendini beğendirme" ve "kabuğuna çekilme" siyâseti tâkib edilmişti. Bunu "Yurtta sulh cihanda sülh" gibi belki ancak gerektiğinde baş vurulabilecek bir prensipe âdetâ nass sadâkatıyla bağlı kalmakla Türk hâricî sayâsetinde an'aneleştirmişti.

Bu defa düşman bizi kabuk çatlatmaya ve kurtarılamamış olan vatan toprakları üzerindeki insanlarla alâkalanmaya mecbur bırakıyordu. Demokrasiye geçilmiş ve halkın eline rey silâhı geçmiş olan bir devirdi. Mes'ele bazı gazetelerin yazıp çizmesiyle umûmî cskâra mâl olunca, Hükümet de bununla alâkadar olmaya mecbur kalmıştı. 1956 yılında Bayezid Meydanı'nda Hükümetin emir ve tensibi ile büyük bir miting yapılmıştı. O zaman Kıbrıs Türkleri'nin lideri olan Dr. Fâzıl Küçük Üniversite giriş kapısı önüne konulmuş olan kürsüden meydana dolduran halka hitap etmiş ve sözlerine başlamadan önce de kendisine hediye edilmiş olan M. Kemal Paşa'nın Nutku'nu alnına götürmüş ve:

" — Kıbrıs'ı bununla kurtaracağız" demişti.

Ben daha o zaman, bu uslûpla Kıbrıs'ın kurtarılamayacağına kanaat getirmiş olmama rağmen, mitingde bulundum. Makarios'un temsilî kuklaları yakıldı. Ellerimizde taşıdığımız filâmalarda "Ya öleceğiz, ya böleceğiz!.." gibi sözler yazılıydı. O zaman, yaşlı kimseler bu mitingi Girit mitinglerine teşbîh ediyor ve böyle hareketlerle Kıbrıs'ın kurtarılamayacağını söylüyorlardı. Vaktiyle Girit için de, birçok miting yapılmış, "Girit bizim canımız, fedâ olsun kanımız!.." Sloganlarıyla meydanlar inletilmiş, fakat Girit kurtarılamamıştı.

Aradan bir yıl geçince, Rumlar'ın azgınlıkları daha da artmış ve umûmî cskâr Kıbrıs mes'elesinde daha hassas bir hâle gelmişti. Bu hengâmda İstanbul'da yayınlanan Ekspres Gazetesi başlık üstünden büyük puntolarla M. Kemal'in Selânik'teki evinin, Rumlar tarafından kundaklandığını yazmış ve bu haber de büyük bir infiâle sebep olmuştu.

Ertesi günün akşamı İstanbul'da Rum mağazaları, kepenkleri, vitrinleri kırılarak tahrip edilmiş, cana zarar verilmemekle beraber büyük bir karışıklık yaşanmıştır. O gece ben de Bayezid'den başlayarak İstanbul'daki bu infiâlin çeşitli tezâhürlerine şâhid oldum. Hâdisenin hükümetin tahrikiyle ve güdümlü olarak tertiplendiği belli idi. Zira Rum mağazaları evvelden tesbit edilmiş olmalıydı ki, teker teker, yanlışsız bir sûrette tahrip edilmişti. Çarşıkapı'da böyle bir avizeci dükkânının kırılıp dökülmesini seyrettim. Dükkanın cam vitrininde "Güleryüz" adı okunuyordu. Yanımdaki bir şahsa:

" — Bu mağazayı niye tahrip ediyorlar? Baksana üzerinde Türk adı yazılı?!" dedim. Cevap verdi:

" — Sen onun levhasındaki "Güleryüz" adına aldanma. O bir Rum'undur. Biz bunların hepsini evvelden tesbit ettik!.." Kristâl avizelerin şangır şangır kırılıp dökülmesini gerçekleştiren insanlar basit görünüşlü, hamal kılıklı insanlardı. Elllerinde sopalar, baltalar, kazmalar ve benzeri âletler vardı. Demek ki, önceden tertibat alınmıştı. Buradan yürüye yürüye Eminönü'ne indim. Maksadım karşıya geçip Rum muhitlerin durumunu görmektir. Köprü kapatılmıştı. Dolmuş yapan bir kayıkla Karaköy'e geçtim. Oradan Yüksek Kaldırım yoluyla Beyoğluna çıktım. Yerler dökülüp saçılmış mallarla doluydu. Bazı insanlar bir kumaş topunu yere atıyor, başlangıç kısmını az bir miktar ikiye ayırarak bir ucunu taksinin tamponuna bağlıyordu. Taksi hareket ederken öteki ucunu sabit tutup olduğu yerde duruyor ve böylece bir top kumaş başından sonuna kadar yırtılarak ikiye ayrılıyordu.

O zaman bu işlere karışan bazı kimselerin saaçı, mücevheratçı gibi Rum mağazalarını yağmalayarak zengin oldukları da söylenmişti. Hatta Üniversite kantininden tanıdığım H. S. bu sûretle zengin olmuş ve Emirgân'ın arkasında bir

Yine bendeniz...

1959 Yılında Üniversite Bahçesi'nde

çiftlik satınalmıştı⁸⁷.

Ertesi gün Hükümet Erkânı İstanbul'a geldi. Gazetelerde tah-

87 — H. S. oportünist bir tipti. O sırada henüz faal bir durumda olmayan Millî Türk Talebe Birliği Kıbrıs için vazifelendirilmiş ve infiâl geçliğe mâledilmek istenmişti. Millî Türk talebe Birliği başkanı Sakarya idi. Kıbrıs için toplanan paralarla atyarışlarında kumar oynadığı söyleniyordu. H. S. bunun arkadaşıydı. Etraflarında başka oportünist gençler de vardı. Biz bunları Üniversite kantininden tanırdık.

O sırada Muhtar Kumral adındaki diğer bir menfaatçi de "Mustafa Kemâl Derneği" adıyla bir dernek kurmuş, ikide bir İslâmiyet aleyhine, irtica, Atatürk düşmanlığı ithamlarıyla beyanatlar verirdi. Bu dernek hâlen mevcuttur ve Eminonu'nda Yeni Câmîin karşısındaki bir medresenin önünde levhası asılıdır.

H. S. 6 - 7 Eylül hâdiselerindeki vurgundan sonra ne yapıp yapıp bu derneği ele geçirmiştir. 27 Mayıs İhtilâli olduğu zaman O'nun başkanıydı. Gazetelere beyanatlar vererek Çamlıca Tepesi'ne her taraftan görülecek bir M. Kemal Paşa heykeli dikmek teşebbüsünde bulundu ise de bu bir bahane idi. Maksad para toplamaktı. Hatta ihtilâlin ilk aylarında alçıdan, masa üstüne konulmaya mahsus büstler imâl ettirip bunları mağazalara cebren satmıştır.

Bu mel'un son derecede câhildi. Birgün kantindeki masama gelmiş ve beni protesto makamında:

" — Benim iki peygamberim vardır. Biri dinî, diğeri millî. Dinî Peygamberim Hz. Muhammed (a.s.), millî peygamberim ise!.. Atatürk!.." demiş ve tarafımdan kovulmuştu.

Aradan yıllar geçmiş, ben neşriyat işlerine atılmışım. O da Kemalizm Derneği adına, Kemalizm adında bir mecmua çıkarıyordu.

Birgün kitaplanımın basıldığı Garanti Matbaası'na gitmişim. Matbaanın idârehânesine dik bir merdivenle çıkılıyordu. Merdiven başındaki kapının henüz eşiğinde idim. Yüzü bana dönük olarak bir masada matbaanın sahibi oturuyor, onun karşısında arkası dönük vaziyetti H. S. de önünde bir şeye bakıyordu. Bu kendisinin henüz basılmış Kemalizm Dergisi'nin bir nüshasıydı. Arkası bana dönük olduğu için benim içeri girdiğimi görmemişti. Bir yazının başlığı yanlış çıkmış imiş: "Atatürk'ün anısı" olacakken, "Atatürk'ün anası" olmuş.

" — Vay!.." dedi. Bu ne olmuş. Atatürk'ün anası değil, anısı olacaktı..." Matbaacı basılmadan önce tashihi kendilerinin yaptığını, matbaanın bir kusuru olmadığını söyleyince H. S. sunturlu bir küfür savurdu:

" — Atatürk'ün anasının da anasının da"

Benden haberi yoktu. Sırtına vurdum âniden geriye döndü:

" — Atatürk senin millî peygamberindi. Adam peygamberine küfreder mi" deyince yüzü kıpkırmızı oldu.

Böyle istismarcılar hâlâ vardır. Kemalizmin iman devri kısa sürmüş, riyâ devri başlamıştır. Riyakârane bir istismar devri. Fakat herhalde bu istismar eskisi kadar verimli olmuyor, çok yakında da aleyhte olmaya başlayacaktır.

rip edilen Rum mağazalarının resimleri ve hükümet erkânının beyanları yer alıyordu. Söylenilenlere göre, hükümet bunu tasvip etmiyor ve zararların tazmin olunacağı vaad olunuyordu. Halbuki, hâdisenin mürettep olduğu meydandaydı. Dünya basını da bizim barbarlığımız üzerine söylenmedik bir söz bırakmamıştı. Bunun üzerine birkaç gün sonra İzmir'de Nato Karargâhı'nda Türk hâriciyesi adına resmen özür dilenmiş ve Yunan bayrağı göndere çekilmişti.

Bu sıralarda İstanbul'da bir de "Türk - Pakistan Dostluk Cemiyeti" vardı. Bir takım Kemalistler burada çöreklenmiş, bol bol cemiyetin imkânlarıyla seyahat ederlerdi. Pakistan sefaret heyeti de Avrupâî zihniyette insanlardı. Bunlar "Pakistan Postası" ismiyle bir de aylık dergi çıkarırlardı. Bu cemiyeti istismar edenlerden biri de putperest kemalist Behçet Kemal Çağlar'dı. Behçet Kemal Çağlar, benim ortamektep talebesi olduğum hengâmda Şadırvan adıyla bir edebiyat mecmuası yayınlardı. Bu mecmuada Kemalizm belli belirsizdi. Ben de onu takıp etmiş ve pek çok istifade etmiştim. Hatta o sırada yazdığım bazı şiirleri bu dergiye göndermiş ve Behçet Kemal imzasıyla takdirkâr bir mektup almıştım. Kendisi bana bir de 1947 yılında basılmış "Hür Mavilikte" isimli kitabını imzalayıp göndermişti. Bu defa karşı karşıya gelmiş bulunuyorduk. Yavaş yavaş bazı arkadaşlarımızı kongreden önce oraya kaydettirdik. Demek, Harbiye'den Şişli'ye giden cadde üzerinde idi. Kongre orada yapılacaktı. İhtimâl Mit'le de haberliydiler ki, kongre günü arkadaşlarımızdan hiç birini içeriye sokmadılar. Kapının önünde bir hayli gürültü çıkardık. Polis çağırarak bizi dağıtmak mecburiyetinde kalmışlardı.

Bu sırada ben dâvâmızın önünde gelen isimlerini ziyaret edip onları yazılarından olduğu kadar şahsen de tanımak merakına kapılmıştım. Trabzon Lisesi'nden arkadaşım Yücel Hacıoğlu ile Nihâl Adsız Bey'i ziyârete gittik. Nihâl Adsız, biz

lisede iken "Orkun" adında bir mecmua çıkarıyordu. Onu takip etmiştim. Bu sırada bazı sivri yazılarından dolayı o zamanki Maârif Vekili rahmetli Tefik İleri O'nu muallimlikten alarak Süleymaniye'de kütüphâne memuru yapmıştı. Bundan dolayı da Tefik İleri'ye kızılıyorduk.

Nihâl Bey'i Süleymaniye Kütüphânesi'nde ziyâret ettiğimiz zaman masanın üzerine yığılmış bir takım yazma kitapları tasnif etmekle meşgûldü. Çıkış saati yakındı. Yücel Hacaloğlu kendisiyle daha önceden tanışmış bulunuyordu. Beni takdim etti. Nihâl Bey kemâl-i nezâketle elimi sıktı. Birkaç hoş beşten sonra daireden çıkış saatinin geldiğini bildirerek birlikte çıkmayı teklif etti. Kabul ettik. Eşyalarını toplamaya başladı. Eski ve klâsik bir deri çantası vardı. Bu çantaya birkaç kitapla birlikte boş sefer taslarını yerleştirdi. Bu bana çok menfî tesir etti. Zira hasıslık ve korkaklık beraberdir. Sıhî bir mâzereti yoksa, evinden yemek getirenler ya çok fakir olmalıdırlar, ya da çok hasis. Sefer taslarını onun şahsiyyetiyle bağdaşmayan bir hâlet-i ruhhiyenin eseri olarak telâkki ettim.

Çocukluğumdan beri iki tavrı çok yadırgamışım. Biri, böyle evinden sefer taslarıyla yemek taşımak, diğeri de sabahleyin gökyüzüne bakıp, hava biraz bulutluysa, eline şemsiye almaktır. Kapalı havayı sevmem, fakat yağmura bayılırım. Yağmurda yürümek ve hatta ıslanmak bana zevk verir. Sonradan gördüğüm bir hadîs'te duâların mutlaka kabûl olunduğu beş eşref saatten birinin de, yağmur yağdığı zamanlar olduğunu öğrenince, bu huyumdan memnun olmuşumdur.

Bugün, bu iki yadırgamaya iki yenisi daha eklenmiştir. Tükenmez kalem kullanmak ve kot pantolon giymek!.. Bir şeyin kalıcı olsun diye yazılması gerekirken, onu elin basit bir teriyle dahi silinen tükenmez kalemle yazmayı, hayatı bütün dekoru ile basite irca etmek hususundaki menfiliğin bütününden bir cüz olarak görmüşümdür..

Kot pantolon ise Amerika'da sığır çobanları için icad edil-

miştir. Kovboyların şartlarına göre, icad edildiğinden çirkinliğin sembolü sayılsa yeridir. O da külfetsizliğinden tercih olunmaktadır. Külfeti ise, elde edilecek netice ile mizan edilmek şartıyla tercih etmek şahsiyet icabıdır.

Nihâl Bey ile Süleymaniye Kütüphanesi'nden çıktık. O, ortamızda yürüyordu. Bayezid, Kapalı Çarşı, Nuruosmaniye, Cağaloğlu yoluyla Eminönü'ne gelecek O'nu vapura bindirecektik. Maltepe'de Rıza Nur'dan kendisine kalmış bulunan bir evde oturuyordu. Söz yavaş yavaş dînen mübâlâtsizlik (ciddiyetsizlik) sayılabilecek bir mecraa döküldü. Tam bugünkü Bedir Yayınevi'nin bulunduğu yerde idik ki, Nihâl Bey benim için bardağı taşıran son cümleleri söyledi ve Kur'an'a hücum etti. O'na göre Kur'an, ilâhî menşec'li değildi ve târih ilmi bakımından —hâşâ — birçok, yanlışlar ihtiva ediyordu!.. Buna bir de misâl veriyordu. Nuh Tufanı! Nihâl Bey'e göre Cihan tarihinde Nuh Tufanı diye bir şey olmamıştı.

Ben daha lise talebesi iken, İsmâîl Fennî merhumun Osman Ergin tarafından "Hakikat Nurları" adıyla yayınlanmış olan "Envâr u'l Hakâyık"ını okumuş ve orada böyle bir iddianın cevaplarını görmüştüm. İsmâîl Fennî Efendi, Nuh Tufanı'nın târihen gerçekliğini ispat eden ve çivi yazısı ile yazılmış bazı tabletlerin Biritiş Museum'da mevcut olduğunu da zikrediyordu. O'na bunu anlattım. Ve dedim ki:

" — Biz belli bir fikrî muhtevâyâ sahip olduksa, bunda sizin yazılarınızın da rolü vardır. Bu bakımdan üzülüyorum. İman bir duygudur. Namaz kılmayabilir, oruç tutmayabilirsiniz. Amma bu imansızlık sizin gibi bir insana yakışmıyor. Hem neden bu düşüncelerinizi yazıp herkese ilân etmiyorsunuz. Ben sizin mecmuanızda Mehmet Âkif Bey'in methedildiğine bile şahid olmuşumdur!.."

Bu minvâl üzere daha birçok şeyler söyledim. O'nu samimî ve dikkatli olmaya dâvet ettim. Cevaplarının hulâsası şuydu:

" — Millet, İslâm'a ve Kur'an'a samimi bir sûrette inanmıştır. Bunları yazmanın pratik bir faydası yoktur. Çünkü halk câhildir. Anlamaz ve görüşünü değiştirmez. Üstelik bu imanın, Arap tesirine kapılmak dışında bir zararı (!..) da yoktur. Ben bunları yazmamayı samimiyetsizlik saymıyorum. Ama gerekirse yazmaktan da ictinab etmem!.."88

Yol üstünde dikilmiş konuşuyorduk. Aramızdaki yaş farkına binâen edebi muhâfaza etmeme rağmen çok fazla kızmıştım.

88 — Nihâl Bey, maâlesef daha sonra çıkardığı "Ötük en" isimli dergide bu yanlış düşüncelerini yazmıştır.

Kur'an'a hücum edenlerin âkıbeti hep ayrı olmuştur: Felâketlerin üst üste gelmesi. Bunun tek misali Tevfik Fikret değildir. Nihâl Bey de aynı duruma düşmüştür. Önce gözleri kör olmuş, arkadan kansı Bedriye Adsız kendisinden boşanıp ayrılmıştır. Bilâhare de biricik oğlu Yağmur Adsız, Nihâl Bey'in düşman olduğu komunist cepheye iltihak etmiştir.

Bu hâdiselerden evveldi. Bir gün merhum Prof. Dr. Kaya Bilgegil yazıhaneme gelmişti. Kaya Bey o zamanlar Erzurum Üniversitesi bünyesindeki İslâmî İlimler Fakültesi'nin Dekanı idi. Nihâl Bey'in tavsiyesi ile bazı gençleri fakülteye asistan olarak almışmış. Buna memnun olan Nihâl Bey kendisi ile görüşmek arzusunda bulunmuş. Fakat hasta olduğu için Kaya Bey'in ziyâretine gelmesini rica etmişmiş. Bunları anlatan Kaya Bey, bana Nihâl Bey'in ziyaretine birlikte gitmeyi teklif etti. Ben de kabûl ettim. Birlikte Maltepe'ye gittik. Nihâl Bey, bizi gayet nezakete karşıladı. Bir toplantıya gidecekmiş gibi giyinmişti. Demek ki, evinde nekahet devrini geçiriyormuş. Bu sırada sohbet dînî bir bir havaya büründü. Daha ziyade Kaya Bey ile ben konuşuyordum. Sığara içtiğim için, Nihâl Bey sehpanın üzerine bir mum yakutup koymuştu. Bana dönüp dedi ki:

" — Ne saf, ne temiz bir imanın var!.. Ne mutlu sana ki; inanıyorsun. Aynen yıllarca önce tanıdığım gibisin!.. Elimde değil, ben inanmıyorum. Şu mum gibi eriyip yavaş yavaş biteceğim!.."

Kaya Bey ile göz göze geldik. İkimiz de söyleyecek söz bulamıyorduk. Kısa bir sükût ve fâsılayı elinde çay tablası olduğu halde içen giren hizmetçi kadın kesti. Nihâl Bey ihtimâl bahsı değiştirmek arzusuyla hizmetçiye.

" — Kızım, önce misafirlere ver!.." dedi. Çaydan sonra da bahis ister istemez başka istikametlere kaydı.

Gerî dönerken trende Kaya Bey ile Nihâl Bey üzerine konuştuk ve O'nun hesabına ikimiz de üzüntülerimizi dile getirdik.

Elini bile sıkmadan ayrıldım. Nihâl Bey'le bundan sonra tam on sene hiç görüşmedim. Fakat on sene sonra garip bir hâdise bizi tekrar karşı karşıya getirdi ve münâsebetlerimizin yeniden başlamasına sebep oldu⁸⁹. Fakat bu defa Nihâl Bey benim yanımda dinî mevzulara hiç girmiyor ve sadece tarih çerçevesi içinde kalıyordu. O'nun kadar Osmanlı tarihine hayran ve Hânedan'a bağlı bir kimse görmemişimdir. Açıkça, Saltanatçı olduğunu söyleyen, tanıdığım ilk insandı. Daha sonra beraber bulunduğumuz meclislerde Merhum Abdülhamid'in kızı Ayşe Osmanoglu'na O'nun kadar ihtiram eden de yoktu.

Diğer taraftan M. Kemâl'e şiddetle düşmandı. "Dalkavuklar Gecesi" adıyla onu hicveden bir tiyatro eseri de yazmıştır. İhtimâl bu vasfı yüzündendir ki, 1959 Büyük Doğu'larında 1943 - 44 Türkçülük - Turancılık hâdiselerini "Türkçülüğe Karşı Haçlı Seferleri" adıyla yazmıştır. Daha sonra "Z Vitamini" isimli eserini de burada tefrika etmiştir. Allah taksiratını afveylesin!.. İnşallah mânevî pederi Rıza Nur gibi O da âhir ömründe hidâyete ermiştir. Karakter sahibi, dürüst ve komünizm düşmanı vatansever bir kimse idi. Yazık ki, hasm-ı câmî olan Rusya'nın yıkıldığını görememiştir.

Bu yıllarda dolaşıp ziyaret ettiğim insanlardan biri de İsmâîl Hâmi Dânişmend'ti. O'nu da Büyük Doğu'daki yazılarından

89 — 1968 yılında Dr. Rıza Nur'un Hâtıraları çıktığı zaman, Nihâl Bey'den noter mânifetiyle çekilmiş bir ıhtar aldım. Bu ıhtara Dr. Rıza Nur'un kendisini mânevî evlât edinmek için Beyoğlu Noterliği'nce tanzim edilmiş evlâtlık mukavelesini de eklemişti. Te'lif hakkı istiyordu. Aldırmadım. Fakat az sonra araya müşterek dostumuz Said Bilgiç girdi. Said Bey ne yapıp yapıp O'na yuz takım Hâtırat mukabili olarak onbin lira vermeye beni iknâ etti. Onu kırmadım. Nihâl Bey'in kanunen burşey almasına imkân yoktu. Çünkü neşriyat başkası adına yapılmış, nâşır görünen zat da, kaçıp Almanya'ya gitmişti. Böylece ihtilâf çıkarmadan kendisine bu parayı vermem Nihâl Adsız Bey'i menmun etmiş olacak ki, yazıhaneme gelip gitmeye başladı.

lanıyor ve seviyordum. Öteden beri milliyetçi olarak isim yapmış bir tarih âlimi idi Elmadağı'nda Hava Palas'ta oturuyordu. Arkadaşım Şâdi Pehlivanoglu ile ziyâretine gittik. Bu ziyaretten fevkalâde memnun kaldık. Bize lâtîn harfleri aleyhine konuştu M. Kemâl ve inkılâpları üzerinde durdu. Sivas Kongresi'ne İstanbul Murahhası olarak katılmıştı O'nu çok iyi tanıyordum. Bu vesile ile daha sonra evindeki mutad cumartesi toplantılarına gidip gelmeye başladım. Bu toplantılarda kimler yoktu!.. Rahmetli Raif Ogan, Ali Rıza Sağman ve Nihâl Adsız Bey ile Sultan abdülhamid Hân'ın Kızı Ayşe Sultan'dan tutun da Fâruk Güventürk'e kadar herkes vardı. Rahmetli Cevat Rifat Atilhan her hafta gelirdi. Ancak evin uslûbu son devir bozulmuş Osmanlı Sosyetesini intibâhını veriyordu. Mîsafirlere çaydan önce, likör ikram edilirdi. Eve ayakkabı ile giriliyordu. Topluluğun takriben yarısı kadındı. Fakat hiçbir kadının başı örtülü değildi. Sonradan pek ahabab olduğum Lâika Karabey Hanımefendi'yi de bu toplantılarda tanımıştım.

Lâika Karabey, hem nazarı ve hem de ameli olarak üstad bir mûsikişinastı. 1957 yılında üniversite hocalarından biri Türk musikisi aleyhine atıp tutmuştu. Buna cevap vermek üzere Millî Türk Talebe Birliği Konferans Solunu'nda o zaman başkanı bulunduğum Trabzon Liselerinden Yetişenler Derneği adına O'na bir konferans verdirdim. İstanbul'un her tarafına bizzat ilân yapıştırmış olduğum halde, gelenler salonun ilk iki üç sırasını bile doldurmuyordu. Doğrusu mahcup olmuşum.

İsmâil Hamî Bey âlim bir adamdı. İyi tarih bilirdi. Fakat temel görüşü, Nihâl Adsız Bey gibi ırkçılık olduğundan, aslı Türk olmayan herkesin aleyhinde bulunurdu. "Osmanlı Tarihi Kronolojisi" isimli âlimâne eserinin de tek ak-sayan yönü budur. Bu eseri, içinde M. Kemal'in adı bir defa bile geçmeksizin yazıp bitirmiş ve bu yüzden Millî Türk Talebe Federasyonu mensuplarınca Cağaloğlu'nda merâsimle

yakılmıştı. Elinde pek çok vesika vardı. Hatta bir defasında M. Kemal'in, Sultan Vahideddin'in büyük kızı Sabiha Sultan'a tâlib olduğu zaman, Saray'a verilmiş olan raporu bize göstermiş ve içinden bazı parçalar okumuştı. Sabiha Sultan da bu meclislere devam ederdi. İhtimâl vesikayı O'ndan almıştı. İsmâil Hâmi Bey şiddetli antıkemalistti. Hattâ hicviye mâhiyetinde "Atakent" adında bir eser te'lif ettiğinden de bahsederdi. Ancak nefesine çok güvenen mağrur bir adamdı. Nâdiren konferans verirdi. Konferanslarını da kaçırmazdım.

Bilâhare çıkardığı "Çakmak Mecmuası"nda yayınladığı "Abdülhamid'in Hâtıratı" isimli eser de Abdülhamid'e izâfe edilen öteki hâtıratlar gibi, tamâmen uydurmadır. Bunun için Ayşe Osmanoglu'ndan alıp mecmuaya dercetliği mübhem ifadeli mektup zevâhiri kurtarmak içindi. Güya Sultan Abdülhamid bu hâtıratı Fransızca olarak yazmış. O da Fransızca'dan tercüme etmişti. Sultan Abdülhamid'in el yazısıyla bir tek saur bile gösteremedikten sonra buna kim inanırdı. Bununla beraber eser, öteki uydurma hâtıratlardan daha faydalıdır. Çünkü öbürlerinin menşei Süleyman Nazif'ti. İlim bakımından Süleyman Nazif ile İsmâil Hâmi arasında dağlar vardı⁹⁰.

İsmâil Hâmi Bey'in uydurmacılığı meşhurdur. Eski tarz şiirler yazmış ve bunları güyâ asırlarca evvel yaşamış "Râbia Hâtun" isimli hayâlî bir şahsiyyete izâfe etmişti. Sonra da vâkî

90 — Sultan Abdülhamid Hân'ın vefatı hengâmında İttihatçıların yıldızı sönmüş olduğundan, onlara hücum etmek iştiağıyla dolu olan ve bunu da kendi adıyla yapmaya cesâret edemeyen Süleyman Nazif, vefatından sonra Beylerbeyi Sarayı'nda Sultan Abdülhamid'e âid hâtırat mâhiyetinde bir defter bulunduğu iddiâsıyla bunu 1919 yılında "Utarid Mecmuası"nda Vedat Örfî müstear adıyla yayınlamıştır. Sonradan Zaman Kütüphânesi denilen bir kitabevi tarafından da ayrıca kitap hâline getirilen bu eser, uzun zaman unutulmuştu. Süleyman Nazif, bunu kendisi uydurmuş bulunduğunu merhum İbrahim Hakkı Konyalı'ya söylemiş, o da aralarında cereyan eden bu

münakaşalar üzerine bunları kendisinin yazmış olduğunu itirafa mecbur kalmıştı.

Dolaşıp ziyâret ettiğimiz dâvâ adamlarından biri de Nureddin Topçu idi. Ben İstanbul'a geldiğimde O Vefa Lisesi ve İstanbul İmam - Hatip Mektebi'nde felsefe hocalığı yapıyordu. Çoktan kapatılmış olan "Türk Milliyetçiler Derneği"nin yerine, "Milliyetçiler Derneği"ni kurmuştu. Derneğin merkezi Çemberlitaş'da Atikalipaşa Câmii'nin avlusuna nâzır, eski bir binanın bodrum katı idi. Buraya konulmuş en âdisinden yirmi otuz sandalye ile, küçük bir konferans salonu tanzim edilmişti. Nureddin Topçu, her cumartesi günü burada telebelere seminerler yapardı. Hiçbir zaman bu topluluğun on onbeş yirmi kişiden fazla olduğunu görmedim. Sağlam, genç, bu derecede azdı.

Daha sonra yine Çemberlitaş'da bugünkü Birlik Vakfı'nın olduğu medresceye nakledilmişti. O zaman orası "Türkiye Muallimler Birliği"nin tasarrufunda idi. Muallimler Birliği'ni başkanı Nureddin Bey'in hemşehrîsi olan Prof. Ziyaeddin Fahri Fındıkoğlu idi. Milliyetçiler Derneği'ne burada

hususdaki görüşmeyi bana nakletmişti.

Bizim talebeliğimizde yani ellili yıllarda bu eser, lâtîn harfleriyle Sel Yayınları arasında ve hâşiyeli olarak yayınlanmıştı. Sonradan Ankara'da merhum Serdengeçti Osman Yüksel de bunu, hâşiyelerini tayyederek "Abdulhamid Kendini Savunuyor" adıyla basmıştır.

1960'dan sonra sırf ticarî maksadla ve defaatle bu eseri tab' edenler ya Süleyman Nazif'in veyahud da İsmâil Hâmi Bey'in uydurduğu nüshayı esas almışlardır. Hele İ. B. adında birinin hayalî bir mâcerâ romanı gibi, gûyâ bu eseri Doğu Almanya'da bir yayınevinden temin etmiş olduğu yolundaki iddiası hayalî bir senaryodur. Bu adamın, eseri üzerinde doğruluk vehmi uyan dırabilmek için kitabı baştan başa bir hatıata yazdırmış olduğu da bilinen bir gerçektir.

Türkiye'de son zamanda o derecede ciddiyetsiz bir neşriyat faaliyetine şahid olunmaktadır ki, bu meselenin izahı, bu eserin gaye ve hacmini çok aşar. Herhalde eskiden mevcut olan münekkıdlerin yokluğunun, bazı câhilleri şımartmış bulunduğunu söylemek yanlış olmaz!..

bir oda tahsis ettiği zaman, topluluk biraz daha kalabalıklaşmıştı. Başka konferansçılar da geliyordu. Türkiye'nin maarif mes'elesini çok iyi bilenlerden merhum Prof. Dr. Nuri Karahöyük'lü'nün burada bir konferansını hatırlarım ki; Türkiye'nin otuz üniversiteye ihtiyacı olduğunu söylemiş ve Türkiye haritası üzerinde bunların yerlerini aşağı yukarı bugünkü şekilde göstermişti.

Nureddin Bey son derecede hissî bir insandı. Şiir gibi konuşurdu. Hayran olduğu iki insan vardı. Biri Mehmed Âkif, diğeri de M. Kemal'e muhâlefeti ile tanınmış olan eski Erzurum Meb'usu olan Hüseyin Avni Ulaş'tı. Bu sonuncusu O'nun kayınpederi de olmuştu. Millî Türk Talebe Birliği'nde Hüseyin Avni Ulaş için ihtifaller tertip ederdi. Nureddin Bey'i oturduğu Çarşıkapı'daki evinde de ziyaret etmiş olduğum halde, çok samimî bir yakınlık te'sis edemedim. Zira merhum herkese şüphe ile bakardı. Hele diri ve şahsiyyetli insanlar, onun hiç makbûlû değildi. Pısrık, ezik ve ellerini oğuşturan tipleri idealist kabûl etmeye meyli fazlaydı. Millî Türk Talebe Birliği'nde büyük konferanslar da vermiştir. Bunları hiç kaçırmadım. Hissiliği yüzünden yanlışları da oluyordu. Herkes O'nun Fransız Morris Brondell'in tesiri altında kaldığını söylerdi. Hatta Nakşi Meşâyihinden Abdülâziz Efendi'ye rastlamasa, belki hristiyan bile olurdu, deniliyordu. Abdülâziz Efendi'nin yerine gelen Mehmed Kotgu Hazretleri'ne hiç itibar etmezdi. O'nun şeyh olduğu câmiye uğradığını bir kere bile görmemişimdir. O vaktiyle talebesi olduğu Celâleddin (Ökten) Hoca Efendi'ye itibar eder ve O'nun ilmine güvenirdi. Nureddin Bey'in dinî bir yanlışına şâhid olanlar, bunu Celâl Hoca vasıtasıyla düzelttirirlerdi. Biraz hayattan kopuk, mütefekkir ve idealist bir kimseydi.

Bu devrede, ben "Küllük" denilen Bayezid'deki ma'ruf kıraathâneye de devam ederdim. Orada Yahya Kemâl,

Mükrimin Halil İnanç gibi pekçok meşhuru dinlemişimdir.

1957 yılında buraları yıkılınca, Küllük'ün yerine Lâleli'deki Accem'in Kıraathânesi sohbet yeri olarak seçilmişti. Burada **Mükrimin Halil Bey** âdeta tek konuşmacıydı. O'nun tarihe dâir sohbetlerini çok dinlemişimdir. Merhumun uçsuz bucaksız bir ilmi vardı. Küllük cemaatının bir kısmı da Marmara Kıraathânesi'ne taşınmıştı. Burada daha çok **Hacı Muzaffer Ozak** merhum'u dinlerdik. Galiba kahvehânenin sahibi onun müridi idi. Bu yüzden oraya sıkça gelirdi. Biz de **Ziya Nur**, **Ahmed Yücel**, **Refik Demir** ve **Mehmed Yazıcı** gibi kendimize has bir topluluktuk. **Ziya Nur Bey** Ankara Hukuk'u bitirmiş İstanbul'a gelmişti. Engin bir tarih kültürü vardı. Bilâhare **Şehbenderzâde Filibeli Ahmed Hilmi Efendi'nin** "İslâm Tarihi"ni tahşiye ve ikmâl sûretiyle yayınlayarak tarih sahasındaki bilgisini ortaya koymuştur.

Kahveye gelenlerden biri de o sırada Yugoslavya'dan kaçıp gelmiş olan **Suleyman Uyanık Hocafendi** idi. Memleketinde "Yücel Teşkilâtı"nda çalışmış bu uğurda hapislerde yatmış eski bir medreseliydi. Hâfızasında binlerce beyit ve ibâre mevcuddu. Güvendiği dostlar arasında olursa mücâdelesini anlatırdı. Ben gurbette iken vefat etmiş bulunan bu mübarek zatın, Yugoslavya müslümanları arasındaki mücâdeleye dâir bilgilerinin kâğıda dökülmemiş olmasına ne kadar esef edilse azdır.

Bu yıllarda ben seyhan Talebe Yurdu'nu çalıştırıyordum. Seyhan Talebe Yurdu Bozdoğan Kemerinde Kirazlı Mescid sokağında idi. Aynı sokakta biraz daha ileride harab bir binada bir **Nur Dershânesi** vardı. Burada bilhassa cumartesi akşamları, ders yapılıyordu. Sık sık yurda uğrayan **Ali İhsan Yurd** bazan, bu derslere beni de götürüyordu. Osmanlıca'ya hâkim olduğum için, her gittiğimde **Risale-i Nur'u** bana okuturlardı.

Bu toplantılara bazan **Bekir Berk Bey** de gelirdi. Ben ken-

تاریخ تولد

مرحبا خوش گذرد ای یارم رسولت اندری
 حلقه توحید ایچنده کل نزلت ازلهدی .
 «عون بسم الله الرحمن الرحيم» دهرکه سنه
 همدی اسلامه باغلی «آل» عثمان افسری .
 طوعدیغت گوندیری بختی ایلدی «الله» سلا .
 «وصل بسم الله الرحمن الرحيم» له آحتری .
 نسخه کبری «بناء» حق اولاندیر ای قدیر . . .
 واقف علم لدندر سر حاله اشهری .
 قصر عارفان سفینه در باشی لیمانه لید
 تاریخک یازانده ظاهر نقشبنده افسری .

786	ایکی بسمه
786	عون ایله وصل
252	کلیدری
66	الله
12	بناء
31	آل
1933	یکون

Merhum Süleyman (Uyanık) hocanın doğum günüm için
 düşürdüğü tarih

disini lise yıllarımdan tanıyordum. O zaman Türk Milliyetçiler Derneği İstanbul Şubesi "Komünizmle Mücadele" adında iyi kâğıda basılmış küçücük bir gazete çıkarırdı. Bekir Bey İstanbul Şubesi Başkanı sıfatıyla bu gazetenin sahibi ve başyazarı idi. Fakat ben İstanbul'a geldiğimde, o mezun olup Anadolu'ya gitmişti. Galiba Akşehir'de avukatlık yapıyordu. Bilâhare İstanbul'a gelmiş ve eski arkadaşlarını bulmuştu. Bunlardan biri de Şadi Pehlivanoglu idi. Ben de Şadi ile birlikte ancak birkaç sayı çıkabilmiş olabilen "Nizam" adında bir gazete çıkarmakta idim. Bekir Berk'e birlikte yazıhâne aradık. Yani İstanbul'a bu ikinci gelişinden beri O'nu tanıyordum. Fakat nedense O, bana teveccüh göstermiyordu⁹¹.

Bu sırada Üstad Necip Fâzıl Bey ile temasa geçmiş ve

91 — Bu adem-i teveccüh ilk defa şöyle sabit olmuştu. Ben nişanlanacağım zaman fakültedeki fesatçılardan ve hanımın âilesine yakın olan birisi kayınvâlideme gıdıp benim nurcu olduğumu ve kızını bana vermemesini söylemiş. Tabii nurculuğun ne olduğunu bilen yoktu. Hakkımdaki tahkikat da o zaman avukat Mufahhar Hatusil adında birine havâle edilmişti. Bu zat Bekir Bey'in fakülteden arkadaşı imiş. Fakat başlangıçta birlikte N. Adsız hayranı olmalarına rağmen, bilâhare yolları ayrılmış. Babası kayınpederimin yakın silâh arkadaşı olmasından dolayı âileye gırp çıkmakta olan Mufahhar Bey benimle alâka tahkikatı üzerine aldığı zaman, Bekir Bey ile dargınmışlar. Buna rağmen kendisine telefonu açıp benim nurcu olup olmadığını sormuş. O da:

" — Ne münâsebet. O kimdir ki, nurcu olacak!.." demiş.

Bu vak'ayı ben Mufahhar Bey'den öğrendiğim halde, Bekir Bey'e karşı herhangi bir kurgunluk izhar etmeksizin munâsebetlerime devam ettim. Esasen böyle söylemesi de lehimde olmuştur. Çünkü beni methetse ve nurcu olduğumu söylese, isim bozulacaktı. Ta ki, 1968 yılında Alparslan Türkeş aleyhinde bir broşür çıkartıncaya kadar bu zâhırî dostluk devam etti. Sanırım 1968 yılındaydı. "İslâmî Hareket ve Türkeş" isimli bu broşürün yayımlandığı günlerde, Bekir Berk ile Çarşıkapı'da karşılaştık ve kucaklaştık. O âdeti üzere beni kemiklerimi çatırdatırcasına sıkı.

" — Dur!.." dedim. "Seninle bir mes'elenin hesaplaşmasını yapmalıyız... Hasımlarını sıraya koydun da bir numaralı olarak Türkeş'i mi tesbit ettin ki, böyle bir broşür çıkardın. Eğer öyleyse beni de ikna et!.. Ben de O'nu bir numaralı düşman bileyim. Ben seni Komünizmle Mücadele Gazetesi'nden tanımışımdır. O zaman sen de türkçü idin. Sana da bu şekilde katı

O'nun çok yakını bir duruma gelmişim. İstanbul'a gelişimde O'nu aramayışımın, sonra da bir mecburiyetle kendisiyle görüşmemin hikâyesini O'nunla ilgili eserde yazmış bulunduğum için, burada tafsilât vermekten sarf-ı nazar ediyorum. Ancak meşrebi meşrebime uyduğu için, bu devrede kendisinden en çok istifade ettiğim kimsenin Necip Fâzıl olduğunu söylemem sanırım kâfidir.

Serdengeçti Osman Yüksel ile de tanıştımsa da o, an-

davranılsaydı, İslâm'dan haberin olurmuydu ..ilh..."

Bu ayak ustu tartışma sert bir kavgaya dönüştü ve selâmsız sabahsız bir sûrette ayrıldık. Ben yakîni olduğum Osman Turan Bey'den biliyordum ki; Süleyman Demirel'den para almışlardı. O zaman Osman Turan, Adalet Partisi Umûmî Reis Vekili idi. Süleyman Bey ile nurcuları ilk temasa geçiren Prof. Osman Turan'dı.

Sonradan Bekir Berk kendi aralarındaki bir mes'eleden dolayı çekip Suudî Arabistan'a gitti. Orada da birkaç kere yüz yüze geldiğimiz halde, selâmlaşmadık.

1989 yılı sonları veya 1990 yılı başlarında Almanya'nın Duisburg Şehri'nde bir konferans vermişim. Konferansın sonunda beni o şehirde mevcut olduğunu söyledikleri bir risâle-i nur dershânesine götürmek istediler. Kabûl ettim. Meğer bu bir tertipmiş. Beni, Bekir Berk ile barıştırmak istiyorlarmış. Gittiğimizde orada kalabalık bir cemaat vardı. Bekir Bey rahatsızlanmış, Londra'da tedâvi görmüştü. Hâli iyi gözüküyordu. Sesinde bir kısıklık vardı. Kalabalık içinde beni tanıyamadı. Birisinin hatırlatması üzerine, kalkıp boynuma sarıldı ve benden helâllik diledi. İnsan, ne de olsa hasta birine acıyor. Doğrusunu söyleyeyim.

" — Helâl ettim" dedim ama, içimde bir ukde vardı. Bunların, risâle-i nur dâvâsını Süleyman Demirel'e — hem de para karşılığı — yamamalarını idealistlikle bağdaştıramıyordum. Bekir Bey Türkiye'ye döndü. Körfez Harbî üzerine yazdığı yazıları kitap hâline getirmiş. Onu güzel bir ithafla imzalayıp bana postaladı. Az sonra ben de Türkiye'ye döndüm. İlk geldiğim günlerde bir yabancı devlet adamı Ankara'ya gelişince Anıtkabir'i ziyaret etmediği için Süleyman Demirel, "M. Kemal'i sevmeyenlerin vatan hâni olduğu" yolunda bir beyânat verdi. Bekir Berk bu beyanat üzerine bir yazı yazarak, Süleyman Demirel'i kınadı ve o güne kadar kendisini tutmuş olduğuna nedâmetini ifâde etti. İşte bu yazıyı görünce, bekir Bey' e karşı içimdeki son ukdeyi de çıkartıp attım ve O'na hakkımı hakikaten helâl ettim. Allah rahmet eylesin!..

kara'da oturduğundan münâsebetimiz ancak 1960 İhtilâli'nden sonra gelişmiştir ki, sırası gelince anlatılacaktır.

Bu yıllarda en çok gidip geldiğim yerlerden biri de Zeyrek Çırçır'da "Ümmi Gülsüm" Câmii şerifiydi. Oranın hocası merhum Mehmed Zâhid Efendi Hazretleriydi. Bursa'dan yeni gelmişti. Selefî Aziz Efendi'ye yetişememiştim. 1954'ten itibaren Mehmed Zâhid Efendi ve etrafındaki, topluluk ile sıkı temasta idim. Birçok ev sohbetlerine katılmışımdır. Böyle olduğu halde O'na ıntısab etmedim. Bu husustaki istiharelerim hep menfî çıkmıştır. Benim nasıbım başka kapıda imiş. Sonradan Efendi Hazretleri'nin cemaati ile İskender Paşa'ya ıntikalinden sonra bir teberruk dersi almışımıdır.

Mehmed Zâhid Efendi'nin teveccuhune mazhardım. Sebil'i "bizim gazete" diye yad eder, her hafta baştan sona okutur dinlerdi. Bazan bir müridini göndererek beni aldınır iltifatlara gark ederdi. Rahmetullahi aleyh!..

Bu yıllarda Cumhuriyet Halk Partisi Üniversite gençliğini elde edip partinin gençlik kolları hâline getirmeye çalışıyordu. Bunun için birçok gence çengel atan adamları vardı. Bunları toplar ve çeşitli toplantılara götürürlerdi. Biz de CHP militanlarının ağına yeni düşmüş gençleri kurtarmak için, arada bir böyle umûmî toplantılara gider ve orada hafif tertip mu'teriz olanları keşfedip onlara çengel atmaya çalışırdık. Böyle bir toplantıda merhum Kâmil Tanrıkulu'nu tanımıştım. Bu genç, benim Trabzon Lisesi'ndeki ilk gecemde dövülen Burhan'ın kayınbiraderi idi. Araya müşterek bir tanıdık girince, çok samimi ahbab olduk. Kâmil dehâ çapında zekî ve enerji doluydu. Fakülteden artan zamanında Mahmutpaşa'da işportacılık yapardı. Babası da o civarda esnaftı. Âlim değildi, fakat ârif bir insandı. Kemal Paşa'nın gününde Suriye'ye kaçıp gitmiş, başından binbir mâcera geçmişti. Sık sık Akbıyık'taki evlerine giderdim. Babası tasavvufî kültüre sâhip bir insandı. Ta-

Мөрһәм Бекігі Бекігі Алт ағыуаа кучақлағ ы һелалһеһкен..

savvufun, insanları müsâmaha ile yola getirmek hususundaki metodunu bize tavsiye ediyordu.

O gün için benim mizacıma aykırı düşse de Kâmil bu metodla pek çok genci CHP militanlarının elinden çekip çıkarmıştır. Fakülteyi bitirince Almanya'ya gitmiş, orada doktora yapmış, MHP'nin Avrupa'da teşkilâtlanmasında emeği geçmişti. Konferansa gittiğim bir sırada Avrupa'da bulduğumuzda, Kâmil aynı metodu kullanarak Alman masonlarına yaklaştı, üst kademedeki insanlar tanıdı ve bunlardan Türkiye aleyhinde dönen fırladıklara dâir fevkal'âde ehemmiyetli bilgiler toplanmış olduğunu anlatmıştı. Ne yazık ki, bu bilgileri değerlendirmeye fırsat bulmadan basit bir kaza neticesi, hayatını kaybetmiştir.

Üniversite mühitinde arap talebeler de vardı. Bunların bir kısmı "Hizb-ut tahrir" e diğer bir kısmı ise "İhvan-ı Müslimîn"e mensuptu. Ben bunlardan "İhvancılar"a alâka duydum.

Günün birinde İhvan-ı Müslimîn'in kurucusu merhum **Hasan-ul Bennâ'nın** damadı **Said Ramazan** İstanbul'a geldi. Arap arkadaşlarla birlikte O'nu karşıladık. Bu karşılaşmada **Şeyh Şâmil'in** torunu **Said Şamil'i** de ilk olarak tanıdım. Sonradan hem **Said Şamil** ve hem de **Said Ramazan** ile pek samimi ve devamlı bir dostluğum olmuştur. ki, yeri geldikçe görülecektir.

Said Ramazan beni çok beğenmiş olacak ki, Kudüs'te toplanacak "İslâm Konferansı"na dâvet etti. Elime resmî bir dâvetiye verdi. O zaman yurt dışına çıkabilmek için ikiyüz dolar tahsis almak gerekiyordu. O günün şartlarına bakınız ki, şu ikiyüz dolarlık tahsis için Maliye Vekili **Hasan Polatkan'a** kadar çıkmak mecburiyetinde kalmıştım. Buna **Osman Turan Bey** tavassut etmişti. Döviz tahsisini almıştım ama askerlik engeli yüzünden pasaport alamamış ve gidememişim. O zaman Kudüs ortadan ikiye bölünmüştü. Mescid-i Aksa Kısmı,

Yakın zamanda Seydi Şamil'in, 'Sad Sad Sami' e daha sonraki yıllarda
 Sebül İdâre hâne'sinde çekilmiş olan bir resmimiz.

Ürdün'ündü. Bu mubârek şehri ilk olarak yine aynı vaziyette iken 1963 yılında gezip görebilmişim.

D — Türkçe Kur'ân Okunmaz Kampanyası Yâhud Sönmez Basın - Yayın Şirketi Nasıl Kuruldu?

1957 yılında Diyanet İşleri Reisi Eyüp Sabri Hayırhoğlu adında bir zat idi. O günlerde imparatorluktan kalma pek çok liyakatli hoca efendi henüz hayatta olduğundan gerçek "din âlimi" ölçülen bugünkünden oldukça farklıydı. Pek öyle herkese "din âlimi" gözüyle bakılmazdı.

O güne kadar ismi duyulmamış, eseri olmayan bir kimse bulunması dolayısıyla Eyüp Sabri Hayırhoğlu da pek göz doldurmuyor ve "Celâl Bayar'la eski bir mâziye dayanan ahbablığı dolayısıyla bu makama getirildiği" söyleniyordu. O zamanlar Diyanet İşleri Reisliği'nin pek bir fonksiyonu yoktu. Lâkin göze girmek, kendinden bahsettirmek ve bu maksadla dinin ruhunu zedeleyecek tâvizler vermek modası da başlamamıştı. Devlet içinde kapalı kutu gibi duran, kendini hissettirmemeye çalışan bir tutum, gelip geçmiş reislerin hepsinde müşâhede olunmuştu. Ellili yılların başında bu durumu, merhum Ahmed Hamdi Akseki birazcık değiştirir gibi olmuşsa da, kısa zamanda Diyanete yine eski âtâlet ve kapalılık hâkim olmuştu.

1950 yılından sonra ezanı aslına irca, birkaç İmam - Hatip Mektebi açmak ve radyoda kuran okutmak gibi — niyet unsuru müphem — birkaç tâviz yüzünden dinî hayata cüz'î bir canlılık gelmişti. Buna tahammül edemeyenlerce zaman zaman "irtica yaygaraları" ile ortalık velveleye verilmiştir ki, bu tutumun zamanımıza kadar devam ettiği görülmektedir. Asıl sebep, milletin hapsedilen imanına vurulmuş olan prangaları gevşetme istikametindeki en mäsûmâne hareketleri vatan ve

millete ihânet gibi göstererek lâikliğin İslâm düşmanlığı sûretindeki tatbikaundan — değişen şartlara rağmen — vazgeçmek istemeyenlerin inad ve ısrarıydı. Bunlar için, Kemalizm ile mizan edildiğinde çirkin gösterilmesi mümkün görülen küçük bir hareket, Cihan Harbi çıkmışcasına yaygaraya sebep olabiliyordu ki, hâlâ da böyledir.

1957 yılında Batı Trakya'da İslâm harfleriyle ve Türkçe olarak "SEBAT" adında haftalık bir gazete yayınlanmakta idi. Bu gazete Türkiye Cumhuriyeti Diyanet İşleri Reisliğinden bir "fetvâ" sormuştu. Bu Kur'an âyetlerinin Arapça asıllarının Lâtin harfleriyle yazınıp okunmasının câiz olup olmadığına dâirdi.

O sırada öteden beri alevî propaganda kitaplarını bastırmakla şöhret yapmış olan bir yayınevının aslî harfleriyle Kur'an-ı Kerim okumasını bilmeyenler için Lâtin harfleriyle bir Kur'an-ı Kerim bastırılmış olduğu duyulmuştu. Lâkin sağda solda yeni alfabecyle Kur'an-ı Kerim'in doğru olarak yazılıp okunamayacağı yolunda söylentiler vâkı olmuş ve bu kitap satılamayıp yayınevının deposunda kalmıştı. İhtimal bunlardan bir nüsha da Batı Trakya'ya götürülmüş ve orada da bununla ilgili bir anlaşmazlık zuhur etmesi üzerine durum, Türkiye Cumhuriyeti Diyanet İşleri Reisliği'nden Sebat Gazetesi vasıtasıyla sorulmuştu. Reis Eyüb Sabri Hayırhoğlu da bunun asla câiz olmadığı yolunda bir fetva vermişti. Sebat Gazetesi Eyüb Sabri Hayırhoğlu'nun bahsi geçen fetvasını sütunlarına aktarıncaya her nasılsa bundan bizdeki ilerici takımın haberi olmuş. Günün birinde bütün günlük gazetelerde birden Eyüb Sabri Hayırhoğlu'na yaylım ateşine geçilmiş ve yapılmadık hakaretler bırakılmamıştı. Zavallı Hayırhoğlu günlerce süren bu tezvirat ve hücumlara cevap vermekten âciz kalmış, onu vesile ittihaz ederek Müslümanlara hattâ bazı kalemlerde Müslümanlığa vâkı tecâvüzlerin karşılıksız kalması günlerce müminleri dilhûn etmişti.

O sırada islâmî cepheyi tutan hiçbir günlük gazete yoktu. Arada bir çıkıp batan haftalık veya aylık dergiler bakımından da büyük bir nedret devrine isâbet ettiğinden bu tek taraflı ve salvo halindeki hücumlar ağzsız, dilsiz müslümanların yüreğini sızlatıyordu. Gerçi arada bir sürpriz nevinden bazı kimselerin umulmadık bir sûrette hakikatî terennüm ederek inkılâpçıları kızdırdığı da görölüyordu. Meselâ Vatan Gazetesi'nde yazı yazan ve o zamanlar Amerika'da İlâhiyat tahsil ettikten sonra Türkiye'ye dönmüş olduğu söylenen Nebahaddin Kırmacı adındaki bir şahıs kendisine bu yolda sorulmuş olan sualleri hiç de ilerici takımın istediği gibi cevaplandırmamıştı. Lâkin böyleleri devede kulaktı.

O günlerde İstanbul İmam - Hatip Mektebi olarak Fethiye'de inşa edilmiş olan binanın açılış merâsimi vardı. Daha evvelki mektep Vefa semtinde benim daha sonra kendisini talebe yurdu olarak çalıştırdığım eski ahşap bir konaktı. O günlerin şartları içinde Fethiye semtinde, yani Patıkhâne'nin tepesine müslümanların dinî tedrisat yapacak bir mektebi dikmeleri fevkalâde ehemmiyetli bir hâdiseydi. Bu bakımdan büyük bir merâsim tertiplenmişti. Merâsime devrin Başvekîli Adnan Menderes de dâvet edilmişti. Fakat ihtimal ki; merhum o günkü şartlarda böyle bir görüntüyü kendisi için bazı çevrelere karşı kabil-i müdafaa görmediğinden yerine zamanın Maarif Vekîli Celâl Yardımcı'yı göndermişti. Davetliler arasında Diyanet İşleri Reisi Eyub Sabri Hayırlıoğlu da vardı. Maarif Vekîli'nin suya sabuna dokunmamaya gayret eden konuşmasından sonra vazifeliler misafirlere mektebi gezdirirlerken, gazeteciler Hayırlıoğlu'nun üzerine üşüşüler ve O'nu sual yağmuruna tuttular. Suallerin ilmî gerçeklerle alâkası yoktu. Zaten Mes'elenin dinî veya ilmî ciheti kimseyi alâkadar etmiyordu. Kur'an-ı Ker'im'in lâtın harfleriyle yazılamayacağını söylemek, tersinden İslâm harflerinin ehemmiyetini tebâruz ettirmek demekti. Kemalistlerin afvedemediği cürüm (!..) işte buydu. Umûmiyetle

ilmî kifâyetine şüpheyle bakılmış olan Hayırhoğlu'nun o günlerde bu mes'eledeki mukavemeti ve ısrarı cidden takdire şâyandı.

Bu açılış merâsimine biz de üniversitedeki bir avuç mütedeyyin gençler olarak takılmışuk. Yanımızda üniversite dışından ve dâima beraber olduğumuz avukat Ziya Nur, kitapçı Abdullah Işıklar ve muşhur Ahıskalı Ali Haydar Efendi'nin oğlu Şerif Gürbüzler ve daha başkaları vardı. Gazetecilerin Eyub Sabri Hayırhoğlu'nu sıkıştırmalarını ve zaman zaman lâubali bir tavırla konuşmalarını elemle müşâhede ediyorduk. Hele bir mektep kaçkınının sigarasının dumanını Hoca Efendi'nin yüzüne savurarak "Son günlerdeki yayınlar dolayısıyla istifa etmeyi düşünüp düşünmediğini" sorması az kaldı gazetecilerle aramızda kavga çıkmasına sebep olacaktı. O sırada müslümanlara hücum etmek için bahâne arayan bu insanlara aradıkları fırsatı vermemek lâzım geldiği yolunda daha yaşlı ve tecrübeli kimselerin tavsiyesi üzerine işi ıleriye götürmedik.

Merâsim bitmişti. Konuşa konuş geri dönüyorduk. Herkes bu hâdise üzerine fikir beyan ediyor ve müslmanların en basit bir mukabele vasıtasından bile mahrum oluşlarına hayıflanıyordu. Grupumuzdan birisi ortaya bir fikir attı: Acaba İslâm âlimleriyle röportaj gibi birşey yapılırsa bu tezvırata ilmî bir sûrette cevaplar verilse, bunu yayınlayacak bir gazete bulunamaz mıydı?!. Beraberimizdeki arkadaşlardan Abdullah Işıklar o sıralarda "Fetih" adıyla yarım gazete büyüklüğünde sekiz sahife haftalık bir gazete çıkarmaktaydı. Lâkin bu gazete birkaç aydan beri mâlî imkânsızlıktan inkıtaa uğramıştı. Bu düşünceye karşı o bir teklif yaptı.

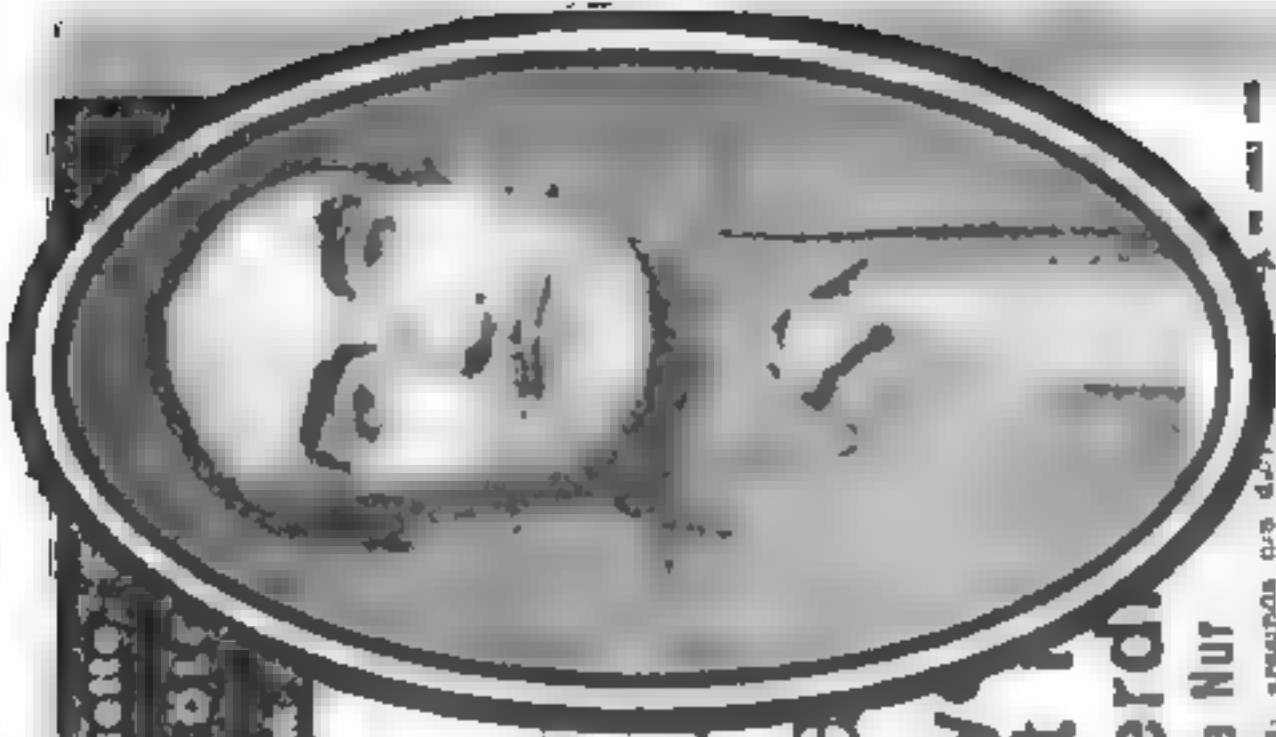
" — Geliniz hep birlikte bizim Fetih Gazetesi'ni yeniden çıkaralım ve bu mel'unlara hak ettikleri cevabı verelim!.."

Lâkin onbeş - yirmi günlük gazeteye karşı haftalık bir Fetih'in cevabı acaba ne ifade ederdi?!. Ne de olsa hiç yoktan daha iyi olacağı düşüncesi gâlip göründü. Bu mes'eleyi konuşa

FETHİH

HAZAKKİNDİR

SAVİ

Müslüman Türk'ün mü
kitabına karşı gayeli taa
Patrik atenegoros'a bile hitap edilemiy
müslüman Türk milletinin diyanet
cübbeni topla defol git diyenler kimlerdi

YAZAN: Ziya Nur

Önemli bir öğretmenden iliradılardan Türk asırlı; aramızda bir d...
Müşahade diyaret için i... bir medeniyet...
milletin yalınca...
Türk asırlı; aramızda bir d...
Müşahade diyaret için i... bir medeniyet...
milletin yalınca...

Gayretleri hüsrandır
YAZAN Hasan Basri Çantay

Türk asırlı; aramızda bir d...
Müşahade diyaret için i... bir medeniyet...
milletin yalınca...
Türk asırlı; aramızda bir d...
Müşahade diyaret için i... bir medeniyet...
milletin yalınca...

Fethi Gazetesinin başlığı ve Onun nâşını arkadaşımız
Abdullah Işıklar

konusa Çarşamba'dan Fâûh Câmii'nin avlusuna kadar gelinmişti. Bu sırada ikindi ezanı okunuyordu. Topluluğa teklif ettim:

" — Buyrun şurada namazımızı kılalım. Namazdan sonra bizim yurda gidelim ve bu işi müzâkere edip bir karara bağlayalım!.."

Ben o zaman Kirazlı Mescit Sokağı 7 numarada Seyhan Talebe Yurdu adıyla çalıştırdığım ve evvelce zikri geçmiş olan yurdun sahibiydim. Müdüriyet odası olarak kullandığım oda, onbeş - yirmi kişiyle toplantı yapmaya müsaitti. Teklifim kabul edildi. Namazdan sonra doğruca yurda geldik. Önce bir mâli komite kurduk. Gazetenin çıkması için herşeyden önce para lâzımdı. Aramıza tüccarlardan da birkaç kişi karışmıştı. Bunlardan biri de merhum Nazif Çelebi idi. Şeyh Ali Haydar Efendi'nin oğlu Şerif Bey bize nazaran bir hayli yaşlı olmasına rağmen bir genç gibi heyecanlıydı. Malî komite, hemen orada faaliyete başladı.

" — Kim ne verecekse burada versin. Önce buradan başlayalım!.." dediler. O odada umulmadık birşey oldu. Tam alubün türk lirası toplandı. Üstelik aramızdaki tek tüccar Nazif Çelebi para vermeyerek:

" — Siz toplayın, ne kadar toplarsanız onun bir katını da yarın ben vereceğim!.." demişti. Lâkin ondan para almaya ihtiyaç kalmamıştı. Çünkü bu para Fetih Gazetesi'ni çıkarmaya yetmişti. Hem de o gün hayal edilemeyecek bir tirajla!.. Sanırım 200.000 nushadan fazla olarak basılmıştı.

Gazete o gün İslâmî neşriyatın tek matbaası görünen rahmetli Sinan Omur'un "Hür Adam" isimli matbasında günlerce basılmaya devam etmişti. Çünkü 57 - 82'nin yarı ebadındaki bu gazetenin düz baskı bir makınada saatte iki bin adetten fazla basılması kaabil değildi.

Mâlî komitenin yanısıra bir komite daha kurduk: Yazı Toplama Komitesi. Bu komitede vazife alan arkadaşlar hemen o

akşamdan itibaren her biri değerli bir hoca efendiyi ziyaret ederek Kur'an-ı Kerim'in orijinal metninin ancak kendi aslî harfleriyle yazılabileceğine, bunun dışındaki iddiaların ilmi değeri bulunmadığına, bunların safsatadan ibaret olduğuna dair gayet kıymetli makaleler ve röportajlar temin edip gelmişlerdi. Fikirlerine müracaât edilmiş insanlar arasında o gün gerçekten bir İmparatorluk bereketi olan âlimler vardı: Ömer Nasuhi Bilmen, Celâleddin Okten, Hasan Basri Çantay ve Ali Rıza Sağman gibi sahasında söz sahibi pek çok kimse Diyanet İşleri Reisi Eyüp Kabri Hayıroğlu'nu teyid eder mahiyette fikirler ortaya koymuşlar ve bunları avukat Ziya Nur redaktör olarak bir şekle sokup Fetih Gazetesi'ni ortaya çıkarmıştı.

Lâkin bu gazete nasıl dağıtılacaktı. Ortada dinî gazeteyi dağıtacak bir müessese yoktu. Dindar üniversite talebelerinden bir satıcı ekip oluşturduk. Bu ekip en az onbeş gün bu gazeteyi câmi kapılarından tutunuz da vapur iskelelerine kadar devamlı bir sûrette sattılar. Geç kalan yazılar için ikinci bir Fetih nüshası çıkarıldıysa da bu birincinin tesiri müthiş oldu. Verilen ilmi cevaplar karşısında şarlatan gazeteciler yavaş yavaş seslerini kısıtılar.

Bu büyük bir gösteriydi. Dost düşman herkes bu gösterinin belli ölçüde tesiri altında kalmıştı. O zaman açığöz bir İmam - Hatup talebesi olan Mû'min Çevik de bu yazıları. "Türkçe Kur'an Okunamaz" başlığıyla kitap haline getirmişti ki, yayın hayatının temeli bu kitap olmuştur.

Bu faaliyetin içinde bulunan, bizim enerjimizi müşâhede eden, gazetenin satış şansını dikkate alan Şerif Gürbüzler aynı zamanda tüccar olduğu için müteşebbis bir kimse idi. Bu hareketi devam ettirmek ve müslümanlara bir günlük gazete kazandırmak arzusunu izhar etti ve bana dedi ki;

" — Seninle birlikte dolaşalım, sen benim bülbülüm ol!.. Ben piyasadaki bütün dindar insanları tanırım. Onlara davayı anlat, müslümanların bir günlük gazeteye olan ihtiyaçlarını dile

getir. Ben de onları şirketleştirip bu işi gerçekleştirebilirim. İkimiz bu işe kâfiyiz!.."

Kendisine müsbet cevap vermekle beraber pek ümitvar değildim. Zira yine Nazif Çelebi'nin evinde buna benzer bir müzakereye katılmışım ki; zıkre değer. O toplantıda merhum üstad Necip Fâzıl Bey bir kısım müslüman zenginleri böyle bir gazete çıkarmının lüzümüne inandırarak gerekli maddî imkânı sağlamak için bütün talâkatini kullanıyordu. Birden lâfa karışan bir Hoca Efendi, pişmiş aşı su katmış ve aşağı yukarı kararlaşmak üzere bulunan o işi bozmuştu. Hoca efendi demişti ki;

" — İslâm'da gıybet haramdır. Gıybet, olmuş bir kötülüğün söylenmesidir. Olmamış söylemek iftiradır. Yani daha ağırdır. Günlük gazeteyi alanlar bunda havâdis bulmak isterler. Meselâ bir genç hırsızlık yapmış ve yakalanmış. Gazete için bu bir haberdir. Bunu yazacaksın. Söylenmesi haram olan bir şeyin yazılması ne olmak lâzım gelir, düşündünüz mü?.. Tatalım ki; böyle bir vakayı yazdınız. Bir zaman sonra da o genç tövbeکار oldu, ıslah-ı nefsetti!.. Pekiyi şimdi ne olacak?!. Siz onu tescil ettiniz!.. Artık yaşadığı müddetçe alından silinmeyecek bir damga haline getirdiğiniz bu ayıp ve kusuru silebilmesince imkân yoktur.

Sonra bu gazeteye resim basmayacak mısınız?.. Vaktiyle Beyhan - ul Hak mecmuasında makalelerin nihâyete erdiği sahifedeki boşluğa küçücük bir kuş resmi konmuştu. Okuyucuların umûmî ve ısrarlı protestoları üzerine bu kaldırılmış ve mecmuaca özür dilenmiştir. Bugün resimsiz bir gazeteyi kimse okumaz. Açık saçık olmasa bile resimlerin pek çoğu mahzurludur. Hele karikatür hiç câiz değildir. Kim olursa olsun insanları çirkinleştirerek takdim etmek men edilmiş bulunan alay etmenin tâ kendisidir!.."

Bugün maslahat sebebiyle itibar edilmesi imkânsız olan bu

Seyhan Talebe Yurdu nun gırış kapısında birkaç arkadaşla

görüşler o gün dinleyenlere tesir etmiş ve müslümanların günlük gazete çıkarmalarının doğru olmayacağı yolunda bir karara varılmasına sebep olmuştu.

Şerif Bey'in teklifi bana bu vakayı hatırlatmışsa da fâidesine binaen teklifi kabul ettim.

İlk olarak Konya Lezzet Lokantası'nın sahibi merhum Mustafa Bey'e gittik. Adamcağız bizi çok iyi karşıladı. Ben genç bir talebeydim. Lâkin Şerif Bey babası eski felvâ emini ve meşâyıhten bir zat olmak dolayısıyla müslümanlar arasında peşin bir itibar sahibiydi. Hüsn-i kabul için Ali Haydar Efendi'nin oğlu olduğunun bilirmesi kâfi idi.

Mustafa Doğan Bey bize çok güzel bir yemek ikram etti. Kendisi de bizimle yedi. Yemeği hususi odasına getirtti. Yemek boyunca kendisine kafa şişirmemeye çalışarak canhıraş bir nutuk çektim. İşi biraz dramatize etmiştim. Memere söylesem kelimelerimin sıcaklığı onu eritir sanıyorum. Lâkin adamcağız beni öylesine hissiz bir sûrette dinledi ki, doğrusu sonunda cesâretim kırıldı ve Şerif Bey'e bu işe artık devam etmeyeceğimi söyledim. Israrlarına aldınış etmedim. Öteden beri zenginlerin insana yukarıdan bakmasına ve parayı ölçü olarak almasına sinirlendiğim için zengin insanlardan pek fazla dost edinmemişimdir. Bu zat gayet mütevâzi idi. Lâkin bir günlük gazetenin lüzumuna inanmıyordu.

Şerif Bey yılmadan bu işe devam etti. Mustafa Emir-osmanoğlu ve Mustafa Barçın gibi yanına birkaç gayretli adam daha aldı. Katırcıoğlu Hanı'nda geçici bir yazıhâne tedârikleyerek şirketin kuruluşunu hızlandırdı. Birkaç defa yazıhâneye uğrayarak faaliyetlerini takdirle seyrettim ve söz söylemeye medar olsun diye mütevâzi talebe bütçesinden para ayırarak beşyüzlülük bir hisse de aldım. Esasen bir hissenin asgari değeri beşyüz liraydı.

Şirkete Sönmez Basın - Yayın Anonim Şirketi adı verildi.

Gâye bir günlük gazete çıkarmaktı. Kısa zamanda binaltıyüz ortak toplandı. Bunların bir kısmı Anadolu tüccarlarındandı. İstanbul'a mal almaya geldikçe, dindar toptancıların delâletiyle işe dahil olmuşlardı.

Şerif Bey şirketin kuruluşu tamamlanınca doksan bin türk lirasına şirketin Cağaloğlu Şeref Efendi Sokak'taki merkezini satın aldı. Burası yavaş yavaş müslüman münevverlerin uğrak yeri haline geldi. Günlük gazetenin güçlüğü hesab edilerek "Yeni İstiklâl" adıyla haftalık bir gazete ile işe başlanıldıysa da maâlesef başarılı olunamadı ve bu gazete bilâhere Şevket Eygi'ye devir ve temlik edildi.

Günlük bir gazete çıkarmak maksadıyla kurulan ve kuruluşuna medar olan düşünce benim Bozdoğan Kemerli Kırzımescit Sokağı'ndaki Seyhan Talebe Yurdu'nun Müdüriyet Odası'nda doğmuş bulunan bu şirketin ilk kongrelerine mun-tazaman iştirak ettim ve 1959 kongresinde merhum Hasan Basri Çantay'la kavga edip ayrıldıktan sonra bir daha alâkadar olmadım.

Bu da şöyle oldu. Sönmez Şirketi'ne asıl maksadı gerçekleştirmeye müsâid evsâfı olmayan insanlar dolmuştu. Bunlar yukarıda söylediğimiz gibi çıkara çıkara "Yeni İstiklâl" ismiyle haftalık bir mecmua çıkarabilmişlerdi ki, bu da devamlı zarar ediyordu. İdare Hey'eti ise, değişmeyip hep aynı kadroyla devam edip gidiyordu.

Bir akşam Hasan Basri Çantay Hoca'nın Bayezid'teki evine gitmiştim. Orada bir kısım gençler vardı. Sohbetin koyulaştığı bir sırada kapı çaldı. İçeriye o zaman Esas Teşkilât Hukuku doçenti olan Selçuk Özçelik geldi. Onun gelişiyle mevzu değişti. Bir toplantıdan geliyormuş, O toplantıda Sönmez Şirketi'nin elebaşları ertesi gün yapılacak olan kongrede aynı hey'eti ibkâ etmek kararı almışlarmış. O bunu anlatınca, Hasan Basri Çantay Hoca'nın canı sıkıldı. Çünkü çok yerde O'nun ismi kullanılarak ortak kaydedilmişti. Şirketse kurulduğundan

beri zarar ediyordu. Hoca sordu:

" — Bilânçoyu gördün mü, bu seneki durum nedir?" Selçuk Bey:

" — Gördüm. Altmış bin lira zarar var!.." dedi.

Ellili yıllarda bu çok büyük bir para idi. Hasan Basri Hoca:

" — Böyle her yıl zarar eden bir idâre hey'eti neden çekilip gitmez. Bunları seçtirmemenin bir çâresi yok mudur" diye sordu. Bunun üzerine kongrede "ibra" vermeyerek idâre hey'etinin düşürülmesi teklif edildi. Bu takdirde de o hey'et mahkemede hesap vermek mecburiyetinde kalıyordu. Hoca bunu da istemiyordu. Çâre aranırken, ben söze karıştım ve dedim ki:

" — Hocam bunun çâresi vardır. İbradan önce bir tahrir verilerek ibranın "mâlî" ve "idârî" olarak ikiye ayrılması sağlanır, mâlî ibra verilir de idârî ibra verilmezse bu hey'et seçilemez. Seçilse de o seçiliş bir hüküm ifâde etmez. Bu takdirde işin içine mâlî mes'ele karışmadığı için, şirket idâre hey'eti mahkemeye düşmez!.."

Hoca memnun oldu. Selçuk Bey de benim görüşümü teyid edince, O'na dedi ki,;

" — Yarın sen bu işi yap!.."

Selçuk Bey itizar etti. Dersi olduğunu, ertesi günkü kongreye gelemeyeceğini söyledi. Bunun üzerine Hasan Basri Hoca bu vazifeyi bana tevdi etti. Ben de kabul ettim.

Ertesi gün Marmara Kiraathanesi'nin altındaki düğün salonunda toplandı. Hasan Basri Hoca'yı kongre başkanı seçtiler. Gündem reye sunulup kilitlenirken divana O'nun talimatına uygun olan tahriri verdim. Hoca tahririmi hiç nazar-ı itibara almadan gündemi kabul etti. Sonra da ibraya başvururken herhalde unuttuğunu düşünerek, söz istedim. Bana söz vermek istemedi. Bu defa yerimden müdahale ettim ve tahririmi hatırlattım. Gündemin bir maddesi ile ilgili bir tahrir varken,

'Havadis'i tefin eden dövüzler

En kıymetli edebiyat

çaktılar, böylece meşhur -Ord Prof hakkında imza toplayan devrimci gençlerin tegebbüsünün tesirini azaltacaklardı. Tertibin perde arkasında D.P. Gençlik Kollarının öncülerinden Kadri Mısıroğlu, yüksek hışı, Eyüp Yardımcı, Varol Taşkıran, Erol Ergünes plânın mimarlarıydı. Ertuğrul Aktan, Necati Çakıroğlu -Menderesi, Üniversiteyi ziyaretinde sırtlayan delikanlı-, Nazım Durmuşoğlu, Mehmet Bağış kafileye bizzat katılacaklardı. Kantinde toplanıldıktan sonra iki grup halinde karşı yakaya geçilecek ve Hocanın Feneryolundaki evi önünde birleşilecekti. Hoca vaziyetten haberdardı, kendisine talebelerin geleceğini bildirmişti. Her halde orada bir kaç söz de doktorecekti.

O halde:

İlk tahkikat gençlerden bazıların hakikaten kandırılmış olduklarını ve hoca ziyaretine götürüldüklerini ortaya koydu. Diğerleri ise daha ziyade lütfat edilmişler, şeytana uymuşlardı. Akşam vakti yedi teyvik harış, gösteri meraklısı gençler taliiye edildiler. Kendilerine iyi bakmış, karınları dönerli pilâv ve hoşla doyurulmuştu Albay Erdoğan zımnı ve kararlıydı ama halefi gıradis, değildi.

27 Mayıs İhtilâli günlerin iç, CHP Gençliği'nin taşkınlıklarına karşı hareketlerde CHP'li basın hep benî elebaşı gösteriyordu
(Akis'te bir haber)

onu müzâkere etmeden, o maddeyi reye koyamayacağını söyledim. Bana ne söylese beğenirsiniz:

" — Biz onu kendi aramızda görüşüp hallettik."

Neydi hallettiği biliyor musunuz? Biz ayrıldıktan sonra, evine kendilerini ibka etmek isteyen idâre hey'eti mensupları gelmiş, elini öpüp oturmuşlar. Onu bu hey'etin değişmemesi hususunda ikna etmişler. Bunlardan benim haberim olmadığı gibi kendisi çağırıp izah etmek lüzumunu da hissetmemişti. Bu lâubâli ve kanunsuz tutum üzerine yerimden konuşmaya başladım ve Hükümet Komseri'ni zabıt tutmaya dâvet ettim. Hoca sinirlendi. Ve kürsüden:

" — Ben teşriî vazife de yaptım. Bir delikanlı, çıkmış şimdi beni dinlemiyor!.." dedi.

Ben de O'na bağırdım:

" — Sen teşriî vazifeyi de böyle yapmışsındır. Akşamdan sabaha fikir değiştiriyorsun. Hilâfet yıkılırken nerdeydin?!." sonra da pardüsümü alıp çıktım.

Seçimler bitip de dilekler faslına sıra geldiği zaman, ortaklardan birisi bizim kavganın ne olduğunu sormuş. Çünkü işin evveliyatını bilmeyenler, mes'eleyi tam kavramamışlardı. izah edilince ortaklardan çoğu:

" — Oo, o genç çok doğru söylüyormuş" demişler. Demişler ama atı alan Üsküdar'ı geçmiş!.."

Sonradan, daimî bir sûrette zarar eden Yeni İstiklâl Gazetesi Şevket Eygi Bey'e verilmiş, O bunu canlandırıp kâra geçirmiş, ben de 27 Mayıs'tan sonraki hapis devremde Balmumcu Kışlasındaki muhakememde Sönmez Şirketi ile ilgili olarak hesap vermeye mecbur kalmışım.

E — 27 Mayıs İhtilâli Öncesi

1960 yılına gelindiğinde, siyâsî havada dehşetli bir gerginlik vardı. İsmet İnönü git gide ihtiyarlıyor ve 1950'de ayrıldığı ik-

tidar koltuğuna bir kere daha geçebilmek hususundaki ümitleri zâil oluyordu. Bundan dolayı iktidarı anormâl bir yolla düşürme temâyülleri seziliyordu. 1959'da "Dokuz Subay Hâdisesi" olmuş ve bunlar Demokrat Parti tarafından af-vedilmişti. Fakat bu, asker içinde bir kapıdanma olduğunu gösteren ilk işâretti.

Diğer taraftan bir kısım emekli subayların Halk Partisi'ne iltihakları âlâyîşli bir sûrette basında yer alıyordu. "Kulak Gazetesi" denilen bir usûl keşfedilmişti. Bu, sonradan başında emekli bir genaralin bulunduğu ortaya çıkmış gizli bir teşkilâtı. Yalan bir haberi büyük şehirlerde kısa bir zamanda yayıyordu. Meselâ elli yüz tâne adamın her biri aynı günde İstanbul'daki kahvehânelerden birine giderek, hepsi de aynı yalanı söyleyince, bu haber kısa zamanda bütün İstanbul'a yayılıyordu.

Buna ilâveten Üniversite talebeleri de tahrik olunuyordu. Bu sırada Küba'da Fidel Castro adında bir hukuk talebesinin ihtilâl teşebbüsü muhâlif gazetelerde Türkiye'nin bir iç mes'elesiymiş gibi tafsilâtli bir sûrette yer alıyor ve böylece tâbir-i mahsusuyla sağır kulağa ses verilmeye çalışılıyordu. Bu hırçınlığa karşı Demokrat Parti de Cumhuriyet Halk Partisi'nin mallarının Hazine'ye intikalini sağlamaktan başlayan bir takım yanlış hareketlerle yavaş yavaş oyuna geliyordu.

Hükümet bir "Tahkikat Komisyonu" kurmuş ve bu komisyona fevkalâde selâhiyetler vermişti. Buna karşı başlayan talebe hareketleri içinde Fidel Castro mukallitleri türemeye başlamıştı. Hukuk Fakültesi'nde avâre bir talebe olan Nuri Yazıcı'ya, Castro Nuri diyorlardı. Hâdiseler, 28 Nisan'da Bayezid Meydanında dehşetli bir gösteriye dönüştü ve hükümet örf-i idâre ilânına mecbur kaldı. Bu gösteriler mürettepti. Aynısı Ankara'da da yapılmış rahmetli Menderes kalabalığının içine girerek:

" — Ne istiyorsunuz" diye gençlere bağırmıştı. Bugünkü Deniz Baykal olduğu rivâyet edilen bir genç, Menderes'in yakasına yapışmış ve:

" — Hürriyet istiyoruz" deyince rahmetli Menderes'in:

" — Bak sen bir talebesin, Başvekil'in yakasından tutuyorsun!.. Daha ne hürriyeti istiyorsun?!" dediği duyulmuştu.

İstanbul'daki miting, 28 Nisan'da Üniversite bahçesindeki heykelin önünde başlamış ve oradan Beyazid Meydanı'na taşmıştı. Atlı polisler, kalabalığı dağıtmak için havaya ateş ediyorlardı. Bu sûretle vâki atışlardan bir kurşun sonradan Yassıada muhakemelerinde ispat edilmiş olduğu üzere sekme sûretiyle Turan Emeksiz'e isabet etmişti. Bir genç de Çarşıkapı'da tanka atlamaya çalışırken ezilmişti. Bunlar hâdiseleri büyütme isteyen CHP'nin ekmeğine yağ sürmüştü. Yalandan yüzlerce gencin öldürülmüş olduğu şâyiası yayılıyor ve cesetlerin bulunması iddiasıyla yürüyüş ve mitingler tertip ediliyordu. Hatta daha sonra ihtilâl olup da iddialar istikametinde ölü veya yaralı genç bulunamayınca, Ertuğrul Alatlı adında bir albayın bu nümayişlerde öldürülmüş bulunan birçok gencin cesedinin kıyma makinalarında yok edildiği iddiasıyla umumî eskâr çalkalanacaktı. Hatta haylaz tembel ve âvâre çocukların günlerce Gâzi Osman Paşa marşını söyleyerek hazırladıkları hava sonunda ihtilâl gerçekleşince Bayezid Meydanında yapılacak bir mitingte Rektör Sıddık Sami Onar "Şehitlerin (!..) bu kadar olmadığını, daha bir çok kayıpların bulunduğunu, bunların mutlaka ortaya çıkarılacağını" söylemekten ictinab etmediği görülecek, Prof. Hüseyin Nâil Kubalı, halka öpücükler göndererek başladığı miting konuşmasında 27 Mayıs hareketinin "Nuri Yazıcı kadar kutsal!.." olduğu palavrasını dermeyeran edecek kadar akıl ve mantıktan uzaklaşacaktı.

Nuri Yazıcı'nın ise çok kısa bir zaman sonra foyası meydana çıkacaktı. O da şuydu:

28 Mayıs 1960 Cumartesi Günü S  leymaniye, Yoğur  oğlu Sokak'taki "Yeni Karadeniz Talebi Yurdu"nın idare odası. Soldan Sağı, OSMAN TOPBAŞ, KADİR MISIROĞLU,

ABDİN TOPBAŞ ve H  SEYİN SAVAŞ

Hukuk Fakültesi'nde Amme Hukuku'ndan geçmek pek zordu. Prof. Recâî Gâlip Okandan kitabına o kadar gereksiz malûmat doldurmuştu ki, bunları ihtimâl kıtaba bakmadan kendisi de anlatamazdı. Bundan dolayı talebe arasında İdare Hukuku'ndan geçmeye "nişan vizesi" deniliyordu. Bunun mânâsı, İdare Hukuku'nu geçmiş olan artık nişanlanabilirdi. Çünkü Fükülte'ye bitmiş nazarıyla bakabilirdi. Bu sırada Fakülte'deki bir kıza, sınıf arkadaşı olan iki genç ayrı ayrı evlenme teklifi yapmış, kız da muhayyer olduğu için her birine, amme imtihanını verirken, olur demiş imiş. Bu çocuklar şu rekabet yüzünden birbirlerinin imtihanlarını takip etmişler. İkisi de geçememiş olduğu halde, kız bunlardan biri ile nişanlanınca, öteki kızı sıkıştırmış. Kız da:

" — Hayır o imtihanını verdi!.." deyince rakip çocuk işi tahkik etmiş.

Çünkü o sıralarda Hukuk Fakültesi kaleminde bir takım hilelerle, para ile insanların ders geçirildiğini hep duyardık. Bu hile de şöyle yapıldı. İmtihani yapan hoca, geçti veya geçmedi diye bir fişi imzalar ve onu Fakülte Kalemine gönderirdi. Kalemdeki memurlar fişi tahrif etmeksizin, muhâfaza eder, fakat kütüğe sanki sehven yapılmış gibi, "geçti" diye yazardı. Bir daha o fişlere bakılmayıp, kütük esas alındığından talebe de geçmiş gibi muâmele görürdü. Bu hâdisce de öyle olmuştu. Güçlüğüne göre, her dersin bir râyıcı vardı. Kalem Şerfi Atâ Bey bu işi yıllardan beri yapıyordu. yirmi - otuz senelik memurdu.

Hâdisenin üstüne düşen çocuk, dekana giderek vaziyeti anlatmış ve durum ortaya çıkmıştı. Bunun üzerine memurların alâkası kesilerek teşekkül ettirilen bir komisyon kalemdeki evraka el koyunca ortaya çıkan rezâletin haddi hesabı yoktu. Fakültede hoca olan, doktora için Avrupa'da bulunan veya temyiz mahkemelerinde hâkimlik yapmakta olan insanların böyle sû-i istimaler yapmış olduğu ortaya çıkmış ve kalem şefi Atâ

...ını çok za
t Adenauer
ş tarzından
tını de müd
enleri endişe
• dunya'nın
• muvaffak

tektan sonra
planlarını
dear silah-
ındaki kon
ortalarm-
dılar. Da
ile oris-
i, taraf-
azlık
bir
lin
de
rika
i S r
asya'yi
ediyor

a çok
ında
n
k
de

şik A-
denen
geç ci

Mim'e mektup

KADİR MISIRLIOĞLU'NA BİR
SORU!...

MİM mecmuasında çıkan ilk
resmini gördüm, birincisine
tiksinli ve korku ile baktım. Tik
sindim. Çünkü, yüzünde çok me-
sut ve memnun bir ifade vardı.
Korktum, zannetmekti yanındaki
«Kara sakal» lıdan, büyük bir ir-
fan yuvasının bir talebe gurubu-
nun başkanı işte bu, dedim. Hoy
le bir başkanın, «Atatürk gençli-
ğinin» nefret duyduğu bir sahısa
gosterdiği hayranlık ve sempati
beni korkuttu, bunu sakın inkâr
etme ilk resmini eline al ve bir
daha uzun uzun bak, o zaman
sen de bunu, gözlerindeki mesut
ifadeden anlarsın.

İkinci resmini gördünce ve yazı
nı okuyunca sadece şaşırdım, bir
insanın bu kadar zıt, değişik fik-
ir ve karaktere sahip olamıya-
cığını düşünerek şimdi sana so-
ruyorum:

Hangisi senin hakiki huy-
tın?.. Bunu bana doğru olarak
söyleg yoksa zannetmekti kürsü-
ve çıkıp, poz vererek çektiirdiğin
bir resim, ilk resminden dolayı
alına vurulan damgayı, siler. Sa-
na bunu hatırlatır ve «Atatürk
gençliğine» yakıştır sekilde çalı-
manı tavsiye ederim.

Ergin Yalın — Dülshurg

Her vesile ile bana sataşan CHP'li basından bir örnek.

(19 Ocak 1960 tarihli Kim (Mim) Mecmuası)

Bey tevkif edilmişti.

Bir kısmı mecburen kapatılmış, bir kısım insanlar yeniden ve usûlen imtihana sokularak durum düzeltilmiş, henüz talebe olanlara dâir de ilân kahtasına bir liste asılmıştı ki; görmeye değerdı. Başta Nuri Yazıcı olmak üzere 27 Mayıs İhtilâli'ne zemin hazırlamak vazifesiyle kıyam etmiş bu sözde kahramanların çoğu bu listeye dâhildi.

Bu vesile ile şunu da söyleyelim ki, Hukuk Fakültesi kalem Şefi Atâ Bey, tam otuz ay mahkeme huzuruna çıkarılmayarak hapiste tutulmuş ve bu müddetin sonunda ölmüş mü, öldürülmüş mü, ne olduğu belli olmadan yok olup gitmiştir. Mahkemeye çıkıp konuşsaydı kim bilir nelerin ortaya çıkmasından korkuluyordu!.. İşte Cumhuriyet Türkiye'si'nin ahlâkı!..

İhtilâl zemini hazırlayanların, bizim muhitimizdekilere âid karakter ve şahsiyet durumları belli olması için zikrettiğimiz şu hâdisce, takibettiğimiz kronolojik seyri bozmuş olduğundan biz yine 27 Mayıs öncesine dönelim.

Siyâsî havanın her gün elektrikli bulunduğu o günlerde biz ya uzaktan seyrediyor, yahud da kantinde sohbetlerimize devam ediyorduk. Birgün kantinin kapısına birkaç nümâyişçi militan gelerek içeriye doğru bağırdı:

" — Sizde hiç vicdan yok mu?!. Oturmuş çay, kahve içiyorsunuz. Şurada kardeşleriniz polis kurşunları altında ölüyor!.."

Arkadaşlarımızdan birisi silâhlıydı. Silâhını gösterir şekildeki bir müdâhalesi sonunda mutlak bir belâdan kurtulmuş olduğumuzu hatırlarım. Muhitimizdeki bazı mütedil bildiğimiz gençler de bu hareketlere katılmış ve kendileriyle irtibatımızı kesmek mecburiyetinde kalmışızdır. O derecede müessir bir propaganda yapıyorlardı ki, benim diyen insanın kapılmaması muhâldi. Meselâ Fatin Rüştü Zorlu'dan Akis Mecmuası "mister yüzde on" diye bahsediyordu. Yassıda gibi

hâinâne bir mahkemede ıcmize çıkmış olmasa idi, biz bile O'nun bazı gayrimeşru işler yapığını ve bunlardan yüzde on komisyon aldığını sanmakta devam edecektik.

Bu gerginlik esnasında Ali Fuad hocamızı Ankara'ya çağırılmışlardı. Sonradan kendisinden öğrendiğimize ve Yassıada'da hesap vermesine sebep teşkil eden bu seyahatinde Ali Fuad Bey hükümetin toplantısına dâhil edilmiş ve ne çâre düşündüğü yolunda bir sualle karşılaşınca, önce "CHP ile koalisyon yapın!.." demiş. Bu kabul edilmeyince, "Menderes istifa etsin, yeni bir hükümet kurulsun!.." demiş. O toplantıda hazır bulunan Bayar bunu da kabul etmeyerek:

" — Su geçerken at değiştirilmez!.." demiş. Bunun üzerine Ali Fuad Hocamız da Bayar'a hitaben:

" — Siz Türk Milliyetçiler Derneği'ni kapattığınız. Kendi görüş ve felsefenizin gençliğini yetiştirmediniz. Milliyetçi gençlik, Halk Partisi'ne karşı olmak dolayısıyla size bir nüve oluşturabilirdi." deyince Celâl Bayar:

" — Ali Fuad Bey!.." demiş. "Onların Halk Partisi'ne karşı olduğu yerde, ben Halk Partisi ile beraberim!.."

Ali Fuat Bey de hiçbir netice elde edemediği için geri dönmüş ve bunları bize anlatmıştı.

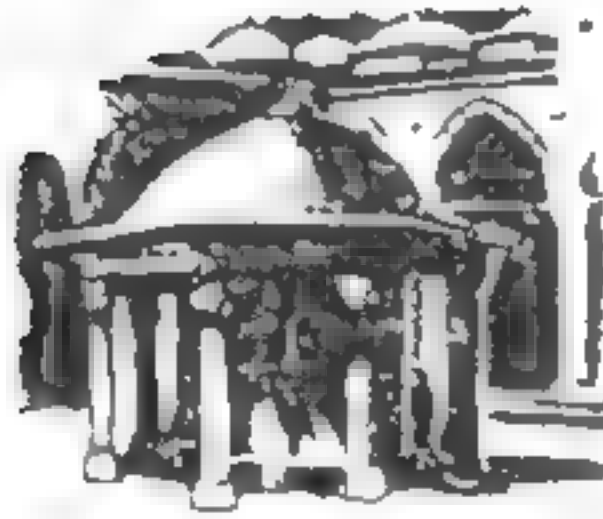
Sonradan eski Bolu meb'usu Reşad Akşemseddin'den dinlediğime göre, kendisi ihtilâli, Türkes'ten öğrenmiş olarak Menderes'e haber vermiş, fakat Ethem Menderes'in muhâlefet ve mugâlatası yüzünden Menderes buna tam mânâsıyla inanmamıştı.

Bayar:

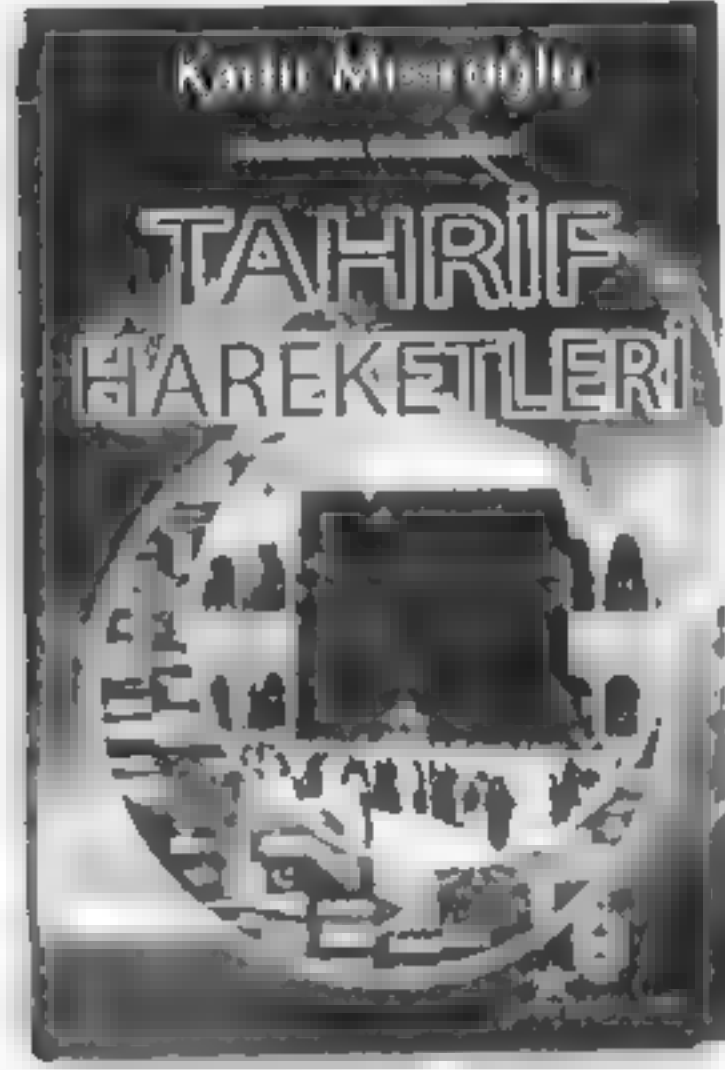
" — Tenkîl istiyorum!.." diyerek örfî idâre makamlarına güya tâlimat yağdırırken, bu emri yerine getirmek mevkiindeki kumandanların 27 Mayıs gecesi kurulan "Millî Birlik Komitesi"nde yer aldığı görülecek ve kalelerin İnönü tarafından çoktan ve içten fethedilmiş olduğu acı bir sûrette

müşâhade olunacaktı.

Benimse, birbirini kovalayan takiplerle önce İstanbul Harbiye Binası'nda hususî sûrette inşa edilmiş telefon kulübesi kadar beton hücrelerde, ve Balmumcu Kışlası'ndaki hapis ve çilelerim başlamış olacaktı. Demokrat Parti meb'usu olmadığım, hatta bu partiye de kayıtlı bile bulunmadığım halde 27 Mayıs İhtilâli'nden itibaren çıktığım eziyetlerin hikâyesiyle başlayacak, 12 Mart Muhtırası'ndan sonra Eskişehir Askerî Cezâcvi ve Bakırköy Akıl Hastahanesi Adlî Servisten geçerek devam eden ve tâa 12 Eylül 1980 sonrası Yurt dışına kaçışıma kadar temâdî edecek yirmi yıllık vak'aların soluk sahifelerinde buluşmak üzere Allah'a emânet olun, benim sevgili okuyucularımlar!..

TAHRİF - SERİSİ

TAHRİF HAREKETLERİ

Kamata hâkim olan ebeaî ve rahî bir kâinâtın kâinî olarak daimî müzahede edilegelmiş olan 'Hak-Bâtıl Mücadelesi' nin en kesif bir sûrette cereyan ettiği saha hiç şüphesiz bizim mâlî ve cîmî tarihtir. Bununla bir 'siyasî' ve 'askerî' emkâzere harîçten diğer ise 'fitne' ve 'fesat' çıkarmak şeklinde dâimîden idra edilmek o dâimî çok bir menî bir gerçektir. Ancak unutmamak gerekir ki isânın valdetini bozarak Onun kavret ve kudretini zaata ağırtmak yonandan şâunvade zahar eden bir takım dâimî fitne veya tahrif hareketleri askerî ve siyasî karşı koymalar ve bunların câmi olan harp ve carplardan daha muessir o muştur. **'Tarihten Günümüze TAHRİF HAREKETLERİ'** adıyla kaleme alınmış olan işbu eser, zikredilen şu ehemmiyet ne binâen tarih boyunca isânın salıver ne kârı gerçek bir manet hareketi olan dahilî fitnelerin teşhîn maksadıyla yazılmış adeta bir "çılgılık"tır.

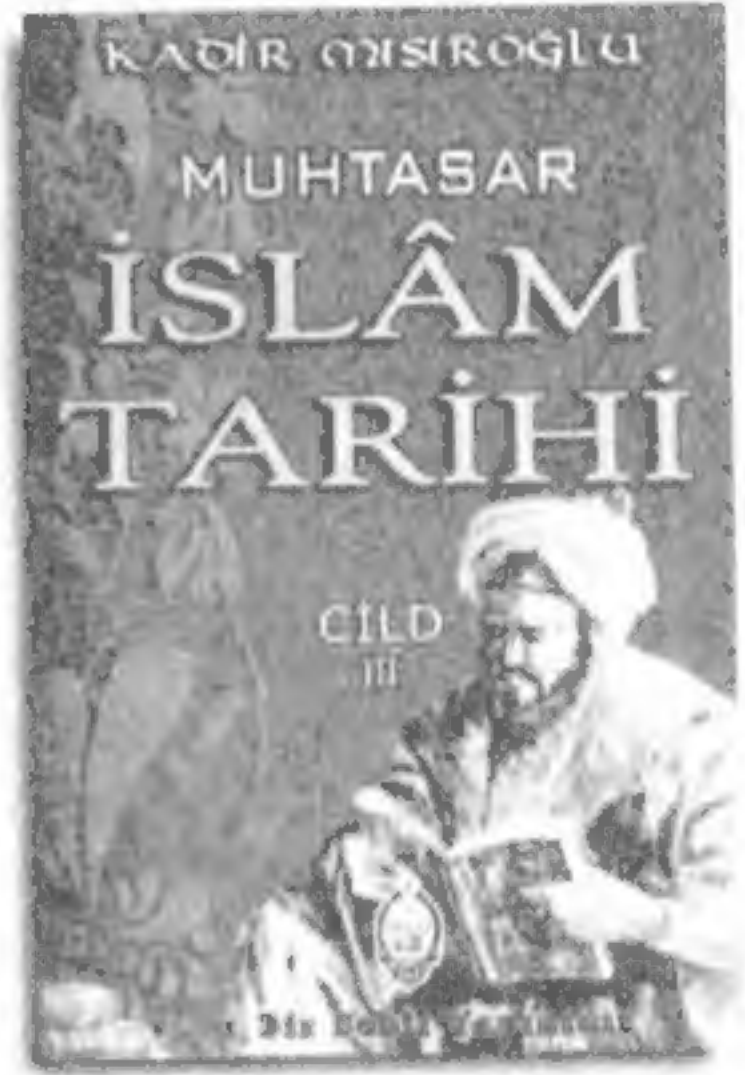
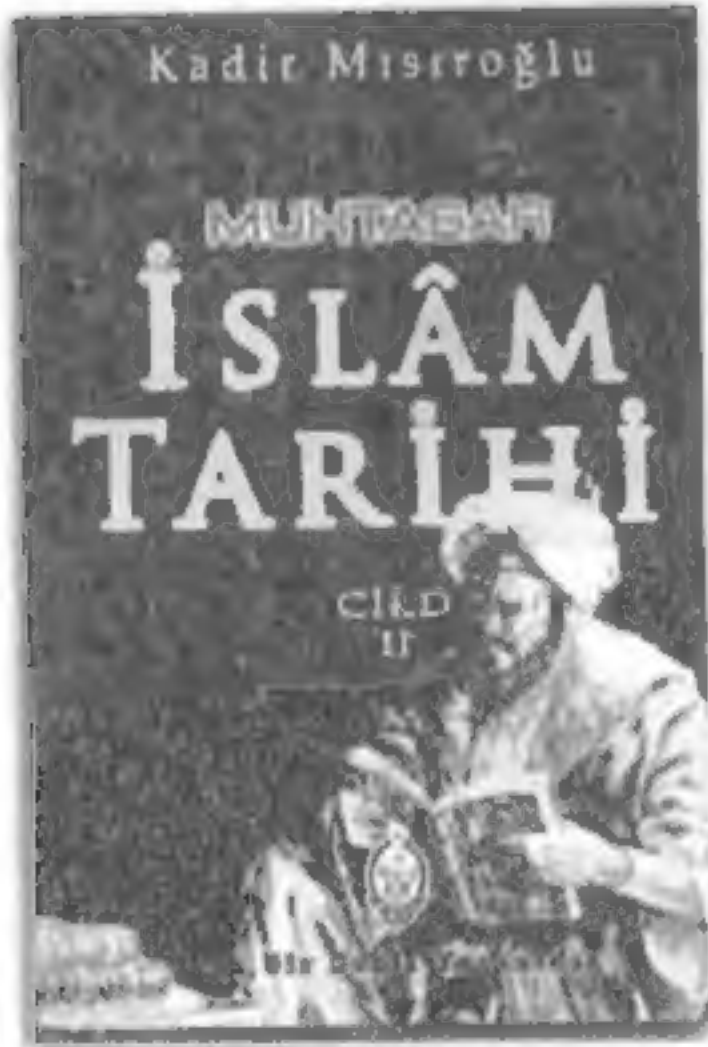
LOZAN - SERİSİ

LOZAN

Türk'ün şahsında İslâm'dan intikam alınarak, bütün bir İslâm Dünyası'nın bağısız bırakılmasıdır. Lozan'ın getirdiği; adalarla Yunan statejik çemberine alınmış iktisadî kaynaklardan mahrum, her türlü ünvan ve sıfatı yolunmuş, gayri tabii hududların çizdiği küçük bir Türkiye'dir. *Birinci cild:* Tanzimat'tan millî mücadeleye kadar umûmî değerlendirme panoramasını çizer, Lozan'ı hazırlayıcı sebepleri inceler. *İkinci cild:* maddî kayıpları, ve nihâyet üçüncü cild, mânevî kayıplar Hilâfet Patrikhâne v.s. gibi meseleleri inceler..

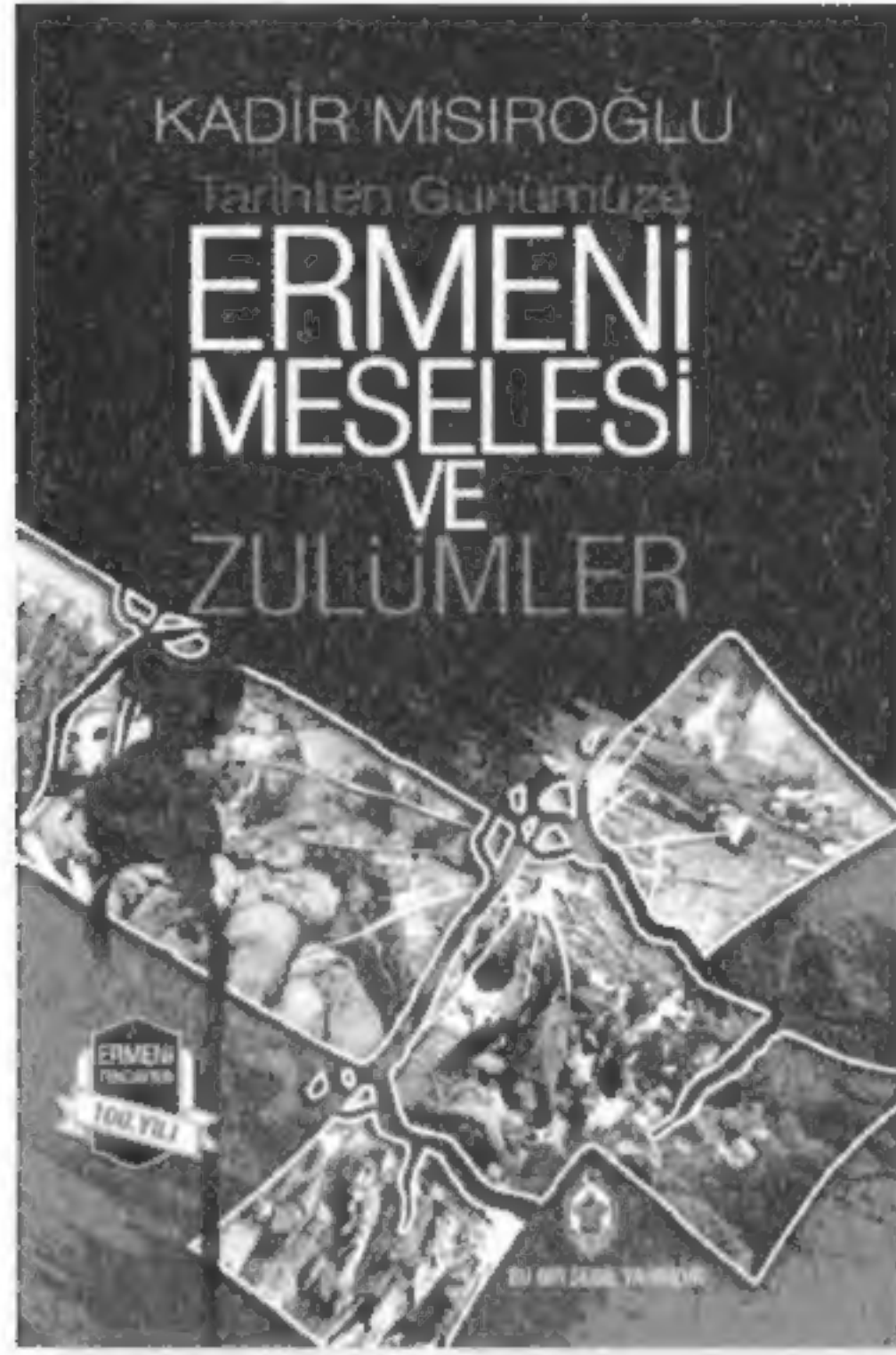
İSLÂM TARİHİ - SERİSİ

MUHTASAR İSLAM TARİHİ

Bu gün milletler şapla şekerini birleştirmek kabilinden bloklaşmalarla üstün bir güce ulaşma gayreti peşinde koşmakta iken, islam ümmetinin tabii vasfı olması lazım gelen birlik ve beraberlikten mahrum bulunması hazine bir tecellidir. İşte bu eser böyle bir faide temini maksadıyla yazılmıştır. **"Muhtasar İslâm Tarihi"** ünvânı ile te'lifine teşebbüs ettiğim eserin işbu ikinci cildi, beş yüz seneyi mütecâviz bir devrenin vukuâtını nakletmektedir. Bu kadar geniş bir zaman parçasının sayısız hâdiselerini -sıkıştırılmış bir pamuk balyası gibi- özün özü bir sûrette nakletmesine rağmen her içtimâî faaliyet sahibinin önünü aydınlatacak ibret sahnelerinin hiç birinin ihmal edilmemesine çalışılmadığı görülecektir.

ERMENİ MESELESİ

ERMENİ MESELESİ VE ZULÜMLER

Her yıl bir jenosid (soykırım) olduğu iddiası ile tekarlanan 1915 Yılı'ndaki "Ermeni Tehciri" aslında Hilâl-Salib (haç) mücâdelesinin kanlı bir safhasından başka bir şey değildir. Vâki olan da bir jenosid değil mukaatele (karşılıklı vuruşma)'dır. Bu gerçeğin Ermeni asıllı yazarların eserleri ile dahî ispatı kabildir. İlle de bir kusurlu aranacaksa idâresi altında asırlarca müreffehen yaşadıkları osmanlı'ya sadakatten ayrılan ve bu kıtâle ilk başlayan Ermeniler'dir. Üstelik onların bu kıyâmı Osmanlı Cihan Devleti'nin ezeli düşmanı ve Haçlı zihniyetinin zebûnu olan Batılı emperyalistlerin teşvik ve destvekleri ile gerçekleştirmiş olmaları suçlarını daha da ağırlaştırmaktadır.

BEN BÜYÜK ÖLÇÜDE SİYASÎ VE İCTİMÂÎ HADİSELERE DÂHİL OLMUŞ DEĞİLİM. BU KEYFİYET RESMÎ MAKAM İTİBARIYLEDİR. ANCAK ÜLKEMİZDEKİ İSLÂMÎ HAREKETİN SEYRİ İÇİNDE YAKLAŞIK ELLİ YILIMIN GEÇMİŞ OLDUĞU DÜŞÜNÜLERSE HÂTİRALARIMIN MUAZZEZ DAVAMIZIN GELİŞME SEYRİNİ KAVRAMAK HUSUSUNDA HÂİZ OLDUĞU EHEMMİYET KOLAYCA ANLAŞILIR.

YÜCE RABBİME VE BENİ TAKİB ETMİŞ OLANLARA MÂLUM OLDUĞU ÜZERE HAYATIMI "KORKU" VE "MENFAAT"IN ÜSTÜNDE YAŞADIM. BUNUNLA BERABER BU ESERDE YAZILANLARIN ÇIPLAK GERÇEKLER OLDUĞU SANILMAMALIDIR!..

HAYAT KUDRET KALEMİ İLE YAZILMIŞ BİR ROMAN GİBİDİR. BEN BU ESERLE SİZİ 1933 - 1960 ARASINDA, HAYAT ROMANIMDAN TAKRİBÎ ONBİN (27 YIL) YAPRAĞIN SOLUK MUHTEVASI ÜZERİNDE BİR SEYAHATE ÇIKARMAK İSTEDİM. BUNU DİĞERLERİ TAKİB EDEREK-TİR

Sebil Yayınevi

ISBN 978-975-580-062-2

9 789755 800622

